De la autoarea seriilor
„Sânge satanic" și „Nymphette_dark99"

RĂZVRĂTIȚII

Cristina Nemerovschi

virtual-project.eu

RĂZVRĂTIȚII

CRISTINA NEMEROVSCHI

- 2019 -

Celor care nu și au pierdut curajul să gândească și să simtă.

„Mă simțeam inertă și pustie, așa cum se simte probabil miezul unei tornade, mișcându-se plictisit în centrul haosului din jur.

Voiam să fiu în acel loc în care nimeni cunoscut să nu poată veni după mine.”

(Sylvia Plath*, Clopotul de sticlă)*

Răzvrătiți fie cei bogați cu duhul, căci împărăția lor nu este nicăieri.

PROLOG

Ieri dimineață am văzut un gândac murind. Avea burta crăpată, picioarele parcă nu îi mai stăteau la locul lor, dar încerca cu toate astea să se răstoarne și să meargă, să plece din loc. După câteva zeci de încercări nereușite, a schimbat strategia și cu picioarele din față a început să se tragă de cap. Nu prea știam care era rostul, dar l-am privit atentă mai departe. Părea că doar își șterge urechile, cu labele, cel puțin la început, apoi a devenit din ce în ce mai violent, punea toată forța în tragerea aia, de parcă doar așa ar fi putut să se salveze. După minute bune, și-a desprins capul de corp și l-a aruncat într-o parte. A rămas nemișcat. Am crezut că a murit. De fiecare dată când mă apropiam de el, mișca însă dintr-o pereche de picioare. A durat ceva până nu a mai mișcat deloc. Cred că, într-un final, murise. Probabil. M-am întrebat dacă mai întâi murise capul desprins de corp. M-am întrebat dacă să mori înseamnă să nu mai fii conștient, sau poate dacă e mai mult decât atât. I-am acoperit cadavrul cu o frunză și am plecat.

Tot restul zilei mi-am imaginat că eram eu în locul gândacului. Că îmi smulgeam capul, că îmi părea rău că mor, dar că pe de altă parte eram și ușurată, așa cum ești în fața lucrurilor pe care știi că nu le mai poți schimba, în fața hotărârilor la care ți-a luat mult să ajungi, dar cu care acum ești pe deplin împăcat.

Și mi-ar plăcea să pot spune că imaginea asta cu mine în două bucăți m-a făcut să mă simt cumva mai vie, mai prezentă, mai bucuroasă că realitatea e diferită de imaginație. Mi-ar plăcea să spun că a fost senzația aia pe care o ai când te trezești dintr-un coșmar, ușurare că în viața ta nu s-

au întâmplat încă acele oribilități imaginate în vis. Ar fi straniu și minunat să mai fiu acea fată care tropăie de bucurie când se trezește dintr-un coșmar straniu și credibil.

Mi-ar plăcea să pot spune că am simțit ceva, ceva bun, sau că am simțit pur și simplu, dar aș minți.

N-a fost așa.

N-am simțit nimic.

SMOALA NESFÂRȘITĂ A LUMII

1.

Cioran și-a dat seama de inutilitatea și absurdul vieții când a împlinit 21 de ani. Târziu, târziu, tataie. Eu am înțeles chestiile astea pe la șase ani. Și, mult timp după, am încercat să uit ce am înțeles, să mă prefac și să mă mint. Să-mi spun că, în ciuda mizeriei și plictiselii, aș putea găsi prin lumea asta jegoasă și degeaba unele lucruri care să-mi placă.

De fapt, cu toții creștem atât de greșit. Uneori, am senzația că părinții ne sunt adevărații dușmani, niște ființe puse pe lume ca să ne chinuie, să ne schilodească pe dinăuntru și să facă tot ce le stă în putere ca să ajungem la maturitate cât mai nepregătiți cu putință pentru ce urmează să ni se întâmple.

Treci prin școli în timp ce ți se îndeasă constant în creier ideea că ai un viitor. Că afară, acolo, când vei fi liber, este o lume pregătită să te primească cu brațele deschise. Că, dacă ești bun la a fi un sclav perfect, acolo ți se va oferi totul. Dacă înveți, dacă ai note mari, dacă ești inteligent, sociabil, dacă îți dezvolți abilități, hobby-uri, pasiuni, relații sănătoase cu ceilalți, când vei ieși în lume vei avea o viață așa cum vezi în filme. O viață matură, stabilă, dar palpitantă în același timp. Iar apoi, când termini cu toate rahaturile astea, ușile ți se deschid, asemenea ușilor care li se deschid deținuților după ispășirea sentinței, și afară, acolo, pur și simplu nu e nimic.

Plictiseală.

Repetiție.

Înfrângerea.

Te-ai pregătit din greu și ți-ai creat așteptări pentru ceva ce nu există, ceva nu a fost niciodată acolo pentru tine.

Pur și simplu, ai pierdut timpul.

Așa că îți lași valiza jos, în praf, și ai o singură alegere de făcut. Să o termini cu toate, brusc, sau să o lălăi așa o vreme, să mai aștepți, să speri prostește că ar putea să vină cineva care să schimbe regulile.

Până acum am ales a doua variantă. Dar au fost multe zile în care mi-a părut rău. În care m-am târât cu greu până la capăt.

Poate că prima opțiune ar fi fost mai bună, nu știu.

Chiar nu știu.

Sper că o să aflu, dacă o să mai am timp. Pentru că al meu va fi ceva mai scurt decât al celorlalți.

Am știut cumva, încă de când eram mică, că voi fi acea femeie care într-o zi se va sinucide. Mă gândeam că se va întâmpla lucrul ăsta când voi fi înfiorător de bătrână, la capătul absolut al vieții, pe la 32 de ani, să zicem. Pe acolo mi se părea capătul – 30 de ani în care să trăiești reprezentau un timp infinit, de ce ai fi vrut mai mult de atât?

Cel mai tare mă atrăsese dintotdeauna gândul la ultima săptămână din viață. După ce am luat hotărârea, când nimic nu mai poate fi schimbat. Libertatea aia totală. Visam la toate chestiile pe care aveam să le fac în acea săptămână. Cât de fericită aș fi fost, știind că am ales să scap de cea mai scârboasă și paralizantă dintre temeri, aia de moarte. Să trăiești atunci șapte zile ca o ființă care și-a tăiat toate legăturile, care s-a desprins de sforile aspre care o țin legată de tot ce-i mai nasol aici: oameni și obișnuințe.

Într-un fel, săptămâna aia de libertate era visul care mă ținea în viață.

Ironic, nu?

Zicea un retardat zilele trecute că e o lașitate să te sinucizi. Nu, nici vorbă. Lașitate e să trăiești fără să știi cine ești, fără să ai o identitate și un rost. Să trăiești fără să lași nimic în urmă.

E gluma aia răspândită peste tot, cu politicienii care fură curent. Ei bine, așa sunt unii oameni: trăiesc ca să mai fure o gură de aer.

Care nu e al lor, și nu ar trebui să fie. Ar trebui să dai ceva lumii, ca să meriți să fii în viață.

Cea mai sigură și fără greș modalitate de a împărți oamenii în imbecili și deștepți e să-i pui să-ți zică în ce culoare dominantă văd ei viața. Imbecilii îți vor spune mereu că o văd roz – pentru idioți, viața e frumoasă. Pentru idioți, merită să trăiești, ca să urci o treptuță în ierarhia socială, ca să ai liber de 1 mai să mergi la grătar, ca să te duci la sală și să speri că umflându-ți mușchiul pizdele proaste și fără creier de pe străzi vor fi atrase de tine, ca să visezi că la sfârșitul vieții, când vei fi paralizat și vei avea Alzheimer, vei reuși să ai o mașină din aia bengoasă, de cocalar. Sigur că viața e minunată, dacă îți oferă speranța acestor lucruri. E de mirare cum cei mai mulți oameni reușesc să supraviețuiască fiecărei zile fără să cadă în golul din propriul cap.

Omul deștept îți va spune că vede viața multicoloră. Uneori e verde, alteori roșie, uneori aduce fericiri mărunte, alteori îți vine să te ascunzi și să nu mai vrei să vină ziua de mâine. Uneori simți iubire, alteori ură. Viața e multe chestii, o să-ți spună omul deștept. Dar minunată nu, aproape niciodată. Omul deștept va fi trăit suficient încât să știe că ea aduce și multă suferință, și omul deștept va ști că fericirea e trecătoare, că e mai degrabă un accident. Omul deștept va vedea și durerea, și nedreptatea.

Omul genial – când îi va veni și lui rândul, pentru că în general nu se bagă în față – îți va spune că e gri și neagră. Uneori gri, când are senzația că aparține speciei în care s-a născut. Gri, când i se va părea că restul omenirii are și ea gânduri și sentimente. Neagră, atunci când va simți că e singur, că e deasupra tuturor, că e blestemat.

Vicky, prietena mea de câteva luni de zile, îmi aducea de fiecare dată același argument, pe care îl exprima în forme diferite. Nu puteam să-i reproșez nimic, pentru că la urma urmei era cel mai bun argument pe care îl auzisem vreodată, singurul care ar fi putut să scuture viitorul așa cum mi-l imaginasem. Non-viitorul.

Lucrurile nu sunt niciodată într-un singur fel pentru o perioadă prea lungă de timp.

Asta îmi spunea.

Și știam că avea atât de multă dreptate.

Trecusem prin asta, o experimentasem, era realitatea. Plictiseală, luni întregi; monotonie, viață într-o singură culoare, apoi... bum!, te îndrăgostești. O lungă perioadă de furie, ură, de ce familia ta nu poate fi la fel cu a altora, de ce nu ai nici mamă, nici tată, de ce nu te simți înțeleasă și apreciată, revoltă, teribilism, apoi... un mesaj sentimental și sincer primit într-o noapte de la maică-mea pe chat. Prieteni șterși, seci, oameni cu care nu ai ce vorbi, experiențe din care nu rămâi cu nimic, plictiseală acaparatoare... apoi, minune, aterizezi în miezul celei mai mișto găști din univers.

Știam că viața poate fi bej, gri, bej, bej, bej, apoi, pe neașteptate, roșu. Numai că, la persoanele ca mine, timpul diminua capacitatea noastră de a percepe intensitatea culorilor. Cu vremea, toate culorile încep să arate la fel.

Nu te mai mișcă nimic.

Când vine roșul în viața ta, nu te mai prinzi ce culoare minunată este. Ţi se pare doar un pic, pic, un picuț mai aprinsă decât bejul de dinainte.

Când roșul ajunge în viața ta, de multe ori e prea târziu și nu mai poate face nimic pentru tine.

Dar o iubeam pe prietena mea pentru că îmi oferea acest argument care, alături de celălalt care era preferatul meu și pe care mi-l spunea Puppy – că am găsit deja oameni alături de care să-mi placă să trăiesc mă făcea să mă simt cumva norocoasă. La final cu toate, dar totuși norocoasă.

Știi, uneori mai contează și cum îți faci ieșirea de pe scenă. Cum te simți atunci când pleci pentru totdeauna. Citisem într-o carte chestia asta: „Fără iubire, mori. Și cu iubire mori. Dar nu toate morțile sunt la fel."

Unele, măcar, erau sfârșitul a ceva ce a fost. Altele erau capătul a ceva ce nici n-a apucat să fie.

Voiam să fiu prima variantă.

Nu sunt prea multe de știut despre mine.

Sunt șatenă, dar îmi vopsesc de la nouă ani părul negru cu vârfuri roșii, uneori și cu șuvițe roșu-vișiniu care se pierd prin negru. Am ochii căprui închis; când eram mică, i-am avut un verzui-kaki. Am un metru și cincizeci și opt de centimetri înălțime. Îmi place să mă îmbrac fie numai în negru, fie destul de colorat. Urăsc să port haine plictisitoare, lipsite de accesorii – dacă lumea nu întoarce privirea după mine, scandalizată, înseamnă că am o zi proastă. Cred că îmi plac cel mai mult hainele care se purtau în anii 90. Blugii sfâșiați, tenișii sau bocancii cu platformă, gecile de motor, cămășile în carouri, tricourile cu trupe, baticurile cu cranii, țintele pe orice, machiajul fie complet lipsă, fie în exces.

Mă întristează oamenii care se tem să iasă în evidență. Cred că ființele lipsite de personalitate ar trebui interzise prin lege. Scopul nostru în viață ar trebui să fie acela de a ne construi un interior cu care să nu ne plictisim niciodată.

Mai cred că frumusețea stă în a fi curajos și diferit. În a-i inspira pe ceilalți.

Locuiesc cu bunica mea, Adele, pentru că mama este de mulți ani plecată prin Italia, din motive profesionale și sentimentale. Nu prea ne vorbim. Coralia crede că îmi este mai bine fără ea; eu spun că asta e mai degrabă o scuză în care s-a obișnuit să creadă, ca să se simtă mai puțin vinovată. Nu am știut niciodată cine a fost tatăl meu, așa cum nici mama nu a știut cine a fost al ei, nici bunica n-a știut și tot așa. Nu știu dacă tradiția misterului în ce privește tații e chiar mai îndepărtată de atât și se întinde pe și mai multe generații în urmă, dar tot ce se poate.

Sunt în clasa a zecea la un liceu din București. Am un prieten foarte bun, pe care-l cunosc de jumătate de viață, adică de opt ani, căruia i se spune Puppy și care e pe trei sferturi gay.

Îmi place un tip pe nume Tedy, fratele mai mare al prietenei mele Vicky.

Culoarea mea preferată e roșul (nu că nu s-ar fi înțeles deja), iar anotimpul preferat, vara. Uneori, și primăvara, care e tot un fel de vară, doar că mai blândă și timidă.

Dacă e ceva ce nu-mi place la corpul meu, ăia sunt genunchii. Cred că nu-mi plac genunchii oamenilor în general. Mi-aș fi dorit să fie invizibili.

Mâncarea preferată e pizza. Și ciocolata. Și noodleșii chinezești.

N-am purtat niciodată costum de baie într-o singură piesă și nici cercei tip creole. Nu-mi place rujul roz. Ca să mă atragă un om, trebuie să fie curajos în tot ce face, dar mai ales cu el însuși.

Am nasul cârn, strungăreață și douăsprezece găuri pentru cercei în urechi, repartizate trei într-una, nouă în cealaltă.

Iubesc toate păsările, mai ales primăvara.

Crăciunul trecut am încercat să mă sinucid.

2.

Fusese în a doua zi de Crăciun, mai exact. Trebuia să fie ultima.

Eram hotărâtă, dar... nu știu. Nu e vorba că mă răzgândisem sau că îmi pierdusem curajul.

Mai degrabă, picase într-unul din acele momente tot mai dese în care paralizam pe dinăuntru. Oriunde aș fi fost și orice aș fi făcut, ca la un semn înghețam, nu mai eram în stare să mișc nicio parte a corpului, nu mai puteam gândi, stăteam acolo ca o stană de piatră și așteptam să se întâmple ceva. Trecusem prin asta de multe ori; într-o zi, înghețasem pe trecerea de pietoni, printre mașinile care goneau pe lângă mine, și fusese nevoie să vină o bătrână și să mă urnească de acolo.

Ieșeam din mine, priveam totul cu detașare.

Ca și cum îmi dispărea pentru o clipă (sau mai multe) sufletul.

Și trebuie să fii un gen aparte de om ca să înțelegi că, atunci când sufletul îți pleacă pe coclauri, e foarte greu să-l poți aduce înapoi.

Oricum, petrecerea de atunci s-a amânat pentru o dată care urmează să fie anunțată curând. Poate așa a fost să fie. Poate că o să mai prind încă o vară, anotimpul meu preferat.

De pe la șase ani aveam sufletul franjuri, atât de sfâșiat că nici o ață din lume nu l-ar fi putut coase, și totuși niciodată nu l-am auzit pârâind, crăpând și prăbușindu-se cu atâta forța la picioarele mele ca în dimineața în care i-am spus *pa* bunicii mele Adele, probabil ființa pe care o iubeam cel mai tare din univers. Am îmbrățișat-o strâns, strâns, apoi i-am sărutat mâna plină de inele indiene cu pietre roșii, verzi și albastre, mâna cu

piele care mirosea a cremă cu lapte și miere, crema pe care o folosise de când țineam eu minte. I-am auzit sunetul, pur și simplu. Măcar acum știam ce zgomot scoate un suflet care se face țăndări. Era o combinație de zumzet de albină, cu vas scump pe care-l scapi din mână.

I-am zis *pa* știind că e pentru ultima dată, că n-o să o mai revăd niciodată, că buclele ei roșii, lungi, nu vor mai fi pieptănate nicicând de mine, că șifonierul ei cu mii de haine va fi mai liniștit fără o Darie care să cotrobăie prin el. I-am zis *pa,* am îmbrățișat-o și i-am pupat mâna, știind că nu voi mai fi acolo niciodată ca să-mi dea sfaturi, nici legate de școală, nici legate de băieți, poate mai mult legare de băieți, știind că împlinea anul viitor de Halloween cincizeci și cinci de ani și poate că avea să aibă o criză existențială, o depresie mai puternică față de cea pe care o avuseseră femeile din familia noastră dintotdeauna, știind că răpindu-mă pe mine îi răpeam totul, că nu avea să mai fie niciodată străbunică, că tradiția fetelor care deveneau mame la nouăsprezece ani de când era lumea se va încheia cu mine, și mă sufoca gândul ăsta, pentru că nu voisem niciodată să fiu responsabilă pentru durerea altor oameni, cu atât mai puțin a celor pe care-i iubeam. I-am zis *pa* și n-am putut s-o privesc în ochi, știind că într-un fel eu eram lumea ei, că încercase să mă transforme într-o versiune mai bună a ce fusese ea în adolescență, și îi ieșise, jur că îi ieșise, și îmi oferise atâtea, în special iubire și înțelegere, dar tot nu era suficient.

Cumva, fiecare dintre oamenii pe care îi iubeam și care mă iubeau, unul câte unul, se transformaseră pe rând într-o piatră de încercare, mă aduseseră până aproape de a renunța la ce aveam de gând să fac, chiar și atunci. Adele, Puppy, apoi Tedy, Vicky, Coco... Dar boala dinăuntrul meu era mai puternică decât iubirea lor.

Când ajungi în punctul în care sunt eu acum, ai două variante – fie te sinucizi, fie îți schimbi viața complet, radical, îți schimbi modul de gândire, schimbi oamenii din jurul tău, schimbi tot. Eu nu simțeam că am energia pentru o astfel de schimbare. Mai ales că nu-mi garanta nimic că, după o vreme, nu aveam să ajung iarăși în punctul de acum. Nu toate schimbările merg, unele mai și dau greș. Dar să încerc presupunea timp și energie. Și speranță... să storci din tine o fărâmă de speranță pe care nu o aveai. Să crezi că, dacă schimbi circumstanțele, ar putea fi bine. Să te amăgești.

Scria o proastă pe Facebook nu demult că adolescenții cu tendințe de sinucidere nu ar trebui să aibă acces la arta care vorbește despre așa ceva. Cică dacă tu asculți o piesă în care e vorba despre un tânăr care își pune capăt zilelor, automat te vei duce și tu și îți vei tăia venele sau te vei spânzura, pentru că îl vei lua de exemplu.

Era atât de evident că femeia aia era o capră superficială, care nu trecuse niciodată pe acolo. Viața ei era o bălăceală călduță într-un rahat diluat din care nu înțelegea nimic. Nici nu avea s-o facă vreodată.

Tocmai, genul ăsta de artă ne ajuta cel mai mult. Pentru că ne regăseam nu în sfârșitul personajelor, ci în trăirile lor, și asta ne pansa rana cea mai adâncă, cea mai dureroasă: senzația covârșitoare și sufocantă că suntem singuri pe lume. Citeai o carte, vedeai un film, ascultai o melodie și înțelegeai că și altcineva a mai trecut prin ce treci tu, că e uman, până la urmă, că nu ești altă specie, sau ești, fața de turmă, dar că mai sunt și alții din specia ta. Că faci parte dintr-o minoritate, nu ești singur chiar de tot.

Era cea mai mare consolare posibilă. La polul opus, dacă m-aș fi uitat la comedii romantice și la cărți cu final siropos și fericit, atunci chiar aș fi simțit o nevoie imbatabilă de a-mi tăia venele.

Pentru că mi s-ar fi confirmat încă o dată că oamenii sunt insuportabil de superficiali, ipocriți, lipsiți de viziune pe termen lung, lași, și că ar da orice pentru o liniște falsă, o liniște care îi minte că afară e lumină și că totul are sens. Că cineva sigur știe care e rostul cu care am venit pe lume, nu trebuie să ne batem și noi capul cu așa ceva. Ne-ar putea cădea greu la stomac.

Faptul că personajele mureau în final nu era un îndemn să facem și noi la fel. Ăștia care ne gândeam la sinucidere eram mai deștepți de atât – poate doar copilul caprei care spusese chestia aia absurdă s-ar fi putut omorî că așa a văzut el în filme. Proștii nu simt, și pentru că nu simt e normal să se lase influențați. Proștii nu sunt oameni, de la ei te poți aștepta la orice. Dar noi, contemplatorii sinuciderii, știam că fiecare ființă rațională e diferită și că face propriile alegeri, în funcție de istoria personală, de toate întâmplările care au construit-o de-a lungul vremii. Unii se aruncau de pe clădiri, alții alegeau să mai încerce o dată să caute un sens în existență. Era decizia fiecăruia. Cum aș fi putut eu să-mi însușesc decizia altcuiva?

Când căutam artă legată de sinucidere, încercam doar să-mi găsesc tribul.

Să aparțin, măcar o dată.

PUPPY

În decembrie, a doua zi de Crăciun, mă trezisem cu noaptea în cap – mă rog, pe la 9 jumate, ceea ce pentru mine chiar era cu noaptea-n cap – și fugisem direct acasă la Daria.

Îi făcusem un playlist care să-i mai vindece un pic starea de spirit. Îi luasem și un cadou, o brățară cu un căluț auriu de mare, care se potrivea cu acel colier la care ținea atât de mult.

Știam că era la pământ cu toate, în taxi, pe drumul spre casa bunicii ei, parcă am avut o presimțire.

Mi se părea că Daria era cel mai ok, pentru faza oribilă în care se afla, în momentul în care simțeam la ea furie, pasiune, dorința de a schimba ceva, de a lupta pentru ca lumea ei să devină mai bună. Când plângea, când înjura, când urla, aveam încredere că se simțea vie și că, poate, în timp avea să se obișnuiască cu asta.

Și cel mai rău era Daria când se închidea în ea, când nu mai scotea o vorbă. Când părea că n-o mai interesează nimic. Așa fusese acum, încă de la sfârșitul lui noiembrie. Stătea lângă mine de multe ori și nu scotea un sunet – fie privea în gol, ore întregi, fie își făcea de lucru: mâzgălea într-un caiet, își așeza hainele în dulap, regrupa cărțile în bibliotecă. Mă speria expresia ei. Daria, care mereu ținuse să-și lase sentimentele să iasă la iveală, acum avea o figură împietrită.

Uneori, puneam un film, și aveam senzația că se uită, dar când ridicam privirea spre ea observam că își privește mâinile, sau fixează o pată imaginară pe un perete.

Epuizasem toate modalitățile care-mi veniseră în minte în care aș fi putut-o ajuta.

Poate că nu aveam eu suficientă imaginație.

Avusesem o presimțire în dimineața aia, așa că îi spusesem șoferului să bage mai multă viteză, că era ceva urgent.

Am găsit ușa descuiată, cum era de cele mai multe ori, iar pe Adele trebăluind prin bucătărie.

O iubeam pe bunica Dariei. Era tot ce mi-aș fi dorit să fie părinții mei și nu erau. Opusul lor din toate punctele de vedere. Colorată, nebună, artistă, dezinvoltă, libertină. Și o femeie atât de frumoasă. Te puteai îndrăgosti de ea la orice vârstă, pentru că la femeia asta anii păreau a se măsura altfel.

M-a văzut, m-a luat în brațe, m-a pupat, m-a întrebat ce fac. Eram stresat, transpiram și îmi

tremurau picioarele; simțeam că nu e în regulă ceva, mi-era teamă să alerg în camera ei să văd dacă e acolo și dacă e... vie.

Am întrebat-o pe Adele unde e Daria și mi-a zis că la mall. Mi-a fost frică în secunda aia că o să leșin și, când o să mă trezesc, o să fie deja prea târziu.

Am alergat până la mall, m-am gândit că e mai sigur să mă încred în propriile picioare decât să stau să aștept autobuzul. Era cam o stație și jumătate până acolo, oricum. În fața mall-ului, am îmbrâncit o mămică și trei plozi, toți în febră festivă, pe urmă am dărâmat câteva pițipoance pe scări. Am urcat la ultimul etaj.

Și acolo era Daria, cu părul răvășit. Îmbrăcată într-o rochie pulover roșie, stătea la o masă în dreptul la Safi și bea un Pepsi Twist. M-am aruncat pe scaunul din fața ei și abia atunci, în momentul ăla, am reînceput să respir.

— Băi, am crezut că mor. Am avut așa niște viziuni... Mi-a fost frică să nu te fi dus să sari.

— Păi chiar asta am făcut. Adică am venit ca să sar. Dar, cum stăteam eu cocoțată pe balustradă, au băgat un colind și au început să chițăie niște boraci, și mi s-a părut brusc atât de kitschos totul. Poate că n-a fost ziua potrivită.

— Nicio zi nu...

— Știi, ca atunci când ai în față un om atât de prost, încât simți că te-ai înjosi dacă l-ai combate, tot ce poți face e să-l trolezi. Cam așa e și viața.

Am luat o înghițitură din sticla ei de suc.

— În momentul ăsta, cel puțin.

Dacă tot eram acolo, i-am propus să mergem la un film. Le-am dat mesaj și lui Tedy și Vicky, să vină la mall, dar au zis că era prea devreme, așa că a rămas să ne vedem cu ei într-un pub mai după prânz.

Am mers la un horror și am ținut-o tot timpul pe Daria de mână.

3.

Chiar înainte de Crăciunul ăla cu câteva zile, am ieșit cu Tedy, Vicky și Dev cu o mașină de care făcuse Tedy rost nu știu cum, din ce am înțeles o prietenă de-a caprei i-o lăsase maică-sii în grijă. Capra era mama lui Vicky și Tedy, așa o alintau ei încă din copilărie. Dev era fostul iubit al lui Vicky și actualul lui Coco, iar Coco era cea mai bună prietenă a lui Vicky.

Tedy nu avea carnet și cred că tocmai de aia îl tentase să conducă. Trebuia să mergem în afara Bucureștiului, să îl luăm pe cățelul Victoria de la o dădacă de animale. Dev îl lăsase acolo fiindcă fusese plecat câteva zile, iar Coco avusese și ea alte treburi. Ideea era ca acum să îl luăm și Dev să i-l ducă lui Coco.

Atmosfera era încărcata cumva, așa că avusesem nevoie de niște beri pe drum. Tedy se gândea numai la evenimentul pe care îl pregătea, Marea Adunare a Proștilor; îl anunțase Oaia Albastră că Sala Polivalentă ar putea să pice, ca spațiu pentru eveniment, fiindcă acolo concerta Pepe în săptămâna respectivă și era ocupat pentru pregătiri. Vicky și Dev îmi lăsau impresia că nu mai stătuseră de mult timp singuri, fără Coco sau Radu alături. M-am gândit din prima să-i las pe ei să stea în spate, iar eu să mă așez lângă Tedy.

Mă uitam la Tedy în timp ce conducea. Avea mâinile relaxate pe volan. Toate inelele alea cu capete de mort și cu forme de animale, lanțurile argintii care îi zăngăneau pe mână. Vorba vine de fapt că Tedy conducea... biata mașină mai degrabă se conducea singură. Tedy era într-o mână cu țigara, în cealaltă cu berea. Nici la drum nu se putea spune că era foarte atent. Avea cu mine o discuție captivantă despre cum poți ști cine ești cu

adevărat, dincolo de felul în care te-a modelat societatea.

— Bă, ultima pizdă pe care aș fi omorât-o a fost o imbecilă împuțită care a comentat zilele trecute pe Facebook că părul de pe picioare la femei e ceva ce ei nu-i place fiindcă s-a născut cu dezgustul ăsta. Nu că ar fi fost spălată pe creier de obișnuințele sociale, nu, nu. Nu că așa ar fi construit-o alții pe proastă. Nu ca și cum imbecila putea fi în oricare alt fel în care i s-ar fi năzărit societății să o educe, nu ca și cum scârba putea fi dresată să considere maximum de frumusețe părul de pe picioare vopsit verde fosforescent și împletit în codițe subțiri. Să-l vadă la fel de atractiv ca ăla de pe cap, căruia îi cânta ode și în care investea trei sferturi de salariu pe lună. Îți dai seama ce scârboșenie? Adică o grămadă de filosofi încearcă de zeci de ani să își dea seama cum vine asta, cum arată individul după ce îl dezbraci de convenienețe, și cum niciunul dintre noi nu poate ști ce e dincolo de dresaj, de context, de învățare și repetiție, băi și pizda asta arogantă și autosuficientă care vinde parfumuri furate în Obor vine și spune ea că se cunoaște pe sine atât de bine încât poate să distingă una de alta. Fix cârpa asta a elucidat misterul. Ca un șoarece lobotomizat care crede că aleargă pe rotiță pentru că și-o dorește, nu fiindcă așa e construită cușca. Am savurat mereu și m-a și scârbit în aceeași măsură să mă uit la cei mai manipulați dintre manipulați, care susțin că manipularea nu există. Păi, cârnat oligofren, dacă tu ți-ai mai da seama de manipulare, ea n-ar mai exista, n-ar mai avea sens dintr-o dată, nici nu s-ar mai fi inventat, bou bătut în cap... Manipularea funcționează tocmai fiindcă tu nu te prinzi, scârbosule. Mamă, și așa i-aș fi pocnit ăleia niște lanțuri peste dinți. Câtă îngâmfare la o bovină culeasă random dintr-un tomberon de gunoi. Mă rog, să nu înțelegi acum că mie mi-ar plăcea la

nebunie o femeie cu blană pe picioare. Dar între o proastă și o îmblănită...

Știam exact ce simțea Tedy. În ultima vreme, aveam și eu senzația că, pe măsură ce citeam mai mult tentativele de gânduri ale oamenilor de pe Facebook, cu atât îmi doream mai tare să nu mai fiu parte din universul ăsta. Fie că era vorba de politică, de copii, de sistemul de învățământ sau ăla medical, de emisiunile de la televizor, concursurile de talente, vacanțele școlare, literatură, influenceri sau animalele fără stăpân.

Un fel de muiere postase zilele trecute o poză cu *Noi facem cado la câine și copi moare de foame în Africa.*

I-am explicat de ce era proastă. S-a supărat pe mine.

N-a priceput nimic. Nu avea instrumentul pentru asta. Era mono-funcțională, din păcate – se reducea doar la tubulețul de papa-caca. Plus, pe lângă el, și ceva pretenții de la lume: iubește-mi tubulețul papa-caca, spune-mi că e frumos ce am pus peste el, că am coafat frumos parul care stă deasupra lui, că am încălțat corespunzător picioarele de sub el, ia-mi tubulețul papa-caca să lucreze într-o corporație și plătește-mi-l, e foarte eficient, știe până și să stea la bârfe răutăcioase când iese la țigară, n-o să regreți.

Am început ușor, i-am zis că dacă iubești câinii, nu înseamnă automat că nu iubești „copi", adică poți iubi și câini, și „copi", dar că – și aici i-am dat niște șoc, intrând mai abrupt în miezul problemei – între o specie de animal și alta nu e mare diferență, adică între copil și câine. Și că se face exagerat de multă tevatură pe seama ideii că „copi" sunt calea, adevărul și viața, și asta din cauză că toți oamenii în sufletul lor își dau seama că sunt ratați și vor să obțină ceva pe lume prin intermediul copiilor, să nu plece de aici așa rupți în cur, uitați de toți și nerealizați, să mai aibă o șansă să mai trăiască o dată prin copii, chestie care

oricum dăunează în primul rând chiar copiilor. Și i-am mai zis că da, eu aș alege câinii, pentru că de „copi” e oricum toată lumea obsedată și are o slăbiciune față de ei, așa că nu i-ar lăsa pe drumuri, nemâncați și în curul gol. Fiindcă orice animal prost e mai sensibil la ăia care seamănă mai mult cu el, pentru că nu are imaginație, și ăsta e motivul pentru care cele mai multe mamifere umane vor opta pentru puiul de mamifer uman în detrimentul câinelui, care aparține unei specii de mamifer care se diferențiază ușor de om prin felul de vorbire și de deplasare, plus prin inteligența lui incomparabil mai dezvoltată.

Și i-am mai spus că divinizarea progeniturilor de om e oricum caraghioasă. Crești copiii să devină oameni, nu cine știe ce chestie, doar oameni. Nu or să ajungă ceva spectaculos. Te umfli atâta în pene că mai contribui și tu un pic la banalitatea care ne înconjoară. De sufocarea inutilă a planetei nici nu mai zic.

— Săraca. Știi, și dacă i-ai spune chestiile astea, nu te-ar crede, i-am zis lui Tedy, legat de proasta care ura părul de pe picioare fiindcă așa se născuse, urându-l.

— Nici n-ar înțelege.

— Doamne, a comentat Vicky, din spate. Ce bine ar fi dacă s-ar face ca-n *The Purge,* o zi pe an în care să omori câțiva oameni care merită. Câtă nevoie ar avea România de așa ceva, să mai fie aerisită un pic.

— Subscriu total, a zis și Dev. Bă, Tedy, vezi că intri în camionul ăla.

Tedy a ridicat în sfârșit privirea la drum, fix la timp ca să evite ciocnirea.

— Te fut în gură, i-a strigat camionagiului, care din momentul ăla a început să meargă strâmb, probabil din cauza șocului că e apostrofat de un adolescent.

Am mai desfăcut trei beri, pentru că noi ni le terminasem pe ale noastre. Am dat două și în

spate. Vicky și Dev mi-au mulțumit.

Dintre ei trei, cu Dev aveam o relație ciudată. Mai superficială, să zic așa. În unele zile, aveam senzația că e singurul din gașca noastră care încă nu mă acceptase. Poate mă credea prea nouă, prea apărută din senin. Îmi lăsa impresia și că mă credea o influență proastă pentru iubita lui, Coco, pe care începusem s-o ador. Era dezarmantă inocența ei, sinceritatea, felul optimist și proaspăt în care privea lumea. În alte zile însă mi se părea și că așa era Dev, mai detașat, mai puțin intens, mai absent. În momentele alea îmi spuneam – și nu știu cât de departe de adevăr eram – că Vicky, creierul a orice, îl adusese alături de ei doar pentru cum arăta. E drept că aveai mereu feelingul că umbli cu un rockstar după tine, când mergeai oriunde cu Dev. Era sexy într-un fel natural. Diferit de Tedy, în același timp. Tedy tocmai asta era, tot ce îi lipsea lui Dev: intensitate.

Tedy era și rockstar, dar era și artist, și înțelept, și radical.

Era perfect.

Bine, să te vadă lumea cu Dev și cu Tedy era oricum ceva senzațional, tot liceul îi cunoștea, pentru că veneau s-o viziteze pe Vicky încă de când se mutase ea aici, într-a unșpea, anul trecut. Colegii mei îi admirau, dar se și temeau un pic de ei. Inventau multe legende pe seama lor, și apoi le transformau în literă de lege, credeau în ele orbește. Cam așa de naivi erau.

După vreo câteva minute de mers în tăcere și savurat berile – își mai desfăcuse și Tedy o doză, iar pe cea băută o aruncase pe geam – ne-a ieșit în față un țăran cu o mașină pe care erau prinse șaisprezece steaguri tricolore. Da, fix șaișpe.

Opt ieșeau pe un geam, opt pe celălalt. De parcă nu ar fi fost suficient ca să transmită ideea, pe spatele rablei mai era lipit și un abțibild uriaș cu I ♥ ROMANIA.

Inițial, m-a amuzat și în sensul ăsta i l-am arătat și lui Tedy. Nu-mi imaginam că era cât pe cât să îl am pe patriot pe conștiință.

— Ia uite-l pe clovnul ăsta. Patriot, coaie. De șaișpe ori patriot. Ia să avem noi o discuție ca de la patriot la anti-patriot.

— Tedy, ce te apucă acum? Suntem și așa în întârziere, a zis Vicky din spate, ușor plictisită, de parcă mai văzuse scena asta de o mie de ori, atunci când Tedy a accelerat, a ajuns în fața patriotului și a oprit mașina de-a curmezișul.

Ţăranul a fost cât pe ce să intre într-un TIR, încercând să ocolească mașina lui Tedy. În cele din urmă, a ajuns cu două roți în șanț și n-a murit nimeni. Cel puțin, nu atunci.

— Ce faci, frățică, fratemeleu, de ce oprești mâncați-aș așa în drum?, s-a oțărât patriotul.

— Îți dai seama, dacă l-ai pune acuma să scrie pe o foaie „mânca-ți-aș”, cu cratime? N-ar nimeri din primele treizeci de încercări, s-a amuzat Vicky, coborând și ea.

Coborâsem toți patru. Dev părea că stă pregătit să-l țină pe Tedy, la nevoie, să nu sară la bătaie.

Tedy rămăsese pe gânduri, părea că ia în serios propunerea lui Vicky de a-l pune pe patriot să scrie „mânca-ți-aș” pe o foaie.

— Ești fan Alex Velea, te crezi deștept când o zici pe asta cu fratemeleu, așa-i?, l-a luat Tedy din prima.

Cocalarul s-a fâstâcit mai devreme decât ne-am fi așteptat. Chiar de la prima replică. Era genul ușor de intimidat, nesigur, din ce-mi dădeam seama.

— Nu, frate, adică, da, nu, adică ce pula mea ai tu treabă? De ce oprești așa în drum?

— Mi-ai trezit admirația cu steagurile alea și am vrut să avem și noi parte de o lecție de patriotism îi zisese Tedy.

Mă simt din nou acolo, știu exact ce simțeam și cum mă gândeam doar la faptul că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de fratele lui Vicky. Dacă nu cumva se și întâmplase deja. Era rău. Era fix chestia de care ar fi trebuit să fug.

— Îți place steagurile mele, așa e, fratemeleu? Asta... frate, zisese patriotul.

— Place, place. Auzi, da ia... uite, vorbeam cu prietenii mei aici de față și ne întrebam care sunt atributele principale pentru care România ar trebui să fie iubită în zilele noastre.

— Ăăă...?

— Adică de ce o iubesc oamenii care o iubesc. Tu, de exemplu. De ce o iubești?

— Io? Pă...

— Tu, întărise Tedy.

— Pă' pentru daci, frăție. Dacii care a fost strămoșii strămoșilor noștri. Cum să nu iubești dacii? Era așa viteji.

— Auzi, da... Știi ce am citit? Cică un studiu a arătat că o treime din daci erau homosexuali.

— Ce să fie?!, explodase patriotul. Cum să fie homosexuali, fratemeleu, ce ai, nu ți-e bine? Adică poponari din ăia? N-are cum, frăție, nu mai vorbi aiureli, te-ai bonlăvit la cap, Doamne iartă-mă... Niciun dac nu era homosexual! Cine știe ce studii ai citit mata, vreunu' din ăla făcut de americani, de Soros... Ăia vrea decât să denivreze dacii!

— Ce să le facă?, intervenise Vicky, râzând.

— Să-i denivreze! Să ne facă să nu mai iubim România! Da nicio șansă... noi știm adevărul! Noi suntem aici pe veci stăpâni!

Începuse să cânte. Nu știu ce-i făcea Tedy dar îl adusese din nou în apele lui patriotice.

— Bine, frate (pfu, m-am molipsit), am priceput, iubești România pentru dacii ei heterosexuali, rezumase Tedy.

— Nu era ei heterosexuali, nu mai vorbi prostii! Asta e minciună de la Soros, să ne spele pe creier!, se oțărâse purtătorul de drapel.

— Șezi blând, că homosexual nu e totuna cu heterosexual, a doua e de bine, îl lămurise Tedy.

— E de bine?!, se mirase omul. Nu-i de la Soros?

— Nt, nț. Bun. Dar în afară de daci? Doar de asta iubești tu România?

Începuse să se fâstâcească iar, probabil se prinsese că ne îndepărtam ușor de la subiect, anume de ce parcase Tedy de-a curmezișul și cum avea să rezolve treaba cu mașina înfiptă în șanț.

— A, păi, zisese omul și se pornise să se legene de pe un picior pe altul. Mai îmi place iile! Portul popular românesc. E frumos...

— Ia stai așa, să-ți dau o temă de gândire, intervenise Vicky și Dev pufnise în râs, probabil prevăzând că nu avea cum să iasă ceva bun pentru patriot din toată afacerea. Îți place bluza populară, ia, frumos, bravo ție. Fii atent aici la mine. Mergi pe un drum național și, pe marginea lui, observi o curvă. Și curva poartă... ghici ce? O ie. Ce faci?

— Opresc și dau o muie, sărise omul cu soluția, fără să stea pe gânduri.

— Bine, muie, nemuie, nu asta era întrebarea. Îți mai place ia dacă o vezi purtată de o curvă?

— Nu!, zisese el. Femeia care e curvă nu merită să dai niciun scuipat pe ea. Aia nici mâncare nu știe să facă, nici nu grijește de copii...

— Dar o muie i-ai da, râsese Tedy.

— A... Păi...

— Lasă, lasă, nu te scuza, se mai întâmplă. Dar uite, dacă dai muie uneia care poartă ie, nu simți un pic așa că îți bagi pula în România?

— Ăăăăăă... hăăă... păăă....

— În fine, te las să te gândești la asta mai târziu. Ideea e că, uite: dacă dacii sunt poponari și iile pot fi purtate de curve, de aici rezultă că nu îți mai place așa mult România. Că totul pare, dintr-o dată, relativ. Este?

Bărbatul se uitase perplex la Tedy. Avea probabil cea mai mare și singura criză existențială

din viața lui.

— Nu mai îmi place, decretase el.

— Știi ce propun? De fiecare dacă când amicul meu îți distruge un clișeu despre România, să arunci un steag de pe mașină, intervenise Dev.

— Nooo, așa ceva nu se face. E rămase de la 1 decembrie. Și le pui până pe 24 ianuarie, la marea unire, ca să nu le scot și să le pui iară.

— Or fi, zisese Tedy, dar dacă eu te fac să nu mai iubești România, mai are rost să umbli cu ele pe mașină? Dacă n-o mai iubești pe una și divorțezi, mai porți verigheta de la căsătoria cu ea?

— N-o mai port, zisese.

Criza existențială părea că i se adâncește și mai tare și mie mi se făcea milă.

— Tedy, mai bine hai să mergem. E târziu și mai avem până la dădacă, i-am spus.

Individul s-a uitat la mine de parcă atunci abia băga de seamă că eram și eu pe acolo.

— Stai că terminăm imediat. Uite care e faza, vecine. Dacă nu arunci steagurile, o să mă țin după tine cu mașina și când ți-e lumea mai dragă mă așez la fel, îți tai calea.

— Să nu faci așa ceva, că mașina asta nu trebuie să se avarieze și mai rău, că e a lu' unchiu și n-are acte pe ia, e pe furatelea.

— Un motiv în plus să faci faza cu steagurile.

Se conformase. Cred că era docil și pentru că noi eram patru și niciunul nu părea în toate mințile.

Tedy i-a demontat cu răbdare chestiile pe care spunea că le iubește: popii, pe Simona Halep, pe Ceaușescu și pe Gigi Becali, mersul la pădure la un grătar, lucrurile pe care le fura din fabrica unde muncea și alte câteva chestii care pentru el făceau din România un paradis care să merite șaisprezece steaguri tricolore.

— Auzi, zisese Vicky când bietul om rămăsese fără niciun steag. Dar trebuie să fie și ceva ce urăști la România. Poți să ne zici măcar un lucru?

Omul se uita cum Tedy lua steagurile și le arunca în portbagajul mașinii noastre. Dintr-o parte, așa, îți lăsa impresia că o să înceapă să plângă.

— Ce nu-mi place mie? Păi... Tatuajele nu-mi place! Și băieții ăia care își lasă părul mare și îi confunzi cu fetele, adică... nu vreau să zic că voi... Așa, astea nu-mi place, că te face să arăți ca un satanist, ca și cum iei în batjocură lucrarea Domnului. Și nu-mi mai place poponarii. Și femeile care nu e femei, alea care merge la servici în loc să vadă de casă.

— Idei puține și proaste, comentase amuzat Dev. Dar măcar acum aveți o mașină cu care nu vă mai faceți de râs. Numai retardații umblă cu steagul unei țări pe care n-ar trebui să dai niciun scuipat. E ca și cum, în loc de steag, ți-ai pune un autocolant cu Sunt Prost.

— Da...

—Auzi, frăție, da'... Politicienii îți plac, ești mândru așa de ăștia care conduc România?, întrebase Tedy.

— Mândru, cum să nu fiu! E băieți de nădejde, ne apără de gândurile rele ale străinilor și trădătorilor de neam.

— Cum ne apără de gânduri, fac voodoo?

— Nooo, fratemeleu, decât prin legi. Dă ei legi bune și e patrioți, nu vrea să ne cotropească europenii ăia care și-a întors fața de la Dumnezeu. Să ne aducă ei aici poponari, lesbience și negri din ăia, arabi, sirieni, asta vrea.

— Păi bine, vecine, ce să mai zic. Cam asta a fost. Hai, mergi în treaba ta.

— Și nu mă mai urmărești cu mașina?, întrebase plin de speranță.

— Ce să te mai urmăresc și eu...

Ne urcasem la loc în mașină, eu băgasem din nou coordonatele ca să găsim casa unde era ținut Victoria, apoi pornisem. Dev remarcase că uitasem să-l pună să-și dea jos și abțibildul cu I ♥

ROMANIA. După puțin timp, la o barieră, Tedy pocnise un far din spate al mașinii retardatului, care mersese tot drumul în fața noastră.

Nu mai întrebasem dacă o făcuse intenționat sau nu, că nu-mi stătea capul la asta, făceam pipi pe mine și voiam să ajungem cat mai repede.

*

Pe 27 aprilie, în câteva săptămâni, împlinesc șaisprezece ani. Sunt mai obosită decât o bătrână care a crescut 35 de strănepoți și 60 de străstrănepoți, a trecut prin cinci războaie, și-a pierdut ambele picioare și patru degete de la mână într-un accident de muncă la uzină și a fost bătută în fiecare după-amiază a vieții adulte de către bărbatul ei beat.

Nu doar că simt că n-am pentru ce să trăiesc. Asta, într-un fel, e o fiță. Găsești ceva, până la urmă. Un hobby. Un viciu. Un om. Nu despre chestia asta e vorba în primul rând. Ci, mai degrabă, despre efortul supraomenesc pe care trebuie să-l fac în fiecare secundă pentru a fi prezentă. Despre lupta mea de a fi aici și acum, o luptă care mă epuizează complet, mă face să mă târăsc ca un gândac, și care nu primește nimic în schimb. Pentru ce tot efortul ăsta? Ca să găsesc apoi doar plictiseală, clișee, întâmplări care au mai fost, stări pe care le-am mai simțit, oameni trași la indigo...

Dacă aș găsi ființe care să-mi semene, poate că aș reuși să transfer asupra lor o parte din oboseala mea. Să le-o dau ca pe un bidon cu apă, sau cu vin – luați, mai țineți și voi. Și ei ar întinde mâna, și ar apuca, și ar înțelege.

Cel mai mult am plâns în primăvara asta în ziua în care am văzut primul copac înflorit. M-am gândit că o să-mi fie dor de copaci, de cer, de gărgărițe, de frunzele alea mici-mici care încep să

iasă prin coaja tare și maronie a ramurilor. De mirosul de primăvară, amăgitor, mincinos, care într-o vreme mă păcălea și pe mine, mă făcea să cred că lucrurile din mintea mea ar putea fi posibile într-o zi și în realitate. Că lumea ar putea fi mișto și teribilă. Surprinzătoare, palpitantă, frumoasă.

Am plâns pentru că, odată, într-o primăvară, mai mult ca sigur m-am îndrăgostit și eu. Și nu mi-am dat seama cât e de inutil totul. Sau nu mi-a păsat. Pentru că, pe atunci, nu aveam nevoie să văd tabloul întreg. Îmi ajungea feliuța mea înduioșătoare de fericire.

Îmi voi arunca într-o prăpastie fără fund și fără posibilitatea de-a mai recupera vreodată ceva de acolo: durerea, disperarea, dezamăgirea, dar odată cu ele voi pierde și acel prim copac înflorit, și pe mielul Vasilică pe care l-am mângâiat într-un ianuarie înzăpezit, și cățeii pe care îi fluier pe stradă și vin și îmi ling mâinile, și cireșele coapte în mai pe care mi le puneam la urechi, și amintirile colorate cu mama mea, și serile târzii de vară în care beam cacao cu lapte, și juliturile din genunchi pe când alergam pe afară și încă nu înțelesesem cât de fără rost e lumea. Și plajele pe care nu am fost niciodată, și toate filmele care se vor mai face și care poate mi-ar fi plăcut, și cărțile pe care oamenii geniali le vor mai scrie, fiindcă îi va durea și pe ei cum mă doare acum pe mine.

Și, poate, dacă aș fi nemuritoare, într-o zi aș vedea că am greșit. Într-o zi se va mai naște un om care să aibă un suflet asemănător cu al meu, și să înțeleagă toate lucrurile pe care le înțeleg eu acum, și să-i placă tot ce îmi place mie și să urască tot ce urăsc eu. Și poate atunci m-aș gândi că doi e suficient pentru a alcătui de la zero un nou univers.

Dar nu pot aștepta până atunci, pentru că mă doare prea mult, și mă doare acum.

E imposibil de supraviețuit singur pe lume. Nu poți trăi având un deșert fără margini în miezul

ființei tale.

4.

Vicky, de când aflase de planurile mele, făcuse de două ori aceeași glumă. Cică Gigel se urcă pe bloc și vrea să se arunce. Vine Marcel și-l întreabă: ce faci, vecine, de ce vrei să te sinucizi, nu e păcat de tinerețea ta? Gigel zice: păi uite, mă sinucid că m-a lăsat nevasta! Mirat, Marcel oftează: mno, atunci bine, dacă ea ți-a dat voie... cine sunt eu să mă bag?

Nici prima, nici a doua oară nu-mi dădusem seama dacă era un banc bun sau prost.

Era mai banal cumva, pentru că glumele lui Vicky în general erau sclipitoare.

Dacă stau să mă gândesc, atât de jalnică și absurdă e viața, încât până și întâlnirile care te marchează și relațiile care te schimbă definitiv se produc din întâmplare. La fel de bine puteau să nu fi fost.

Vicky.

Vicky, care nu suporta să-i spui Victoria, a fost mereu atât de aproape de a mă salva. Cam la fel de aproape pe cât a fost și fratele ei, Tedy. Sau cel mai bun prieten al meu... dar asta e altă poveste. Erau mereu cu numai un pas în urma mea, gata să mă prindă. Uneori, enervant de atenți. Ca o plasă de siguranță. Iar eu aveam nevoie să scap, să fiu pe cont propriu.

Dacă nu aș fi venit goală la școală în ziua aia friguroasă de octombrie, probabil că Vicky nu m-ar fi băgat atunci în seamă, și poate nici altă dată. Și nu aș fi venit goală, dacă o proastă nu ar fi furat pozele cu mine doar în sutien și chiloți din telefonul lui Puppy. Nu le-ar fi furat, dacă Puppy ar fi răspuns avansurilor ei și s-ar fi cuplat cu proasta. Puppy ar fi răspuns avansurilor, dacă nu ar fi fost pe trei sferturi gay și puțin îndrăgostit de

Tedy. Nu s-ar fi îndrăgostit de Tedy, dacă Vicky nu l-ar fi adus toată ziua pe fratele ei la școală. Cam așa.

Bine, vorba vine că Vicky m-a băgat în seamă atunci și vorba vine că am venit goală la școală. Ambele chestii sunt inexacte.

În realitate, Vicky nu băga în seamă așa cum o făceau alți adolescenți de vârsta ei. Era mult prea cool ca să intre ea în vorbă cu necunoscuții. Trecea pe lângă tine, și tu trebuia să ai o reacție. Fie leșinai, fie spuneai o replică super inteligentă, care să-i atragă atenția.

Era deasupra chestiilor ăstora – deasupra a tot ce era mai hot, mai nou și mai trendy. De fapt, când o cunoșteai, îți dădeai seama că tot ce considerași cool până atunci devenea penibil și banal. Ea inventase reguli noi, și asta era ceva ce nu putea fi trecut cu vederea de nimeni.

Nu avea o gașcă propriu-zis, ci mai degrabă tot liceul se învârtea în jurul ei, într-un fel sau altul. Era ca un stâlp, ca felinarul din curtea liceului – cu toții treceam pe acolo, mai devreme sau mai târziu, zăboveam lângă el și ne făceam un selfie. Diferența dintre felinar și Vicky era că lângă ea nu te nimereai din întâmplare, ci îți doreai să fii, era o onoare să te lase în apropierea ei și era un câștig uriaș atunci când reușeai să nu pleci șifonat, să nu facă mișto crunt de tine.

Bine, probabil că acum îi fac un portret un pic neadevărat. Nu vreau să spun că era arogantă sau ceva. Era doar altfel, diferită, era o divă. Dar era simpatică și amuzantă, după ce apucai să o cunoști.

Constanți alături de ea rămâneau Coco, despre care se spunea că era prietena ei cea mai bună încă de la grădiniță și care venise după ea prin toate școlile unde o mutaseră părinții, și Tedy, fratele lui Vicky, despre care se spuneau atâtea, încât tipul ăsta ar fi putut să fie efectiv orice, de la Satana până la cea mai sexy și fascinantă creatură în viață. Zvonul pe care-l auzeam cel mai des legat

de fratele lui Vicky era că dăduse foc unei școli, ca să ascundă niște dovezi compromițătoare pentru sora lui. Mai era Dev, fostul iubit al lui Vicky, acum combinat cu Coco, și Radu, iubitul actual al lui Vicky, fostul ei profesor de engleză din școala generală. Bine, dintre colegii noștri de liceu, practic doar Coco era mereu lângă Victoria.

Iar de dus goală la școală, în fine, n-a fost chiar așa. Mă rog, am avut și o haină de blană pe deasupra.

După ce Puppy îmi spusese că acea dobitoacă, Emiliana, îi ciordise pozele pe care i le trimisesem eu din cabina de probă de la mall, îmi venise o idee simpatică. Știam că avea de gând să se răzbune pe mine și pe prietenul meu cel mai bun distribuindu-le tuturor, probabil postându-le pe grupul de pe Facebook al liceului nostru, cum văzuse în filmele cu adolescenți la care se uitau proastele ca ea. Așa că mi-am zis firesc: dacă cineva vrea să te târască oricum în noroi, de ce să nu fii tu cea care toarnă apa și stabilește cât de întinsă să fie balta în care urmează să ne bălăcim? Dacă e să fie oricum balamuc, fii tu dirijorul, directorul spitalului de nebuni, dă tu tonul și tot, ca să știi o treabă. Așa că am dat iama în șifonierul bunicii mele, Adele, și am luat de acolo o haină de blană eco neagră, lungă până în pământ. Pe sub ea nu mi-am pus nimic, cu excepția unei bucăți late de hârtie pe șolduri, lipite cu scotch, pe care scrisesem: *Iubește-ți corpul, e locul în care îți vei petrece întreaga viață.* În picioare am luat cea mai sexy pereche de cizme cu toc înalt pe care le-am găsit prin casă. În ultimul moment, am decis să-mi lipesc și pe sfârcuri bandă adezivă neagră. M-am uitat în oglindă, nu-mi plăcea, le-am dezlipit. Am lipit și acolo hârtie albă, pe care am scris două mesaje: *Your life*, pe sânul stâng, *Your rules*, pe sânul drept.

Apoi am plecat la școală.

Așa că, nu, nu eram chiar goală, dar nici îmbrăcată nu eram.

Ce nu aveam de unde să știu era că eu și imbecila de Emiliana ne sincronizasem perfect. Fix în dimineața aia începuse să împrăștie pozele „indecente”. O făcea timid, nu cum îmi imaginasem eu – nu avusese tupeu să le pună pe grup, ci le dădea mai întâi colegilor ei de clasă, celor de a doișpea. Și a fost vag ca în filme... când au început să întoarcă după mine capetele, pe holul liceului, am știut că fotografiile începuseră să circule.

Sigur că, din punctul meu de vedere, nu era nicio grozăvie să mă vadă niște oameni în chiloți și sutien – căcat, dacă sutienul ar fi fost înlocuit de o bustieră, iar chiloții, cu o pereche de pantaloni scurți de blugi, ar fi fost o ținută perfectă de zi. La o adică, forțând doar un pic, puteam veni așa și la școala Chiar nu eram o persoană pudică. Și nici nu aveam probleme cu felul în care îmi percepeam corpul.

Dar știm cu toții că tot ce aduce a revenge porn e mai puțin despre porn și mai mult despre revenge. Cel care crede că te-a pus într-o lumină proastă se simte superior ție. Despre asta e vorba, despre resentiment, despre faptul că o ființa slaba de înger s-a simțit complexată și înjosită de tine, și acum încearcă să te umilească, să prezinte ceva intim legat de tine în fața unor străini**.**

Există o singură soluție simplă și la îndemână pentru așa ceva. Să nu-ți fie jenă cu nimic din ce ești. Să-i râzi în față, pentru că propria ta goliciune nu are cum să te umilească în ochii nimănui. După mine, asta era cea mai bună răzbunare față de cineva care voia să te înjosească. Este corpul tău pe care-l iubești și, una peste alta, mie mi s-ar părea superb să umblăm în pielea goală prin lume. Mai ales vara.

Chiar înainte de ora de dirigenție, mi-am scos haina, am atârnat-o pe o mână și am pornit așa

spre clasă.

— Daria!!!!

— Fată, ai văzut?!

— Mamăăăă, ce gagică... Bineeee, Daria!

— Daria Matei, ce înseamnă aceasta?! Dați-i ceva să pună pe ea, în secunda asta!

— Uite-o pe Daria goală, fă! Ia, ce scrie pe curu' ei, tu vezi să citești?

— Daria, ești nebună?

— Fată, ce faci, te simți ok?

— Coaie, uite-o pe pizda aia, ce părere ai?

— Bă, ești nebun? Crezi că e de la iarbă sau o vezi și tu pe aia dezbrăcată?

— Cum adică iubește-ți corpul, e locul unde trăiești? Eu trăiesc la mine acasă!

— Daria, ai primit vreo provocare, ceva?

Știam că mesajele nu erau cele mai originale din lume, dar, în România, pentru ca un lucru să aibă impact trebuie să lași originalitatea la o parte. La noi, lumea rezonează doar cu ce a auzit deja în alt loc. Dacă insiști până în pânzele albe să fii original, oamenii se uită strâmb și trec mai departe. Nu au resursele să priceapă mesajul. De aia, pentru o viață sănătoasă mental, e bine să păstrezi originalitatea pentru acele chestii pe care le faci doar pentru tine.

Am intrat în clasă, m-am așezat la locul meu în bancă și mi-am scos caietul. Colega mea a venit și s-a așezat lângă mine, încercând să se comporte natural. Mă rog, nu prea îi ieșea. Tot trăgea cu ochiul la sânii mei și se temea să nu mă atingă din greșeală.

Când a intrat diriga, i-a picat fața.

— Matei, ce mama dracului... ce îți trece prin cap... ce-i asta? Vreun soi nou de rebeliune? Numai tâmpenii vă bagă în cap Facebook-ul ăsta! Și vloggerii!

— Doamnă, cineva împrăștie prin liceu poze cu mine dezbrăcată. Mă rog, urma să împrăștie.

Așa că m-am gândit să i-o iau înainte. Să distribui direct de la sursă.

— Bine, dar... cum, cine... Ia, liniște! Copii, terminați! Te rog frumos, Daria, să te duci să te îmbraci!

Am acceptat un tricou și o eșarfa de la Marinela, dar imediat cum s-a sunat de pauză, m-am dezbrăcat din nou și am mai făcut un tur de onoare pe hol, să fiu sigură că a citit toată lumea ce scria pe hârtie.

Trebuia să mă vadă cât mai mulți, altfel nu ar fi fost un statement, ci o prosteală, o jumătate de măsură.

Trebuia să mă vadă atâția câți m-ar fi văzut dacă ar fi primit pozele pe mess sau pe WhatsApp.

Mulți au aplaudat gestul. Gagicile, în special. Au zis că e curaj, că e asumare, bla, bla. Că e o formă inspirată de a te împotrivi bullying-ului.

Probabil că era, așa cum în același timp fusese ceva ce am simțit pe moment să fac, cu o seară în urmă, când luasem hotărârea.

Da, crezusem mereu că trebuie să le permiți celor din jur să aibă cât mai puțină putere asupra ta. Chiar și celor pe care îi iubești, celor care te asigură că și ei te iubesc, la rândul lor, pentru că nimeni n-are idee când și cum o să se schimbe asta. Nicio iubire nu e pentru totdeauna.

Nu trebuie să ai secrete, pe care ei să le descopere și cu care să te înlănțuie, să te subjuge și să te șantajeze apoi. Arată-le tuturor exact ceea ce ești, pentru că așa vei fi liber. Totul la vedere, asumat, asta sunt, cu asta defilez. La propriu.

Nu trebuie să le împărtășești lucruri despre care crezi că nu ești pregătită să le auzi din gura altora spuse despre tine. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, așa se va întâmpla, îți vor fi aruncate în față. Fie lucrezi pe ele și înțelegi de ce nu ești pregătită, iar apoi devii pregătită, fie le ascunzi definitiv într-un colt întunecos din tine și nu mai vorbești despre ele niciodată.

Mai luasem hotărârea de a defila în acel fel și pentru că în urmă cu un an jumate se întâmplase o chestie care mă întristase. Un tip își filmase pe ascuns iubita făcând sex cu el, apoi urcase filmul pe un site porno și trimisese tuturor link-ul. Fata se retrăsese de la scoală, nu mai vrusese să țină legătura cu niciunul dintre foștii prieteni sau colegi. În vacanța de vară, se sinucisese cu pastile. Oricât de pro-sinucidere aș fi fost eu în general, mă revolta la culme că o persoană ajunsese să-și ia viața dintr-o astfel de prostie. O cunoscusem pe Amy, era o tipă plină de viață, superficială și optimistă, care nu s-ar fi sinucis sub nicio formă dacă nu ar fi existat filmul ăla. Era așa greșit să-ți iei viața pentru ceva ce îți făcuseră niște străini fără creier.

Credeam că singurul fel, cel mai rapid, în care revenge porn-ul și șantajul ăsta grețos cu poze intime ajunse în posesia persoanei greșite ar deveni lipsite de sens și ar înceta să mai fie practicate ar fi în momentul în care victimei nu ar avea de ce să-i pese că apar chestii așa-zis compromițătoare cu ea. Iar soluția pentru asta era să fii împăcat cu ce faci și cu ce ești, asumat până la capăt. Să îți iubești corpul, să nu aibă de ce să te deranjeze că îl vor privi și alții, fără voia ta, dacă ai ghinionul să se întâmple asta. Să îți asumi că ai făcut sex cu o persoană, că s-a întâmplat, că ai făcut așa cum ai simțit în momentul ăla – dacă ai ghinionul ca fostul iubit să aibă materiale explozive cu voi. Și cu asta, basta, nimeni nu va avea cu ce să te mai aibă la mână. Se vor face de râs în momentul în care vei zâmbi și, când ei te vor anunța că au distribuit rahaturi, tu vei spune: *Și ce? Foarte bine. Îmi crește numărul de followeri pe Instagram.* Sigur că, în teorie, e așa cum zic feministele: ar trebui ca nimeni să nu îți încalce dreptul la intimitate, bărbații ar trebui să nu mai fie porci geloși și complexați, să știe să treacă peste o despărțire, sau peste un refuz, și așa mai departe.

Dar știm cu toții că nu avem cum să pocnim din degete și să se întâmple, într-o secundă. Poate că se va întâmpla peste câteva sute de ani, dar nu cred că în România. Până atunci, ne putem educa felul în care reacționăm la acest gen scârbos de răzbunare.

Altfel, da, luptasem mereu să-i salvez pe cei slabi, le luasem apărarea, mă împotrivisem celor cu tendințe de a-i abuza pe ceilalți, pentru că doar prin violență se simțeau ei întregi. Nici cei slabi, nici cei aparent puternici nu erau de admirat. Fiecare avea mult de lucru cu sine. Cei slabi trebuiau să înțeleagă de ce sunt atât de plini de frici și trebuiau să învețe să nu mai acorde atât de multă importanță celor din jur, să nu aștepte validări, încurajări, pur și simplu să fie. Agresorii trebuiau să sape în ei și să-și scoată la iveală frustrările, să ierte pe cei care le făcuseră rău cândva și îi învățaseră să dea și ei răul mai departe. Cu ei era și mai greu, mai mult de muncă, și aveau o împotrivire mai mare la introspecție. Deveniseră agresivi pentru că ascundeau răni puternice.

Uneori, îmi păsa și voiam să fac dreptate.

...Pe atunci mai simțeam lucruri.

De fapt, nici n-aș putea preciza care a fost acel moment în care am început să nu mai simt. Cred că, așa cum zicea mereu Puppy, fiecare om are un punct dincolo de care, dacă treci, nu mai poate fi făcut nimic, nu mai poate fi întors înapoi.

E atât de trist să simți și apoi, brusc, să nu mai simți. E ca atunci când orbești brusc. Sau când îți pierzi gustul, mirosul. Când orice pipăi e ca hârtia, mereu aspru, mereu sec, și doar amintirea pipăielilor trecute îți mai oferă informații despre suprafața pe care o atingi cu degetele.

Asta m-a dat peste cap complet, de fapt. Când n-am mai simțit. Depresii avusesem și înainte – mai percepusem toată lipsa de sens, toată agitația goală spre nimic, tot fără-rostul-acestei-lumi. Dar acum era ceva mult, mult mai serios.

Poate că mă raportasem greșit. Poate de vină pentru toată mizeria fusese hedonismul meu. Poate că trăisem prea mult pentru a simți.

Poate ar fi trebui să găsesc altceva, să pun în loc.

Dar, în orice caz, acum deja e trecut și nu mai ajută cu nimic să mă gândesc la asta.

Am mai mult de jumătate de an de când nu mai simt.

De când oboseala mă acoperă ca o plapumă călduroasă și sufocantă.

În ora următoare, la școală, mi-am pus pe Facebook și Instagram poza cu care proasta amorezată de Puppy încercase să mă „umilească". Primisem și acolo multe felicitări pentru statement-ul meu.

Sigur, apăruseră și câțiva imbecili cu băluță la gură care nu pricepuseră nimic și concluzionaseră că eu fac asta fiindcă vreau atenție. Fix ăia care spuneau asta erau cei mai disperați după atenție, doar că le era foarte frică să o ceară. Paralizați erau de frica de a fi refuzați. Suspinau după atenție, dar se resemnaseră cu ideea că ea e destinată altora.

Să revenim la Vicky, însă. Nu știam mare lucru despre ea. Când eu intrasem la liceu, într-a noua, ea era a unșpea și majoritatea colegilor vorbeau despre ea numai în șoaptă, așa cum vorbești despre personajele din filmele horror de care te temi nevoie mare, dar pe care ți-ai dori să le și întâlnești în carne și oase. Când se dădea o petrecere, săptămânile care urmau nu era evaluată în funcție de cât de tare s-a îmbătat lumea și la ce oră a ajuns poliția, ci singurul criteriu rămânea dacă Vicky fusese prezentă la ea sau nu. Dacă nu-ți venea Vicky, erau slabe șansele să mai rămâi după asta în rândul celor populari.

Îmi plăcea cum se îmbrăca, cum vorbea, îmi plăcea că era bad ass, dar nu știam mai nimic despre fata de dincolo de imaginea asta. Cei mai mulți, fiind proști, nu puteau să facă niciodată

diferența între un om și personajul în care alege să se deghizeze ca să treacă prin lume. Eu însă puteam să văd mereu deosebirea, numai că la ea nu aveam suficiente informații ca s-o descifrez. Tocmai prin asta mă atrăgea.

În ziua aia de toamnă, cum era logic, am ajuns până la urmă să aștept în fața biroului directoarei, pedepsită. De după ușă se auzeau voci, așa că mi-am dat seama că va fi nevoie să aștept ceva timp. Am intrat pe Instagram, am pus o poză, m-am uitat ce mai apăruse la stories. Nimic interesant. Am scos din geanta neagră cu lilieci roșii romanul pe care Puppy mă bătuse la cap să-l citesc. *Clopotul de sticlă*, de Sylvia Plath. Mai aveam doar câteva pagini. Citisem pe Goodreads că nu prea avea final, dar era ceva la care mă așteptam, oricum. Întreg romanul fusese așa, dezlânat, scris parcă de un om fără pic de chef, care se agățase de cuvinte, sperând că ele îi vor da iluzia că nu stă chiar degeaba, că nu e complet inutil. Mă așteptasem să fie o carte în care să nu se întâmple nimic, care să te plictisească de moarte, fiindcă așa erau alea care se scriau pe atunci, iar din punctul ăsta de vedere primise o bilă albă. Nu fusese chiar atât de boring pe cât mă temusem. Dar nici nu mă regăsisem absolut deloc în personaj. Pricepeam de ce îmi recomandase Puppy cartea, dar... eram la ani lumină de femeia aia, chiar dacă nici ea nu mai vedea un rost în lume și în viață.

Era, cumva, o ușurare să știi că urmașele ei, scriitoarele care trecuseră și ele prin depresii, scriau mai convingător și mai incitant de atât. *Belzhar,* de pildă, un roman inspirat fix de cartea Sylviei Plath, mi se părea mai nuanțat, mai complex și mai interesant, până la urmă. Sau poate era din cauză că lumea de azi e altfel, mai colorată. Chiar și când n-o vezi în culori, tot e mai colorată. Sau *Interesanții*, tot de tipa cu *Belhzar.*

Puppy îmi mai dăduse și o altă carte despre care îmi zisese că o să-mi placă, *Inima mea și alte*

găuri negre. Îmi plăcuse destul de mult, dar detestasem instant ideea de partener pentru sinucidere. În romanul ăla, era vorba despre o fată ca mine care își dorește să se sinucidă. Mnu, nu își dorește, verbul ăsta e atât de greșit când vorbim de sinucigași. Noi nu ne dorim chestii. Mă rog, își pusese în gând să se sinucidă, așa e mai corect spus. Și intră ea pe un site unde îți puteai alege parteneri cu care să te sinucizi. Își găsește și, așa cum era de așteptat, pregătindu-și ei marea ieșire, descoperă că nu erau la fel de hotărâți pe chestia asta. Ceea ce e firesc. Așa cum doi oameni iubesc mereu la intensități diferite, tot așa se apropie și de moarte – la distanțe diferite. Și se termină cu bine. Una dintre cărțile care se termină cu bine, dintre multele cărți și filme care se termină cu bine și care mă râcâiau pe creier. Pentru că viața nu se termina aproape niciodată cu bine.

Dar, în orice caz, mă făcuse să mă gândesc o jumătate de zi la ideea unui partener de sinucidere. Eu n-aș fi putut să fac asta. Pentru că și dacă el ar fi la fel de hotărât ca mine, tot ar exista fie și un singur moment în care eu îl voi împinge spre asta. Chiar și doar prin simpla mea prezență, confirmându-i că e o decizie bună, din moment ce îi stau alături.

N-aș fi putut face așa ceva nimănui.

În plus, parcă dacă te sinucizi împreună cu cineva, o faci să pară un lucru mai puțin însemnat. Un gest mai teribilist, ceva făcut din impulsul momentului.

Mă gândeam la filmele care vorbesc despre depresie, în schimb, cât de tare mă regăsisem în multe. Îmi trecea prin cap să fac o listă, poate să le revăd cândva, dacă îmi rămânea timp. O grămadă de filme făcute în anii ‘90 și la începutul anilor 2000 aveau personaje complicate, angoasate, cu mulți demoni. Personaje care mereu caută ceva și nu se mulțumesc cu nimic. Oameni minunați, așa

cum nu se mai scot din fabrică azi. Se apropia și fabrica aia de faliment...

Din biroul directoarei se auzeau mai departe voci, dar un plescăit de lângă mine m-a scos din visatul cu ochii deschiși. O fată cu creastă roz și cercel în nas se așezase pe scaunul de lângă mine. Mesteca gumă roz, probabil Hubba Bubba Bubblegum, și făcea baloane. O știam. Era Coco. Iar, dincolo de ea, așezată tot pe scaun, dar cu genunchii ridicați sub bărbie, era chiar Vicky.

— Marfă ce ai făcut tu, chiar le-ai dat peste nas, a zis ea și mi-a întins pumnul.

L-am întins și eu pe al meu și ni le-am ciocnit, peste capul lui Coco, care făcea baloane și râdea la mine.

— Adevăru-i că tot rahatul ăsta cu nudity shamming e atât de anii ‘80, a zis și ea.

— Plus că, în pula mea, sunt doar niște poze în care ești în lenjerie. Toată lumea umblă așa sau goală la un moment dat, fie și numai când se duce să facă duș, a zis Vicky.

— Sau sex, a zis Coco.

— Ăștia nu fac sex, a spus Vicky. Dacă mă gândesc bine, nici duș nu prea. Ceea ce e de înțeles. Le e jenă sau frică să rămână dezbrăcați.

Am râs toate trei.

— Și arăți și cool în ele, a completat Coco. Ar trebui să folosești chestia asta. Să-i oftici și mai tare. Fă-ți pagină pe Insta și fă-te influencer. Lasă-te admirată ca fata-aia-cu-coaie-care-a-combătut-bullying-ul. I-a dat la cap fără milă.

— Are pagină, a zis Vicky.

Chestia asta chiar m-a făcut să roșesc de mândrie. Vicky știa că am profil pe Instagram. Mă căutase sau dăduse peste mine întâmplător, dar nu conta. Știa că exist. Cum mă cheamă.

— Vrei o țigară?, a întrebat Vicky și am văzut că și-o aprinsese deja pe a ei.

Era clar, directoarea avea să simtă mirosul și să ne cheme mai repede la ea în birou. Ceea ce era

mișto. Oricum era o pierdere de vreme să aștept. Adică, până să apară Vicky și Coco.

Am luat țigara, mi-am aprins-o și eu.

— Nu fumezi?, am întrebat-o pe Coco.

— Nu, Coco s-a dilit de jumătate de an. Face și yoga, a zis Vicky. Mănâncă... ce e căcatul ăla pe care-l mănânci tu dimineața?

— Goji, a lămurit-o Coco.

— Goji, în pula mea.

Am râs iar toate, în frunte cu Coco.

— Tu ce ai făcut de ești aici?, am întrebat-o pe Vicky.

S-a dat jos de pe scaun și a scos o sticla de suc din baby bag-ul ei cu ținte argintii. Nu știu cum reușise să-i încapă acolo, chiar dacă era la 0,5.

— Bănuiesc că tot ce am făcut revoltător e să exist, a zis ea, meditativ cumva.

— Aoleu, cât alcool ai pus, s-a plâns Coco, bând din suc.

— Tedy l-a făcut, de dimineață, a zis Vicky.

Știam atâtea povești despre Tedy încă de atunci, din toamna trecută. Îl văzusem de câteva ori prin liceu. Era ca un superstar dintr-un film vechi, din perioada aia în care oamenii erau în așa fel încât te puteai îndrăgosti de cineva la prima vedere. Răzvrătiți și sexy, întunecați și charismatici, oameni cu personalități atât de puternice încât niciodată când îi priveai nu vedeai doar cap, mâini, picioare care se mișcă, uneori acoperite de haine, ci o întreagă poveste. Oameni care erau lumi întregi. Pe care de abia așteptai să le descoperi.

Semăna un pic cu un tip dintr-un film foarte vechi care îi plăcuse lui Puppy, *My Own Private Idaho.* Cu unul care adormea în cele mai neașteptate locuri. Puppy îl adorase, mie mi se făcuse puțin somn, spre sfârșit, bănuiesc că era molipsitor.

Adevărul era că my bestfriend exagera uneori cu filmele vintage, țoalele vintage, muzica vintage,

lifestyle-ul vintage.

Puppy îl desenase pe ascuns pe Tedy, de două ori. Odată îl prinsese la terasa de vizavi de liceu, unde stătea la bere cu Vicky, Coco și Dev. Se așezase și Puppy al meu pe gardul de lângă și îl desenase. Altă dată, îl văzuse în curtea școlii, o aștepta pe Vicky pe terenul de sport. Puppy îl desenase din budă, de la etaj, de pe geam.

— Vrei?, m-a întrebat Coco.

Am luat sticla și am băut din ea și, nu știu de ce, pentru că aflasem că era creația lui Tedy, probabil, m-a făcut să mă simt cumva foarte excitată. Chestia asta se întâmpla atât de rar încât aproape uitasem cum se simte. Trecuseră deja vreo doi ani de când oamenii nu mă mai atrăgeau nici sexual, nici în vreun alt fel.

— Hei, unde vă credeți aici, fetelor?! Ce-i asta, chermeză?, a zbierat directoarea dintr-o dată, pe un ton foarte ascuțit, ucigând dureros trei trip-uri care cu siguranță erau mai mișto decât realitatea.

Pentru unul din ele, cel puțin, băgăm mâna în foc că era așa.

— Chermeză, cherhana, a zis Coco. Se potrivesc. O să scriu un cântec. Stau la chermeză, fac o cherhana... mă rog, invers.

— Matei Daria, poftește în birou! Stinge imediat țigara, că aia îți mai lipsea! Și așa ești în pericol de exmatriculare!

I-am făcut cu mâna lui Vicky, care se așezase la loc pe scaun și privea sfidător la femeia înfuriată din fața ei.

— Cu voi am de discutat serios pe urmă, a avertizat-o directoarea.

— Dacă o să o mai ardem aiurea pe aici, a mormăit Coco.

A închis ușa în spatele meu și mi-a făcut semn să mă așez pe fotoliu. Pe urmă a început să vorbească. Mult, grăbit, pe ton grav, de parcă soarta mea tocmai se hotăra atunci.

Nu am reținut nimic din ce mi-a zis. Nici nu avea idee cât greșea presupunând că îmi pasă, că mă gândesc la viitor, că vreun lucru din ce ar fi putut ea să-mi facă ar fi schimbat cu ceva ce urma să mi se întâmple. Soarta mea nu se decidea în biroul ei plin de rahaturi snoabe care voiau să-i construiască o imagine de persoană cultă, care merita să taie și să spânzure într-un liceu din București. Soarta mea se decisese cu o jumătate de an în urmă, când luasem hotărârea fermă să mă sinucid până pe 31 decembrie.

Data era singurul lucru pe care nu i-l comunicasem lui Puppy și nici nu aveam de gând să o fac. Era de înțeles de ce.

Puppy ar fi făcut orice ca să mă țină în viață. Ar fi căutat-o până și pe mama, în lumea largă, mi-ar fi adus-o la picioare, gândindu-se că asta m-ar putea face să mă răzgândesc.

Nu m-ar fi făcut.

Alesesem și locul. La mall.

Doar locul mai rămăsese acum valabil din planul inițial. De ce n-o făcusem atunci? E greu de explicat. Mi se păruse... fără sens. Până și să te sinucizi, da, până și asta putea să pară uneori fără sens, într-o mare a lipsei de sens pentru orice alt lucru care există pe lume. Era atât de... inutil, clișeic, patetic, trist. Mă urcasem la locul meu secret, unde mă mai cocoțasem de atâtea ori, întreaga toamnă. Era o scară pe care nu prea o observai, sus de tot, dincolo de etajul cu cinematograful și food court-ul. Deasupra parcării de la ultimul etaj. Era acolo un spațiu mic, cât să pui un picior lângă altul, și avea cădere liberă până jos, la subsol, în dreptul Carrefour-ului. Calculasem și răscalculasem – era înălțimea cea mai bună. Mai mult de atât nu aș fi putut decât să aleg acoperișul, dar de acolo nu puteai fi sigur că nu ți se prinde corpul în rahaturile alea de bannere cu H&M, Zara și Koton.

Bine, că mi se păruse inutil și trist e o explicație. Alta, pe care nu am recunoscut-o niciodată, era că în urmă cu puțin timp vorbisem prima dată cu Tedy.

Atunci, în biroul directoarei, nu știam că nu aveam să merg până la capăt două luni mai târziu. Îmi ridicasem ochii spre femeia aia din fața mea și îmi dădusem seama că aproape uitasem unde eram și de ce. În continuare nu puteam urmări ce vorbește. Simțeam că nu era despre mine, că nu mă privea. Intrasem din nou în apa mea gri și rece, murdară, tulbure, stăteam cu picioarele până la genunchi în ea și nimic nu mai conta. Ieșisem doar puțin, mai devreme, când vorbisem cu Vicky și Coco, când fumasem o țigară cu ele.

Sau poate doar avusesem impresia că ieșisem.

Așa, da... mall-ul. Să mă întorc la ale mele. Cum îmi venise ideea să mă sinucid la mall? Păi, într-un fel, mall-ul era sufletul decăzut al lumii noastre, era superficialitate, era fiță, era totul numai despre impresie. Dar era și ceva mai mult. Era și o imagine a cum eram eu pe dinăuntru. Un loc unde găseai de toate, pentru toți, dar nimic nu era ceea ce trebuie, ceea ce aveai nevoie pe termen lung. Tot ce se vindea acolo era provizoriu. De neajuns. Totul în mine era de neajuns.

Nu mă exmatriculase, până la urmă. Mă lăsase să plec. Cred că mă pusese să-i promit că n-o să se mai întâmple sau ceva. Dădusem mereu din cap, da, da, da, așa voi face, sigur, da.

Femeia aia tristă și naivă era convinsă că o auzisem în timp ce vorbea.

PRIMA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Sunt atât de multe filme și cărți în care oamenii asemănători mie găsesc un nou sens în viață. O motivație să meargă mai departe.

Poate că e simplu, în definitiv.

Poate că ar mai trebui să merg puțin, chiar dacă mi-e greu, și poate că aș găsi soluția chiar după colț.

Un nou sens.

Dar nici sensul ăsta nu ar avea sens. Simt că după o vreme m-aș întoarce exact în punctul în care sunt acum.

Am ajuns să cred că e doar o problemă cu mine, până la urmă. Poate că nu e viața de vină. Poate ea nici măcar nu e atât de ștearsă pe cât o văd eu. De vină sunt eu și incapacitatea mea de a mă mai bucura de fericire. Concluzia mea că nimic nu mai valorează doi bani.

Dacă aș mai merge și aș găsi ceva drăguț după colț, după un timp ar ajunge să mă dezamăgească și acel ceva. Știu sigur.

Nu înseamnă că nu-i respect pe cei care au reușit să găsească un lucru care să-i împingă să continue. Pe cei care alegeți să rămâneți, vă salut. Și vă țin pumnii.

5.

PUPPY

Mă enervase, îmi displăcuse Emiliana încă din prima zi, când o cunoscusem. Jovialitatea aia forțată, mimată, prostia, superficialitatea ei. Tot conformismul ăla sufocant și atât de neinteresant. Cum naiba să-mi fi trecut prin cap că o astfel de fată ar putea să se îndrăgostească de mine?

La fel ca Daria, credeam și eu că oamenii proști nu pot iubi. În primul rând, oamenii proști nu aveau cum să cunoască alți oameni, în sensul că se uitau la ei și nu aveau capacitatea de a trece de suprafață. Vedeau doar haine și piele. În plus, chiar dacă Emiliana să zicem că ar fi fost proastă doar pe jumătate, așadar ar fi putut iubi cât de cât, sub nicio formă nu ar fi fost firesc să i se pună pata pe mine. Nu aveam nimic în comun, dar nici nu eram contrarii absolute, să zici că ar exista o explicație pentru o posibilă atracție. Pur și simplu, ea era o veioză de birou în formă de balerină, eu eram o pară cu pistrui, un pic prea coaptă.

Cu toate astea, îi intrase în cap că se îndrăgostise de mine. Bănuiesc că i se părea doar că o poveste între noi ar putea să dea bine, eu fiind tipul ăla excentric, puțin introvertit, cu o sexualitate incertă pentru ăia cărora le era lene să caute până și pe wikipedia ce înseamnă să fii bisexual.

Fusese în mică parte și greșeala mea, pentru că îi cerusem într-o dimineață să copiez de la ea tema la franceză, și de atunci prinsese curaj, avânt.

Începuse cu niște bilețele. Mi le arunca fie pe jos, pe sub bancă, de îmi ștergeam mereu picioarele pe ele, fie pe deasupra pupitrelor și elevilor, de îmi aterizau mai tot timpul în cap, pe

borul pălăriei. Ziceai că o făcea intenționat de arunca în mine cu hârtii exact în timpul orelor cu profi care nu mă înghițeau, ca să aibă și mai multe motive să se ia apoi de mine.

Cel mai tare mă deranja că era falsă, preocupată doar de ce gândea lumea despre ea, și mai detestam la fata asta că avea senzația că i se cuvenea totul. Voia relații perfecte, haine perfecte, machiaj impecabil, o iubire ireală, dar ea era superficială, seacă, urâtă și proastă.

Amintirea care îmi rămăsese în minte cu ea era o după-amiază după ce ieșisem de la ore, când mă prinsese mergând singur spre casă – Daria, cu care plecam de obicei, își dorise să rămână la bere cu Vicky, Tedy și Coco, iar eu voiam să merg acasă, să lucrez la un proiect.

— Heeeei!, urlase după mine pe stradă. Unde mergiiii?

— Într-o destinație, îi răspunsesem.

Observasem și chestia asta în ultimii ani: cu cât era mai prost un om, cu atât nu se prindea de sarcasm. Nu-și putea da seama când erai ironic și când vorbeai serios.

— Serios?! Cu avionul mergi?!

Am râs în barbă. Săraca... când auzea de destinație, se gândea la una turistică. Ce să le faci, oameni spălați pe creier de reclame și televizor.

— Nu, cu picioarele.

— Seeerios? Nu m-aș fi gândit că așa ceva este posibil, a zis.

— Este, de ce nu? Unii oameni merg și în mâini.

— În mâini?! Bine, dar merg în mâini așa prin casă sau prin oraș, nu într-o destinație.

— Nu, ce-i drept.

A tot țopăit în spatele meu o vreme, probabil gândindu-se ce să mai spună.

— Și nu ți-ai luat bagaj?, a spart într-un final gheața.

— Nu.

— Hm... Și mergi singur!? Fără iubită?

— Fără.

— Deci n-o iei și pe Daria, ha? Ce iubit nesimțit. Eu, când voi fi într-o relație cu cineva, nu-i voi permite iubitului meu să meargă singur în destinații. Cine știe ce se poate întâmpla!

Am tăcut, am mers. Am aprins o țigară. Am înjurat-o în gând pe Daria. Bere îi trebuise ei, taman atunci.

— Oricum, eu și Daria nu suntem împreună.

— Nuuuu? Ei, poftim. Eu eram convinsă că sunteți. Atunci... ești single?

Am ignorat-o. Urât din partea mea. Într-un fel, savuram gândul că existau oameni care credeau că eu și Daria suntem iubiți.

— Cred că Dariei i s-au cam aprins călcâiele după infractorul ăla, care a dat foc la paișpe școli și licee, așa am auzit. Cică ar fi stat și la închisoare. Și se zvonește că ar fi omorât șase pedofili. Îți dai seama? Trebuie să fii idioata să umbli cu cineva ca el.

Îmi venea să mă întorc și să-i fut una peste gură, dar ar fi ieșit scandal la școală, ai mei s-ar fi super-crizat, mi s-ar fi dus pe pulă banii pentru vacanță și, pe scurt, erau doar niște vorbe și nu avea sens să mă agit pentru ele.

Mai ales că Daria nu era genul care să se ofenseze din așa ceva. Ar fi râs. I-ar fi pus piedică proastei de Emiliana. S-ar fi făcut că se joacă puțin cu bricheta și i-ar fi dat foc la extensii.

— Nu știu ce să zic, părerea mea e că moralitatea e mai importantă decât orice altceva. Uite, eu când voi avea un iubit, îi voi verifica tot trecutul. Dacă a făcut infracțiuni sau dacă nu mai e virgin, adio.

— Hm, baftă să-l găsești.

Iarăși nu se prinsese de sarcasm.

— Mulțumesc mult!

Am grăbit pasul, sperând să renunțe la țopăitul în urma mea.

— Uite, mie îmi place foarte mult că tu dai importanță felului în care te îmbraci. Totuși, dacă îmi permiți, cred că ar trebui să fii fooooarte atent la echilibru, să nu începi să-ți pierzi masculinitatea. Să nu ajungă oamenii să te bănuiască de nebunii cum ar fi să te razi pe picioare, Doamne ferește... Uite, eu când...

— Tu, când vei avea un iubit, îi vei verifica foarte atent trecutul, să nu cumva să se fi ras vreodată pe picioare, am zis.

— Păăăi...

Spre norocul meu, chiar atunci am văzut un amic venind din partea opusă. L-am salutat și m-am băgat în vorbă cu el, lungind conversația tot mai mult. Emiliana stătuse la câțiva pași distanță de noi, tot așteptând să terminăm. Într-un final, se simțise aiurea și se cărase.

Zilele următoare, continuase cu bilețelele, în care, apropo, nu-mi făcea declarații înflăcărate de dragoste, ci doar îmi scria bancuri răsuflate, sharuite deja de jumătate de Facebook înaintea ei. Pe alea pe care le despătuream le aruncam imediat cu dezinteres pe jos, fără să-mi pese dacă mă observă sau nu.

Mai încercase să se bage în seamă cu mine pe hol, la bufet, la ora de sport, dar o tratasem de parcă ar fi fost decor. Îmi văzusem de treabă.

Cam la o săptămână jumate după ce se ținuse după mine pe drum, am dat nas în nas cu ea la mall, și acolo mi-a fost un pic mai greu s-o evit.

Mă dusesem cu Daria, iar pe mine mă dureau rău de tot picioarele fiindcă eram după un antrenament la fotbal, așa că refuzasem să alerg prin magazine cu ea. Mă rog, intrasem în vreo 5-6, dar ea își căuta un sutien, care să fie într-un anume fel, să aibă bretelele nu știu cum, așa că îi spusesem că o aștept sus, la restaurante, unde mănânc o felie de pizza și beau o bere sau ceva. Și îi zisesem să-mi dea poză pe telefon din cabina de probă, dacă ține morțiș să-mi dau cu părerea.

Fusesem dintotdeauna genul ăla de prieteni. O văzusem de sute de ori goală, la ea acasă, când se schimba, când făcea baie, când se admira în oglindă, când făcuse sex cu iubitul ei din clasa a opta. La cumpărături, intram mereu cu ea în cabina de probă, fiindcă avea mare încredere în gusturile mele. Dacă ne cumpăram țoale unisex, ni le împrumutam. Ne plănuiam tatuaje împreună. Era genul ăla de relație. Îmi oferea tot confortul și intimitatea pe care le avusesem vreodată cu o ființă umană.

Și n-a trebuit să aștept prea mult, că mi-a și bipăit telefonul. Daria îmi trimisese două poze cu ea din cabină de la New Yorker, una în care purta sutien și chiloți cu imprimeu tartan, cu diferite șnururi sexy pe acolo, și o a doua în care avea o lenjerie la fel de drăguță, un indigo foarte închis, aproape negru, mat. Mă întreba pe care s-o ia. I-am zis că pe amândouă, erau mișto și arătau ca turnate pe ea.

Chiar în timp ce dădeam mesaje, a venit cineva pe la spatele meu și mi-a acoperit ochii cu mâinile. M-am gândit că era Daria, deși nu prea era stilul ei să facă genul ăsta de copilăreli, și nici nu părea in the mood. *Bine, Daria, hai, lasă*, i-am zis, sau ceva asemănător. *Surprizăăăă, sunt iooooo*, a strigat proasta de Emiliaaa. Râdea, iar nasul ei ca un cartof i se lăbărța în ziua aia și mai tare pe față.

M-a întrebat ce fac acolo, dacă sunt singur. I-am explicat că sunt cu Daria, care e la cumpărături iar eu o aștept. Ne-a propus să mergem să jucăm ceva, popice, parca i-am zis că nu am chef. S-a așezat oricum neinvitată la masă. A turuit ceva vreo zece minute, timp în care eu vorbeam cu Daria pe Facebook. Terminase cu sutienele, se dusese să se uite la bocancii de la Pull & Bear.

La un moment dat, probabil ca să se simtă băgată în seamă, mi-a cerut insistent să mă duc să-i iau și ei o Cola. Am acceptat, mai mult ca să tacă

din gură. Am luat trei, să fie una și pentru Daria, când urca. M-am întors la telefon, cu gândul să mai vorbesc cu niște prieteni, și când am deschis Messengerul îmi scria acolo sus că am trimis două poze către Emiliana Andreea, cu care nici nu eram prieten pe Facebook. What?, mi-am zis, dar n-am dat importanță, am zis că o fi o greșeală.

Au mai trecut zece minute, a venit Daria, entuziasmată, a trântit niște pungi pe masă, a băut din Cola pe care i-o luasem, Emiliana s-a cărat. Abia noaptea, acasă la mine, cu laptopul în poală, mi-a dat prin minte să deschid și fereastra unde se presupunea că făcusem schimb de poze cu Emiliana Andreea. Erau într-adevăr două fotografii trimise, cele pe care le primisem de la Daria, din cabina de probă. Cât mersesem să iau suc, nebuna și idioata aia de Emily le salvase și, de pe mobilul meu, și le trimisese ei.

Întâi am râs, gândindu-mă că e o prostie din asta de gagici, vrea să se uite invidioasă la corpul Dariei sau ceva. Înainte să adorm, mi-a trecut prin cap că poate vrea să facă vreo chestie aiurea cu pozele alea, dar n-am dat importanță. Ce putea face cu ele, până la urmă erau poze cu o fată în lenjerie intimă, nu era nici măcar goală... iar Daria era orice, mai puțin genul de tipă pudică.

Recunosc, mintea m-a dus mai degrabă în altă direcție, nu neapărat în aia în care Emiliana ar împrăștia poze cu Daria prin școală; m-am gândit că avea să mă toace la cap cum că aș fi mințit, că Daria e până la urmă iubita mea, din moment ce îmi trimite poze cu ea aproape dezbrăcată.

A doua zi, la școală, am așteptat ca Emiliana să-mi spună ceva, dar n-a făcut-o. A fost cam absentă, nu mi-a mai trimis nici bilețele. Seara, i-am spus Dariei toată faza. Daria a râs, dar s-a gândit din prima că o să le distribuie colegilor. Avea talentul ăsta de a intui în general care sunt motivele și scopurile oamenilor frustrați. Avusese destule de tras din cauza lor.

Și a doua zi... a urmat toată nebunia aia.

Să fiu sincer, nu m-a surprins Daria. Singurul efect asupra mea a fost că m-a făcut să o admir și mai tare.

Nu m-a surprins, pentru că în ultima vreme făcea gesturi din astea. Demonstra fără drept de apel că nu-i pasă de tribunalul proștilor. Arăta că într-adevăr crede în statement-uri, într-un manifest din care oamenii ar putea învăța ceva, în atragerea atenției asupra unei probleme reale și găsirea unei soluții, chiar dacă lumea, nepregătită pentru adevăruri incomode, îi sărea în cap. Cu un an în urmă, pe când nu se gândea – sau, cel puțin, nu așa mult și așa concret – la sinucidere, făcuse o campanie în liceu pentru renunțarea la consumul de carne. Lipise postere pe pereții școlii cu imagini din abatoare, cu purcelușii disecați, miei dezmembrați și altele care le picaseră greu la stomac unora. Pe mine, care eram, ca și Daria, vegetarian de când mă știam, imaginile alea mă făcuseră să mă simt foarte bine cu ce alesesem în urmă cu mult timp.

Rezultatul fuseseră mulți oameni crizati, arătând-o cu degetul, pentru că îi făcuse să se simtă vinovați pentru ce puneau în farfuriile lor, dar nepregătiți să o recunoască. Însă și vreo douăzeci de colegi care renunțaseră din ziua aia să mai mănânce animale omorâte, să mai poarte piele sau blană naturală.

Și după faza aia o iubisem mult.

Nu mai voia să piardă timpul, așa îmi lăsa impresia. Voia ca fiecare lucru pe care îl făcea să conteze. Iar alegerea ei să vină dezbrăcată la școală... ei bine, cu siguranță îi descurajase pe mulți care se gândeau să facă jocuri din astea de putere și șantaj cu alte gagici. Pentru că Daria nu știuse asta atunci, în ziua aia, dar, în timp, luni bune după, opinia publică avea să se întoarcă treptat în favoarea Dariei, și să condamne răutatea

și prostia Emilianei. Dar asta a fost după ceva vreme...

Când o văzusem dezbrăcată pe holul școlii, doar cu haina aia de blană pe ea, îmi păruse rău că nu planificasem o chestie și mai de impact împreună. Să fi venit amândoi dezbrăcați, cu bandă pe coapse cu mesaj pe ea. Poate chiar să convingem mai multă lume să o facă.

Bineînțeles că s-a dezlănțuit iadul, lumea a început să facă poze, să filmeze, o profa a dat-o pe Daria afară de la ore, a ajuns la directoare. Dacă nu greșesc, atunci a stat pentru prima dată mai mult de vorbă cu Vicky. Și cu Coco, care era ca un cățeluș pentru Vicky, o urma peste tot.

La două zile după asta, am surprins-o pe Emiliana pe culoar, se îmbrăcase pentru ora de sport. Nu mai vorbisem cu ea de la întâmplare, și nu știu ce aș fi putut să-i spun, poate doar s-o pocnesc un pic peste bot, să-i smulg o șuviță de păr ars, chestii din astea. Dar inspirația mi-a adus o idee și mai bună. Holul era foarte aglomerat, era pauza mare, iar colegii ne cam fixau deja cu privirea, știind că dacă ne întâlnim or să aibă parte de ceva spectacol – eu eram cel mai bun prieten al Dariei, iar ea era fata care voise să-i facă o chestie nașpa. În plus, se mai dusese și vorba că Emiliana s-ar fi îndrăgostit de mine și că era geloasă, crezând că eu și Daria avem o relație romantică, pe care o păstrăm ascunsă.

Așa că m-am apropiat de ea, iar Emiliana nu s-a mișcat, ba chiar mi-a zâmbit încrezătoare. Purta un tricou și pantaloni scurți. Mi-am strecurat cu blândețe degetele pe sub elasticul pantalonilor ei scurți bleumarin și apoi, fără vreun avertisment, am tras cu putere de ei, lăsând-o pe proastă în fundul gol. Avusesem grijă să apuc și elasticul chiloților.

A căscat gura să spună ceva, dar nu a ieșit decât un sunet, un *Ooooo* înfundat. Nici nu s-a aplecat imediat să-și ridice pantalonii și chiloții,

era prea șocată, fusese prea neașteptat. Până să se îmbrace, toată lumea o pozase cu telefonul. Cei mai mulți râdeau că era neepilată și că purta chiloți de babă, cu o danteluță demodată și penibilă.

I-am făcut cu ochiul și am plecat.

După ce am ajuns aproape de intrarea principală, am auzit în urmă hohotele ei sălbatice de plâns.

A DOUA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Scopul nostru pe lume ar trebui să fie acela de a învăța. Să ne păstrăm vie curiozitatea, să descoperim neîncetat, să aflăm tot mai mult, să ajungem înțelepți.

Nu este o limită de vârstă până la care să poți face lucrurile respective. Sunt oameni care ajung la capătul acestui drum destul de devreme în viață.

Eu eram convinsă că învățasem tot ce se putea învăța.

Bifasem tot ce aveam nevoie.

Umplusem până la refuz acel loc în care trebuie să îngrămădim cunoaștere, atât pe cât putem fiecare. Cei mai mulți pleacă de aici cu acea cutie mai mult goală, cu câteva firimituri. E ok, nu ai cum să-i obligi să facă altfel. Ţi-ai dori, firește, dar nu ai cum.

La mine dăduse deja de ceva vreme pe dinafară, se tot răsfrângea peste margini, și mă cam saturasem să tot șterg de pe jos, în jurul cutiei, ca să păstrez aparențele.

Noua mea cea mai bună prietenă spunea că nu trăim doar ca să descoperim și să adunăm cunoaștere, și că e firesc ca, dacă suntem deștepți, adunatul de cunoaștere să se termine pe la 13-14 ani. Să fim serioși, pană la vârsta aia oricum citești toate cărțile care contează, vezi filmele din care rămâi cu ceva, întâlnești oamenii care îți vor

schimba deja viața. E și recomandat să faci chestiile astea la o vârstă fragedă pentru că, dacă le vei face mai târziu, nu vor mai avea niciun impact. Vei fi mult prea obosit și plictisit ca să mai înțelegi ceva. Noua mea cea mai bună prietenă spunea că avem un prag, să zicem pe la 18-20 de ani, de la care ne închidem acea parte din inimă care contează și începem să trăim doar în virtutea inerției.

De aia cunoașterea nu era totul, spunea ea. Mai contau și senzațiile. Să trăiești pentru micile tale plăceri, pe care să le repeți cât mai mult posibil. Și pentru bucuria de a te perfecționa și admira zi de zi. Să te uiți în fiecare seară în oglindă și să te feliciți că ai stors până și dintr-o zi seacă tot ce puteai avea mai bun, mai plin de gust.

Eram de acord cu teoria hedonistă a lui Vicky, dar nu mi se aplica mie. Pentru că tot ce trăisem timp de șaișpe ani îmi futuse creierul și îmi șterse capacitatea de a experimenta senzații noi, senzații intense, senzații de orice fel.

Nu mă mai puteam bucura de gust, pentru că nu mai aveam gust. Nu mai puteam găsi plăcere în lucrurile mici, fiindcă privirea mi se încețoșase, îmi dispăruse claritatea.

Mai era și teoria lui Puppy. *Daria, încă nu ai de unde să știi că viitorul n-o să te mai surprindă. Poate că te va pune în situații în care n-ai mai fost până acum.*

Ba da, Puppy, am de unde să știu.

Viața nu e deloc originală și inventivă. Da, mă va pune în situații în care n-am mai fost, dar nu vor fi cu adevărat noi-noute, ci o combinație între altele pe care le știu prea bine. Va mai schimba, pe ici, pe colo, câte o variabilă.

Dar nu e suficient. E previzibil, orice ai spune.

Plictiseala asta îmi topește creierul. Și oricum mă ucide, doar că mai lent, mai sadic.

6.

Câteva zile după ce m-am plimbat dezbrăcată prin liceu am tot primit mesaje – unele mă felicitau, altele mă certau. Râsesem sau măcar zâmbisem la toate, dar nu putusem să nu remarc că ne imbecilizasem atât de tare în ultimii zece, douăzeci de ani încât nu mai puteam pricepe noțiunea de manifest. „Păi dacă voia să umble în @**@* goală, trebuia s-o facă acasă la ea!”, zicea o gagică. Aham. Și prima femeie care a fumat o țigară într-un loc public trebuia s-o facă acasă la ea, și primul om care a purtat un tatuaj trebuia să-l poarte acasă la el, și prima femeie care s-a îmbrăcat cu pantaloni trebuia s-o facă acasă la ea, și primul negru care a îndrăznit să iasă pe stradă fără lanț de sclav la gleznă trebuia să fi stat acasă la el, și tot așa, good point. Și toată evoluția omenirii, aia amărâtă, cum a fost ea, să fi stat și ea acasă. Biata tâmpită nici măcar nu realiza că tot ce era pe corpul ei exista pentru că o persoană avusese curajul s-o facă pentru prima dată, în public, mult înainte ca maimuțele să copieze apoi, cu discernământ sau fără. Putea purta părul vopsit blond pentru că o altă femeie, în alt secol, făcuse asta. La fel și buzele injectate, rujul nude, tocurile, colanții, sutienul, cerceii, rochiile scurte, hanoracul cu text bloc pe el, sneakerșii, telefonul mobil, tot. La fel cum putea să intre să bea o cafea, singură, într-un bar, deși era de sex feminin. La fel cum putea să voteze peste doi ani, cum putea conduce o mașină sau se putea urca în avion și merge peste mări și țări, de unde să se întoarcă peste o lună la fel de proastă cum plecase. Avea libertatea și opțiunea de a face toate astea fiindcă cineva, o persoană pe care alți retardați o blamaseră la vremea ei, făcuse pentru prima dată așa ceva, în

public. Totul depindea de faptul că fuseseră făcute în public, nu pe ascuns, nu cu jenă, ci, dimpotrivă, asumat, cu pasiune, curaj, altruism și o mică doză de nepăsare sau aroganță, cu înțelepciunea care vine din înțelegerea ideii că viața ta e unică, e doar a ta, și ai datoria să fii tot ce poți mai mult și mai bun, indiferent de cât de puțin din tine înțeleg cei din jur.

Sigur, ca să înțelegi ce era un manifest, de ce era nevoie ca el să se întâmple nu doar în public, ci să și atragă atenția asupra lui, trebuia să fii măcar numai pe trei sferturi prost – iar în cazul celor care nu pricepeau, prostia era undeva la 150 la sută...

Atât de proști deveniseră oamenii încât îi depășea la fel și noțiunea de principiu. „De ce s-o fi dus X la răscoală, parcă nu avea pâine pe masă...", „De ce i-o lua Y apărarea unui căruia i s-a făcut o nedreptate, că doar nu erau prieteni..." Săracii credeau că dacă un lucru nu-ți face un neajuns fizic, concret, nu te poate atinge în alte feluri. Iar apoi, când lipsa de principii dădea naștere unei societăți de căcat, așteptau să vină altcineva și să o repare. De parcă nu ar fi fost creația lor, responsabilitatea lor.

Vicky îmi zisese un pic mai târziu după faza cu poza o chestie geniala, pe care o știam și eu, dar abia de pe buzele ei i-am aflat claritatea de care aveam nevoie. Nu că mi-ar mai fi fost de vreun ajutor, dar era bine să știi.

Lumea te vrea un om șters, spusese Vicky. Cu cât mai șters, mai banal, mai mediocru, mai în banca ta, mai simplu, cu atât ești mai puțin o amenințare pentru ei. Oamenii turbează când văd persoane îndrăznețe și originale – abia atunci își dau seama ce mici și jegoși sunt ei, cât de mult au ratat din viața asta. Și cum n-ar fi putut să fie oricum decât mici și jegoși, fiindcă nu ar fi avut curaj să fie altfel. Dacă ar fi fost altfel, i-ar fi bârfit și judecat alți oameni mici și jegoși, iar ei n-ar fi putut suporta să fie judecați. Ai văzut cum fix

oamenii cei mai proști se indignează cel mai tare când le spui că sunt proști și nașpa? Unul deștept râde, fiindcă știe că e absurd. Un prost se bășică. Și oamenii te vor cât mai lipsit de charismă, și pentru asta se dau peste cap să-ți ucidă îndrăzneala și visurile. Să nu fii niciodată tot ce ai putea fi. De asta critică la fiecare pas, de asta pun etichete, sperând ca tu în final să obosești să fii real și să devii și tu o clonă, o umbră. Uneori, le iese, pentru că oricât de minunat ar fi un om, tot mai are și momente de oboseală, și când e obosit e mai puțin el însuși. Iar în acele momente idiotul îl poate corupe, îl poate influența.

Cel mai tare îi doare când ești admirat pentru că strălucești. Așa că te bombardează cu un dispreț mimat, te bombăne că nu faci bine ceea ce faci, sperând că tu îți vei pierde din strălucire și oamenii nu se vor mai încălzi la lumina ta.

Când cineva va încerca din răsputeri să te reducă doar la partea banală din tine, Daria, să știi că ești aproape de a fi totul, îmi mai spusese Vicky, și cuvintele ei îmi dăduseră un sentiment cum nu mai avusesem de multă vreme.

Nu, nu eram fericită, dar exista o mulțumire încurajatoare în a ști adevărurile esențiale pe care este construită lumea. Era bucuria că măcar, orice ai alege pentru viitor, cât timp ai existat pe pământ nu ai făcut parte din rândurile proștilor.

*

Puppy era singurul cu care vorbisem vreodată despre motivele mele.

Motivele pentru care nu mai avea sens să caut lucruri prin lume, de fraieră, din inerție.

Erau cercuri, unul într-altul, multe cercuri – nu era o listă, pe care să le trec cu liniuță sau gogoloi, unele sub altele. Cercuri, iar cele din

mijloc iradiau spre exterior, le influențau pe cele mărginașe.

Cel mai simplu îmi era să vorbesc despre cercurile aflate la exterior. Știi, americanii au o expresie mișto când vine vorba de sinucidere: *I'm gonna off myself.* Ca și cum ți-ai stinge lumina, din proprie inițiativă. Cam așa îmi imaginam și eu că avea să se întâmple, atunci când vorbeam cu prietenul meu cel mai bun. Cercul cel mai din exterior se putea rezuma probabil cam așa: toți murim oricum, și viața nu are pic de sens, pentru că e mult prea scurtă pentru a face o chestie care să schimbe lumea pe termen lung; prin urmare, dacă tot e o bătaie de joc că trăim, eu nu vreau să perpetuez iluzia asta. Cercul imediat următor zicea așa: aici, unde trăim noi acum, atât ca timp, cât și ca spațiu, suge grav. N-o să putem avea un viitor mișto. N-o să putem face nimic care să ne reprezinte, pentru că nu ni se va da voie, ni se vor pune piedici la fiecare pas, pentru că va trebui la un moment dat să devenim și noi marionete mediocre, să ne supunem majorității. Să fim banali și insipizi, ca să nu deranjăm pe nimeni cu expresivitatea noastră, cu exuberanța noastră, cu viața noastră. Trăim într-o țară moartă și într-un timp mort, și nu va învia nimic cu vremea, ci doar vor putrezi și mai tare. Mai erau apoi multe alte cercuri, cumva din ce în ce mai personale. Da, poate că mă sinucideam și pentru că mă simțisem neglijată în copilărie. Abandonată. Simțeam în aceeași măsură că eu propriu-zis trecusem peste, numai că deasupra acestui gând se suprapuneau multe altele, ca tulpinile într-un buchet de flori... nu era vorba doar că maică-mea fusese o idioată și plecase fără să se uite în urmă, era că majoritatea părinților îi semănau, că toți părinții de pe lumea asta la un moment dat își distrug copiii, psihic și nu numai. Că era o stare de fapt, pe care nimeni niciodată nu avea cum s-o schimbe. Și consistența acelui cerc era dată de fapt de durerea pe care o

simțeam când vedeam nedreptate în jur. Toate cercurile erau, în final, despre durere. Care era prea mare și pentru care nu exista nicio pastilă, ca să o simți mai puțin.

Și despre oameni. Cum, în zilele noastre, cei mai mulți erau oameni-umbră, ființe bipede lipsite de un contur clar. Dacă o persoană ca noi, ca Tedy, ca Vicky sau chiar ca mine avea o culoare proprie, un miros, un drum, o personalitate construită despre care ai fi putut scrie un roman întreg după numai o zi împreună, restul oamenilor erau abur. Pluteau fără formă, fără culoare, dintr-un loc în altul. Nu aduceau nimic în plus, se luau unul după altul, se amestecau unii cu alții din teama că fiind diferiți ar putea ieși în evidență și asta ar fi de rău, de foarte rău. Oameni cărora le plăcea la nebunie să trăiască morți, pentru că morți se simțeau mai confortabil.

Dar era o moarte care cumva ne înghesuia pe noi, ne lua din aer, din dorință și speranță. Sugea toată culoarea din viețile noastre. Știu că nu își propuneau neapărat, ei nu erau în stare să-și propună ceva, dar ăsta era efectul.

Cât de dor îmi putea fi de o lume cu oamenii reali, cu un contur puternic, oameni care să lase o amprentă asupra ta, să te facă să simți, să te provoace, să te împingă să crești... deși nu cunoscusem niciodată o astfel de lume, cel puțin nu în alt loc decât în mintea mea.

Mă născusem în locul greșit, pe planeta greșită. Sau poate doar în cea mai oribilă perioadă din existența ei.

Cred că îl privisem complet diferit pe Tedy din ziua în care îmi dăduse o pastilă pentru mahmureală, fiindcă îmi pocnea efectiv capul, iar eu îl întrebasem dacă tocmai fusese la farmacie sau un rahat de genul... iar Tedy îmi răspunsese că da, se dusese la farmacie, unde ceruse pastile pentru durere de cap, tampoane și pastile de greață pentru soră-sa, plasturi pentru Coco, pe care o roseseră

bocancii, unguent cu antibiotic pentru cățelul Victoria, care avea o iritație deasupra cozii, iar farmacista, probabil încercând să flirteze, îl întrebase dacă nu îi poate da ceva și pentru el, iar Tedy îi zâmbise și zisese că da, desigur, ar vrea niște comprimate pentru durerea și groaza de a fi viu într-o lume de căcat, în care se trezește în fiecare dimineață și nimic nu s-a schimbat în bine, tot în mai rău, mereu în mai rău, asta timp ce ție ți se cere să evoluezi tot mai mult, și nu o faci pentru că ți se cere, ci pentru că ține de respectul pe care îl ai față de tine, pentru că daca tot ai venit pe lumea asta e de preferat să dai tot ce ai mai bun. Farmacista dăduse nedumerită din cap și spusese că nu are, dar îi recomandase o vizită la medicul de familie. Îmi imaginasem scena și mă distrasem, pe urmă mersesem la bere. Și pierduse tampoanele pe acolo, până la urmă.

Era un singur cerc despre care nu vorbisem niciodată cu Puppy și, evident, cu nimeni altcineva. Cercul cel mai din mijloc. Cel care era conturat apăsat, cu un chenar gros, cel care dădea naștere tuturor cercurilor. Mama și tata la cercuri. Era despre... Într-un fel, pe scurt, despre a fi singur pe lume. Despre a fi altă specie. Despre a nu găsi pe nimeni ca să te înțeleagă și care să simtă ca tine. Despre a nu găsi ființe de care să te îndrăgostești și cu care să poți fi împotriva tuturor. Despre a nu putea să admiri pe cineva, fiindcă nimeni nu-ți dădea motive. Despre clipele care treceau degeaba. Despre cum nimeni nu avea să te cunoască pe bune când mureai, despre cum își vor aminti de tine mistificat, în funcție de ce îi convine fiecăruia să creadă.

Știam de ce nu îi vorbeam lui Puppy despre cercul ăsta. Întâi, pentru că mă durea foarte mult. Apoi, pentru că l-aș fi jignit. Ar fi însemnat să-i spun direct că eu nu simt că el e la fel de bun ca mine. Pe urmă, fiindcă Puppy m-ar fi contrazis, ar fi îndreptat degetul spre Tedy, spre Vicky, și ar fi

zis: *uite, Daria*, *răzvrătiții tăi. Tu și ei împotriva lumii. Tu și ei, o altă lume. Unicornia, right?* Ce îi puteam răspunde la asta? Nu ar fi avut cum să înțeleagă.

Da, Vicky și Tedy subțiaseră un pic conturul cercului care dădea naștere la tot, dar nu îl făcuseră să dispară. Erau din specia mea, erau oamenii pe care îi așteptasem și puteam vorbi și simți împreună. Numai că... pur și simplu nu aveau viitor. Știam ce avea să fie, de parcă aș fi fost vreo cititoare în stele, cea mai talentată din toate vremurile. Vicky și Tedy nu aveau cum să rămână așa cum erau azi. Unul din ei urma să moară, la fel ca mine, în anii care veneau. Celălalt avea să se schimbe. Pariam pe Vicky pentru faza cu sinucisul. Iar Tedy avea să devină normal, pe cât putea cineva ca el să devină normal, adică o normalitate nereușită, apoi avea să înnebunească. Știam că să rămân alături de ei ar fi însemnat și mai multă durere, căci i-aș fi văzut destrămându-se fir cu fir.

Acum erau ca doi feți frumoși cu stea în frunte din povești, copiii împăratului, ăia care puteau face ca lumea să se schimbe doar cu o bătaie din gene. Acum aveau totul, erau puternici și invincibili. Dar viața și societatea aveau să-i răpună, pentru că nu se putea altfel. Pentru că, inevitabil, se ajungea la noi versus ei. Și nimeni, nicio ființă genială, de-a lungul istoriei, nu câștigase lupta asta.

E chestia aia banalicioasă care se spune, *Don't cry because it's over, smile because it happened.* Așa simțeam și eu. În niciun caz nu îmi părea rău că îi întâlnisem.

Dar nimeni nu avea cum să salveze pe nimeni.

La asta se reducea de fapt absolut tot, asta era concluzia vieților noastre. Nimeni nu salvează pe nimeni. Nimeni n-a făcut-o vreodată.

Pentru că nimeni nu e atât de puternic încât să salveze viața cuiva care nu vrea să fie salvat, și

nimeni nu e atât de slab încât să se lase salvat, dacă nu-și dorește asta.

Cine spune altceva e un ipocrit.

În ce privea povestea cu mama, vorbeam des despre subiectul ăsta cu Puppy. Amândoi eram de acord că părinții care pleacă la muncă în străinătate și își lasă copiii în România cu vreo rudă sau cu vreun prieten nu au cum să fie decât în două feluri: fie idioți, fie nesimțiți.

Cei mai mulți, ce-i drept, erau idioți. Pentru că nu pricepeau nimic din lumea în care trăiau, nu vedeau și nu intuiau nimic despre viitorul României. Cumva, aveau ideea imbecilă că viitorul copiilor trebuie să fie în țara în care s-au născut, și de asta ei adunau bani prin străinătățuri ca să susțină traiul unui copil aici, la curul universului Când, dacă ai fi avut și o țâră de minte, ți-ai li dat seama că, tocmai pe copil trebuie să lupți și să-l scoți din mocirla de aici. Pentru copil trebuie să pleci, de la bun început, și categoric împreună cu acel copil.

Era cel mai simplu lucru din lume pentru orice copil să se adapteze într-o țară mai bună. Învăța limba aia imitându-i pe cei din jur, așa cum făcuse și aici. Se adapta, pentru că nu avea la fel de multe prejudecăți cum au adulții. Era un sadism de neînțeles să vrei să crești un copil în România.

Să pleci doar tu, părintele, și să speri că o să te întorci după o vreme și viața va fi numai lapte și miere, asta era retard în stare pură.

De fapt, să pleci alături de copil era cam cea mai matură și bună decizie pe care o putea lua un român care visa să-și facă o familie. Era indecent și crud să-ți condamni plodul să fie batjocorit aici, să nu aibă condiții să se dezvolte, să nu aibă perspective și nici siguranță, nevoia cea mai de bază a omului.

Mama nu era idioată, însă. Ea știa că n-o să mai vină în România prea curând, și în niciun caz să se întoarcă aici definitiv. Plecase cu bună știință,

se gândise la binele ei, un bine din care eu nu făceam parte. Aș fi încurcat-o, dacă m-ar fi târât după mine.

Ar fi trebuit să mă iubească mult mai mult pentru a mă lua cu ea.

Nu fusese cazul.

— Dacă ne-am criogeniza, mă întrebase Vicky la un moment dat, crezi că ne-ar plăcea mai mult lumea pe care am descoperi-o peste trei sute de ani?

Eram convinsă că nu.

Simțeam asta cu fiecare fărâmă a corpului meu, și știam că genul ăsta de instinct nu mă înșală niciodată.

Răspunsul nu era în prezent sau viitor, pentru că acolo se adunase toată lipsa de speranță, toată goliciunea, toată teama omului de a risca, de a face orice remarcabil cu viața lui. Teama de a fi judecat de ceilalți, așteptarea imbecilă și absurdă ca altcineva să trăiască pentru el, ca viața lui să fie trăită altcândva, de parcă ar fi fost infinită și ar fi fost normal să avem pauze în care să nu fim noi. În viitor erau și mai mulți oameni-umbră, roboței temători care nu voiau decât să fie încadrați în turmă, care mureau de frica să nu cumva să vină cineva și să îndrepte degetul spre ei: tu, tu ești cel ales. Să fii ales era iadul, pentru bieții proști oameni-umbră. Nu știau că de fapt să fii ales, în acel fel care conta, era totul.

Instinctul îmi mai spunea că viitorul avea să aducă dictatură, chiar mai multă și decât acum, când oamenii trăiesc complet lipsiți de libertate, fără să-și dea seama, desigur. Pentru că libertatea presupune conștiință și e firesc să nu ai libertate când ești prost, ignorant, mort de frică față de tot ce nu înțelegi. Avea să aducă și dictatură politică, nu doar socială și culturală, ca acum. Pentru că oamenii-umbră vor muri de bucurie să fie conduși ferm de cineva, să li se ia și ultima bucată de personalitate, cu care oricum nu știu ce să facă.

Vor adora să vină cineva și să-i îmbrace pe toți la fel – se vor bucura că ăla de lângă nu mai poate alege ce să poarte și nu mai are ocazia să fie mai frumos, mai bogat, mai admirat. Vor iubi să li se impună ce să mănânce, ce să gândească, ce saluturi să folosească între ei. Cum fac și acum... Acum suntem în etapa de pregătire. Acum ne dăm de ceasul morții, cu capetele de pereți, încercând să ne găsim lideri care să facă totul în locul nostru. Să simtă pentru noi, să iubească, să trăiască pentru noi, să se îmbrace pentru noi. Ne ploconim în fața lor și îi numim influenced. Pentru că suntem ipocriți și încă n-am ajuns în acel punct în care să putem recunoaște că vrem să devenim niște bebeluși care să fie purtați de colo-colo și altcineva să decidă pentru noi. Când vom mai înainta un pas, vom fi un pic mai sinceri și vom recunoaște că vrem dictatori cărora să le pupăm tălpile.

Asta va fi peste câteva sute de ani, mă gândesc. Va fi destul de trist. Dar trist e și acum.

Mă uitam în jur – atât de multă nevoie de eroi. Eroi în politică, să scoată țara din căcat, chipurile. Eroi în sport, să ne câștige trofee. Eroi în noua generație – ne pișam pe noi de fericire că o X-uleasca a luat nu știu ce loc la olimpiadă la matematică, fără să ne gândim că realizarea aia nu spune nimic despre noi, nu ne face mai bogați cu nimic.

O societate disperată după eroi demonstrează cât de vulnerabilă este.

Soluția o vedeam doar în trecut. Singura alternativă la sinucidere mi se părea o călătorie în trecut. Să mă plimb așa prin istorie și să aleg un timp în care să trăiesc. O perioadă în care oamenii să fie oameni, să fie colorați, reali, să gândească și să simtă. Să fie diferiți unul de altul. Să-ți fie dor de un om, după ce-l pierzi. Să poți iubi un om.

Să te schimbe. Să-ți ofere clipe pe care să nu le poți uita.

Erau momente în care aveam senzația că prietenii mei de acolo se teleportaseră, dintr-un timp care nu mai era. Și de aia le era atât de firesc să fie adevărați, să nu fie nici măcar pe departe oameni-umbră.

*

A fost ușor și rapid să-mi dau seama că nu eram deloc singura care cădeam rapid și ireversibil în cap atunci când îl vedeam pe Tedy. Bine, pe lângă tot liceul, de ambele sexe, îndrăgostit de fratele lui Vicky, mai era o persoană apropiată mie care trecea prin stări asemănătoare.

Ochii lui Puppy deveneau mari, blegi și parcă și mai negri la vederea lui Tedy. Îți aminteai exact de unde căpătase porecla pe care o avea. Mi-a fost ușor să-mi dau seama de ceea ce se întâmplă, fiindcă îmi cunoșteam bine cel mai bun prieten.

Începuse să fie chiar încă și mai atent la stilul propriu. Își păstrase nelipsita lui pălărioară neagră, pe seama căreia glumisem mult după ce citisem *Bad Romance.* Puppy, îi ziceam, femeia aia care a scris sigur ți-a văzut pozele pe Insta și așa a creat personajul Gavin, altfel nu-mi explic. Pe lângă ea, își achiziționase câteva perechi noi și scumpe de blugi, toate sfâșiate, la care atârnase lanțuri, o chestie pe care n-o mai văzusem la el până atunci. Nu-și mai cumpăra tricouri, geci și blazere din mall, ca tot muritorul, ci se anturase cu doi tineri creatori de modă, gay și ei, cu care făcea bartere, apucând să poarte luni întregi piesele, ba pe unele chiar să le păstreze.

Nu-mi dădeam seama dacă Tedy avea înclinații bisexuale, dar cumva părea credibil să fie așa, mai ales ținând cont despre unele lucruri despre Vicky pe care le aflasem de la Coco, despre partidele de sex unde fusese și Tedy prezent, foarte prezent. Însă nu credeam că Puppy l-ar fi putut

face vreodată să se îndrăgostească de el. Nu că *my bae* n-ar fi fost de ajuns de interesant, dar era un pic timid și introvertit. Tedy căuta oameni ca sora lui, explozivi, avea o idee foarte clară despre cum trebuie să fie acei oameni perfecți, ăia care te fac să vrei să trăiești în continuare.

Începuse să-mi fie tare teamă de asta. Că Tedy mă va face să-mi doresc să trăiesc din nou, și că totul va fi doar o amânare. Dacă voi renunța pentru o vreme la sinucidere, ar fi doar pentru o perioadă, nimic definitiv, iar poate că mai târziu îmi va fi și mai greu.

Poate voi deveni ca ființele-umbre, ca oamenii proști, care trăiesc agonizând doar pentru că nu au forța să ia o decizie.

Convingându-mă să-mi păstrez viața, Tedy m-ar putea face să distrug partea din mine pe care o iubesc cel mai mult.

PUPPY

Observasem că Daria avea impresia că mă îndrăgosteam de Tedy.

Ce-i drept, instinctul nu o înșelase complet, pentru că fusese ceva de genul ăsta.

Dar numai la început.

Mă atrăsese acel curaj care sfida orice, acea nebunie care nu ținea cont de reguli, de logică, de tradiții și clișee ale oamenilor. Era greu să nu fii atras de Tedy, oricine ai fi fost.

Și îl admiram în continuare. Dar inima mea începea, ușor-ușor, să aparțină unei alte ființe. Cred că a ei fusese dintotdeauna. Însă abia acum mă trezeam, mi se deschideau ochii, începeam să cunosc ceea ce simt.

Era simplu pentru Vicky și Tedy, când îi întrebai pentru ce trăiesc. Vicky era o narcisistă clasică, doar că, la fel ca fratele ei, își personalizase aroganța astfel încât să fie

cuceritoare, nu deranjantă. Trăia ca să se bucure de fiecare zi alături de ea însăși, de mintea și de inima pe care și le credea infinite. Să împingă tot ce-i ieșea în cale dincolo de limite, să experimenteze orice, oricând. Tedy nu și-ar fi pus țelurile atât de limpede în cuvinte precum Vicky – el trăia pentru combinația aia minunată de sensibilitate și violență, pe care nici nu știu dacă o mai întâlnisem la vreo altă persoană înainte de el. Ar fi dat foc unui azil de bătrâni, apoi le-ar fi dus în fiecare dimineață lalele colorate și le-ar fi așezat cu grijă peste cenușă. Trăia ca să fie viu și real, în cel mai frumos sens al termenului.

Erau oameni cu certitudini, Tedy și sora lui. Eu și Daria, mai puțin. Sau, nu știu, poate că în ultima vreme și Daria devenea o femeie plină de certitudini.

Poate că începea să semene tot mai puțin cu mine.

Oricum, în orice fel ne-am fi diferențiat între noi, tot rămâneam o specie complet ruptă de restul bipezilor pe lângă care eram obligați să respirăm zi de zi.

De cealaltă parte, a umbrelor, adevărata cauză a nefericirii multora dintre colegii mei era faptul că nimeni nu se îndrăgostea nebunește de ei. Că treceau prin viață într-o monotonie cruntă. Nimeni nu-i adora, nimeni nu și-ar fi dat viața pentru ei. În mare parte, nici nu prea ar fi avut cum să se îndrăgostească cineva de niște oameni atât de seci, care nu inspirau și nu transmiteau nimic.

În ce o privea pe Daria, dintotdeauna fusese la polul opus. La fel ca Vicky și Tedy, stârnea pasiuni. Ar fi făcut schimb însă în orice clipă cu unul dintre oamenii-umbră, poate nu pentru totdeauna, dar măcar pentru o lună, să aibă parte de mai puțină dramă, să aibă vreme să-și pună ordine în gânduri.

Așa zicea, cel puțin.

Așa scrisese la un moment dat pe spatele unui caiet de mate.

„Devenise atât de plictisitor să se îndrăgostească toată lumea de mine. Atât de previzibil. Nu făceam niciun efort să seduc. Dimpotrivă, începusem să descopăr, ușor-ușor, secretul prin care să-i fac pe oameni să fie cât de cât mai indiferenți față de mine. Discutasem cu Vicky, care avea și ea o problemă asemănătoare, și amândouă ajunsesem la aceeași concluzie: dacă nu vrei să te adore, nu le arăta cine ești cu adevărat. Așa cum în trecut femeile trebuiau să-și acopere corpul pentru a nu stârni pasiuni nebune, noi trebuia să ne acoperim personalitățile, dacă ne doream ca oamenii să nu mai cadă răpuși de iubire la picioarele noastre. Nu le spune cine ești. Nu le arăta cum ești. Nu-ți expune ideile. Nu fi creativă în preajma lor. Străduiește-te să pari lipsită de imaginație. Nu-i lăsa să te vadă autentică, rebelă, îndrăzneață și captivantă. Nu reală, sub nicio formă să nu le pari reală, fiindcă te-ai ars. Vor înnebuni dacă vor bănui că ești reală, că există viață și personalitate dincolo de carnea ta. Real is the new sexy, și ei nu trebuie să vadă asta niciodată.

Lasă-i să te creadă o păpușă goală pe interior. O marionetă, așa cum sunt toți ceilalți bipezi cu care ei au de-a face zi de zi.

Oamenii adoră în secret tot ceea ce ei nu au și tot ceea ce ei nu pot fi. Nu le da asta.

Mai ales, nu trebuie să vadă în tine o poveste, pentru că poveștile atrag, rău de tot.

Dacă nu mergi pe drumul ăsta, o să-ți îngreunezi viața. Mulți proști te vor plictisi cu îndrăgosteala lor, se vor atârna de tine, vor urla patetic că numai tu le-ai putea da un sens. Și asta nu e nici măcar cea mai rea parte. Cea mai rea parte e că, într-o zi, s-ar putea să-ți placă de unul dintre acei oameni care se vor îndrăgosti de tine. Pentru o vreme, ai putea să ai senzația că te-ai

îndrăgostit și tu, și asta ar fi rău, foarte rău. Pentru că, temporar, ai orbi, și nu ai mai vedea lumea așa cum este ea de fapt. Ai putea să începi să speri. Să crezi că viața ar putea fi mai mult. Mai bun. Mai real.

Și ar fi o atât de mare amăgire.

Într-un fel, mi-ar plăcea să creez confuzie și să se spună despre mine: cum, fata AIA s-a sinucis?! Păi bine, dar era atât de frumoasă. Atât de iubită. De apreciată de cei din jur. Nu era nici foarte săracă. Avea prieteni. Nimeni nu-i frânsese inima. Nu trecuse prin traume clasice pentru vârsta ei – nu rămăsese gravidă dintr-o neatenție de moment, nu fusese violată, nu fusese bătută de părinți când era mică. Avea tot viitorul în față. Vorbea șase limbi străine, se gândea să devină actriță sau scriitoare și avea toate șansele să reușească în viață. Avea un talent special la desen și la muzică. Se îmbrăca cool și dădea tonul în materie de multe chestii la ea în liceu. Nu era timidă și singuratică, ba dimpotrivă, anima toate petrecerile. Multă lume o iubea.

Atunci... de ce?

Mi-ar plăcea să se spună asta despre mine.

Pentru că, în acest fel, poate că aș deschide ochii unora. Le-aș arăta că viața e nasoală pentru absolut orice persoană inteligentă. Că singurul lucru de care ai nevoie, pentru a nu mai fi fericit niciodată, e să ai un creier bine dotat, care să funcționeze cum trebuie. Tot ce ai nevoie ca să detești viața e să ajungi să o înțelegi. Să pătrunzi în adevărul ei absolut, acela că ea, în esență, nu duce nicăieri. Că suntem aici printr-un accident, și că oricât ne-am chinui să dăm un sens existențelor noastre, acel sens nu ar fi decât o forțare nefirească, o găselniță, o consolare. Că noi, oamenii, în sine suntem niște accidente. Că suntem dotați să înțelegem prea mult. Să aflăm că murim și să ne chinuie spaima asta în fiecare minut al vieții. Toată așteptarea nimicului care va să vină.

Că suntem o ironie sadică a naturii. Că ar fi fost mai bine pentru toată lumea ca omul să nu existe niciodată. Că nu facem decât să tulburăm echilibrul celorlalte specii – ne pendulăm pe aici fără niciun sens, sângerăm pe interior și așteptăm, cuminți, să nu mai fim.

De asta mi-ar plăcea să rămân în mintea lor ca fata care s-a sinucis fără niciun motiv aparent. Fata care s-a sinucis fiindcă a înțeles absurdul.

Dar, cine știe, poate că n-o să mă sinucid, până la urmă. În fond, prea mult efort irosit degeaba. De murit oricum o să mor. E drept, nu am idee dacă aș mai putea suporta șaizeci de ani, sau mai mult, de plictis absolut, de repetiție.

Se zice că oamenii ca mine ies din depresie în momentul în care se îndrăgostesc. Într-un fel, e adevărat. Atâta că e și o confuzie pe acolo. Nu ieșim din depresie propriu-zis, căci nu depresie am eu, ci înțelegere a lumii în care trăiesc. Iar îndrăgostirea nu e fericire, ci uitare. O pânză pe care ți-o pui pe ochi ca să ascunzi realitatea.

Așa că nu, nu devenim sănătoși, ci devenim ipocriți, mincinoși la fel ca restul. Alegem să vedem doar ce ne-am dori să vedem.

Maybe to be complicated means to be damaged, maybe to be perfect means to be sick.

E de mirare cum cei mai mulți oameni reușesc să supraviețuiască fiecărei zile fără să cadă în golul din propriul cap."

Avea dreptate Daria când spunea că *real is the new sexy,* chiar dacă nu se aplica tuturor, doar celor deștepți, care căutau viață în ceilalți, nu imitație. Pentru ei, da, să fii real era noua perfecțiune. Să te accepți și să te înfățișezi cu toate defectele tale, în jurul cărora să construiești o poveste interesantă de viață. Să crezi că tot ceea ce alții consideră defecte te fac unic, sunt lecțiile tale, ceea ce aduci doar tu pe lume. „Ţie ce ți s-a stricat înăuntru și de ce?" putea fi întrebarea prin care ajungem să-i cunoaștem pe cei care contează.

Numai că era valabil doar pentru noi, cei care mai gândeam. Dar, la fel ca iepurele cu urechi roșii și ochii kaki, nu ne dădeam prea multe șanse de a mai rămâne pe pământul ăsta sute de ani de acum înainte. Ce spun eu... eram optimist. Poate nici măcar câteva zeci.

7.

„Așa încredere am în România, văd numai oameni deștepți și buni pe plaiurile unde a înflorit Luceafărul, atât de bucuroasă sunt că trăiesc aici, că nu ne-au ajuns urgiile străine ca prin alte părți, iemigranții și alte boli sufletești” tocmai zice una la televizor.

Ce proastă ești, pisi lobotomizată. Din cauza celor ca tine oamenii buni fie pleacă, fie mor, fie trăiesc amorțiți. Pentru că nu mai rezonează cu proștii ca voi și ajung să se vadă altă specie. Pentru că se simt împinși tot mai în margine.

În realitate, dacă m-aș apuca să fac inventarul a tot ce e stupid și absurd în țara asta de se cheamă România, mi-ar ieși primul fir de păr alb, primele trei riduri, mi s-ar înnegri pereții de fumul prea multor țigări, pițipoancele de azi ar dispărea din viața publică, românii s-ar civiliza și n-ar mai tăia porcul în bătătură, s-ar găsi leacul pentru cancer, Puppy probabil ar deveni straight și ar da naștere la patru copii și am ajunge în rotundul an 2890, după Christos. Și, foarte probabil, nici n-aș termina. Pentru că bolile României au particularitatea de-a se agrava rapid și a decurge unele din altele, cu atâta îndârjire că de abia poți ține pasul cu ele.

Dar oamenii care se fac că nu le văd suferă de o formă aparte de boală psihică. E genul ăla de suferință care te face să bagi sub preș lucruri importante, de teamă ca vecinii să nu vadă, trăgând cu ochiul pe geam. Chiar dacă, față de gravitatea a ceea ce bagi sub preș, faptul că un străin observă ce se întâmplă este – ar trebui să fie – insignifiant. Așa-zișii români patrioți se comportă ca acei părinți psihopați care, atunci când le vine acasă copilul fără o mână, călcat de mașină, ei se

gândesc doar să-i ascundă țigara din mâna întreagă, că nu dă bine să se știe în lume că are un viciu, e semn de proastă creștere. Mai bine mort, decât să-i faci de rușine. Ca în bancul ăla cu: *mamă, m-a lovit trenul, sunt la spital,* și mama: *vai de capul meu, ce rușine, și nu ai șosete curate în picioare.*

Așa și cu România. În loc ca patriotul să se gândească să repare ce e prost, el se simte jignit de posibilitatea ca străinii să audă că românii sunt hoți, înapoiați, intoleranți și așa mai departe. În timp ce ne ocupam de eventul pe Facebook pentru MAaP, Marea Adunare a Proștilor, îl ochisem pe unu' care zicea că se dusese la președinte să-i propună să dea o lege prin care cei care defăimează România în străinătate, fiind sinceri, să primească pedeapsa cu închisoarea. Tedy intervenise și-l întrebase dacă nu și-ar dori mai bine ca acei oameni să primească direct pedeapsa cu moartea, iar patriotul fusese peste măsură de încântat de propunere.

Îl mai întrebase ce îl activase atât de tare, de ce era atât de revoltat de defăimarea României, și patriotul zisese că văzuse pe YouTube și fusese oripilat că o asociație de educare a populației în spirit civic făcuse un documentar despre mamele care își abandonează nou-născuții în maternitate și de asemenea despre minore care se prostituează. Tedy îl întrebase dacă îl deranjase subiectul, iar patriotul spusese că nu, treaba femeilor dacă vor să-și lase pruncii și a puștoaicelor dacă vor să dea fofo în stânga și-n dreapta; ceea ce îl deranjase și-l făcuse să vadă roșu în fața ochilor era că oamenii de la asociație avuseseră tupeul să pună subtitrare în engleză. „Să știe străinii, frate, ce facem noi aicea, să ne facă de râs, să defăimeze țara pentru care alții și-au dat sângele! " Grav era nu că lucrurile alea oribile se întâmplau, ci faptul că aflau străinii despre ele. Iar pedeapsa o merita cel

care conștientiza și arăta și altora nenorocirile, nu ăla care le producea.

Pe când aveam vreo unsprezece ani, m-am dus să fac cumpărături obișnuite la supermarket, într-o zi pe la prânz; Adele gătea vreo patru feluri de mâncare plus prăjituri, că avea musafiri, și se apucase deja în bucătărie, așa că picase pe mine sarcina să merg cu lista în mână la Penny-ul de lângă noi. Îmi plăcea să merg la cumpărături. Făceam eu ce făceam și economiseam de ici, de colo, și-mi rămâneau ceva bănuți de buzunar. Sau, dacă nu-mi rămâneau, măcar îmi făceam cheful și-mi luam de pe raft ceva ce îmi plăcea mie tare în momentul ăla, fie o prăjitură, fie o șosetă, fie o agendă în care să scriu poezii – scriam un fel de poezie absurdă pe atunci, începusem pe la opt ani, într-a doua.

Ei bine, și cumpărând eu așa, ajunsesem la raftul de brânzeturi, unde luasem niște brânză de vaci pentru plăcinta Adelei și niște lapte să avem pentru clătite a doua zi. Căutam și niște iaurt, când o bătrânică s-a apropiat de mine și m-a rugat să-i citesc niște etichete, să îi spun câtă grăsime are câte un produs. Am pierdut vreo douăzeci de minute cu ea, pentru că de la lactate a mers după mine la fructe și legume, unde m-a rugat să-i aleg roșii suficient de coapte, *aoleu, dar nu așa moi, mămică, ce să fac eu cu astea*, și niște mere, dar să nu fie tari că nu are dinți pentru ele, și diferite alte cruditați. O ajutasem pentru că eram mică, pe atunci luam în serios sfaturile pe care le auzeam la școală, unul dintre ele fiind că e obligatoriu să respecți oamenii în etate, pentru că au trecut prin multe, pentru că sunt înțelepți și merită prețuirea noastră. O ajutasem și pentru că îmi plăcuse de ea: avea o față ca de vulpe, mică, ascuțită, cu ochi care priveau în toate părțile și un zâmbet un pic șmecheresc. După ce și-a umplut coșul, a mai rămas să se uite și la pâine, iar eu m-am pus la coadă. Înainte să-mi vină rândul, a ajuns și bătrâna

în capătul cozii, la vreo opt persoane în spatele meu. Iar eu, pentru că eram mică, naivă, și ascultam ce mi se spunea la scoală, i-am făcut semn cu mâna și am invitat-o să se bage în fața mea, ca să nu stea încă o jumătate de oră. Mă gândeam că poate or durea-o picioarele...

A venit și a băgat coșul în fața mea; nu mi-a mulțumit, dar asta nu m-a deranjat neapărat. Apoi, după ce și-a plătit cumpărăturile, a mai stat cu cărușul încărcat de pungi pe lateral, ca și cum mă aștepta să termin și eu. După ce mi-au fost puse chestiile cumpărate în pungi, am scos portofelul ca să plătesc. Când am întins banii, o bancnotă de 50 de lei mi-a zburat pe jos.

— E a mea, de la mine a căzut! E a mea!, a strigat vulpea, brusc devenită feroce, hotărâtă.

— Nu, de la mine a căzut, am spus timid.

— N-ai văzut tu, fata mea, cum să cadă de la tine, dacă e sigur că a căzut de la mine?!

Casierele și toți cumpărătorii aflați în zonă se opriseră din ce făceau și începuseră să se uite la mine. Mă priveau acuzator, dojenitor, de parcă aș fi fost o brută pre-adolescenta care își pusese în minte să jefuiască mișelește o bătrânică lipsită de apărare.

Și, pentru că eram mică, naivă și dresată să respect bătrânii, chiar și pe ăia care își însușesc lucrurile ce nu le aparțin, am cedat eu. Nici nu prea aveam ce să fac, în afară de a chema paznicul, poate... căci bătrâna vulpe înhățase bancnota și pornise cu pas sprinten, împingând de cărușul pe care eu o ajutasem să-l umple.

De atunci, mai mereu când mă gândeam la România, o vedeam ca pe bătrâna hoață cu chip de vulpe. Alunecoasă și parșivă, mereu la pândă, pusă pe înșelat, pe manipulat, pe victimizat, doar pentru a obține ce nu i se cuvine.

România avea să se vindece, să devină civilizată, modernă, europeană, în ziua în care bătrânele nu vor mai fura bani. În care nu vor mai

sta în colțul străzii, împreună cu alte bătrâne, și nu vor mai toca cu limba lor ascuțită și veninoasă oamenii cunoscuți care le ies în cale sau oamenii pe care-i văd la televizor.

România avea să fie reparată când vânzătoarele dintr-un magazin nu vor mai lăsa baltă clienții de la cozi ca să stea la șuetă între ele, peste capetele cumpărătorilor nerăbdători să meargă acasă, și nu vor mai arunca vorbele grele ce le vin la gură în spinarea unei colege noi, plecată cinci minute la baie.

Când oamenii nu vor mai visa să se îmbogățească din furt și șmecherie, ci din muncă și făcând ceea ce le place. Când nu-și vor mai pedepsi copiii care vor să-și facă o carieră dintr-un hobby pe care-l au sau dintr-o pasiune, când nu-i vor mai îndemna să meargă și să facă o meserie „de viitor”, dar care lor nu le place. Când vor înțelege că și cei care se îmbracă diferit, vorbesc diferit, iubesc diferit sunt tot oameni, au dreptul de a li se spune și lor oameni. Că, de multe ori, sunt mai oameni decât ăia care judecă.

România va fi întreagă, reparată și demnă de speranță și iubire când cocalarii nu vor mai da flash-uri pe autostradă ca să știe toată lumea că și-au luat mașină bengoasă, când locatarii din centru nu vor mai scuipa semințe în lift, când cetățenii plecați în vacanță pe litoral nu vor mai umili chelnerii din restaurante pentru că pot, când nu vor mai distruge camerele de hotel pentru că nu sunt la ei acasă și nu contează, când nu vor mai acapara locurile pentru handicapați, când nu vor mai scoate maneaua dată la maxim pe balcon, când românii nu te vor mai înjura dacă ești diferit, deștept sau îndrăzneț, când nu-și vor mai bate femeia pentru că e arsă mâncarea sau visa noaptea o mie de feluri în care ar putea evita să-și plătească taxele, când nu-ți vor mai striga obscenități pe stradă dacă ești femeie sub 80 de ani, convinși că te-au impresionat astfel definitiv, când nu-și vor mai

arunca animalele de companie legate în pungi de plastic când se plictisesc de ele sau le vor lega cu sârmă și le vor târî după mașină, când nu-și vor mai bate copiii când întârzie o oră seara în oraș, interzicându-le în același timp să ia parte la orele de educație sexuală din școli, când vor dispărea cei care merg la grătar și distrug jumătate de pădure, cei care cred că homosexualii or să vină cu ambulanța neagră să le fure progeniturile pentru trafic de organe.

Atunci când, plecat într-un city break prin Europa, nu te va mai pufni râsul când vei auzi o tâmpenie spusă de un turist în aglomerare, tâmpenie despre care știi inconfundabil că nu putea aparține decât unui concetățean de-al tău, pentru că nimeni altcineva n-ar avea cum să fie așa înapoiat. Când, în aeroport, ca să găsești zborul spre București vei fi nevoit să întrebi la informații sau să urmezi săgețile, și nu să te lași ghidat de femeile cu broboadă verde pe cap și bluză de trening mov, care dau lapte la trei puradei deodată, lângă o paporniță deșirată, sau după mirosul de semințe sparte de floarea soarelui, sau după urletele vreunui boss care vorbește la telefon și care, da, nu poate veni din altă parte decât din România, pentru că, oricât ne-am bășica pe noi de patriotism, nu ai cum să refuzi să accepți experiența și evidentul, iar experiența și evidentul demonstrează de fiecare dată că așa se întâmplă.

Când românul nu va mai fi atât de idiot, sclav și lipsit de coloană vertebrală încât să-i ducă flori lui Ceaușescu la mormânt și să-i închine ode, fie că a trăit în comunism, fie că nu. Cum îi va duce și îi va închina probabil și lui Dragnea, peste 20 de ani, când i se va părea prea bun, după ce l-a patinat un pic timpul.

Când românul va înțelege că e mai bine să se ducă la muncă și chiar să muncească, nu doar să se facă. Când angajatul într-o firmă mică sau mare va merge la birou dimineața pentru plăcerea de a duce

un proiect la capăt, nu doar pentru plăcerea de a bea o cafea din două în două ore, de a fuma o țigară din jumate în jumate de oră, de a se contra pe Facebook pe subiectul zilei, de a comanda mâncare chinezească la prânz și de a avea cu cine să dezbată ce a văzut cu o seară înainte la televizor. Când va pricepe și creierașul lui un pic chircit că dacă el nu muncește, dacă nici Gicu nu muncește, nici Didina nu muncește, stând trei sferturi din timp și hăhăind că iar s-a certat Bahmuțeanu cu Prigoană și ce rochie avea femeia aia la *Un show păcătos*, parcă nu mergea cu pantofii, firma va da faliment, ei vor fi concediați, vor ajunge șomeri, se vor apuca să bea, nevestele îi vor părăsi, vor lua și copiii, născuți sau nenăscuți, ei vor ajunge asistații de stat, ăia de care acuma râd cu poftă, unii mai cu relații vor pune gheara chiar pe o pensie de handicapat, vor primi căciuli în campanie electorală și poate, dacă au noroc, și un pix și un ulei, și vor ajunge să voteze pesedeul.

Și tot ăștia care merg la muncă ca să bârfească și să comande pizza sunt îngroziți mai nou ca nu cumva, peste o sută de ani, să fie înlocuiți de roboți. Ceea ce, între noi fie vorba, chiar ar fi o soluție minunată. Cineva va munci și va fi și competent, în sfârșit.

Îmi povestise Adele și leșinasem de râs despre o afacere de prin anii ‘90, căreia i se zicea Caritas. Acolo oamenii se duceau de prin toate orașele și puneau bani, ca să ia apoi o sumă de douăzeci de ori mai mare. Făcând ce? Absolut nimic. Așteptau, și banii înfloreau, cum crește pateul în copaci. Era jobul minune pentru român, era visul absolut. Șmechereala. Niciunul, nici măcar unul singur, nu se întrebase de unde venea suma aia care creștea și dacă într-o bună zi robinetul nu se va închide.

Și până la urmă s-a închis, că mergea și robinetul ăsta după niște principii logice. Și au

rămas foarte mirați. Cum, la noi n-a mai ajuns? S-a terminat pe drum?

...Nu se va schimba nimic în bine, ok, știm. Dar măcar, pentru numele Satanei, nu te mai mândri așa tare că ești român.

Mai ales, mai ales, fă-ți ție un bine și acceptă că rahatul e rahat. Numai așa vei putea învăța să faci diferența și, poate, într-o zi, să-ți oferi ceva de calitate, ceva care merită.

PUPPY

Am crezut dintotdeauna că orice om are un punct dincolo de care nu mai poate fi salvat. Că toată zgura nefericirii se adună și se tot adună, și dacă o lași să treacă peste margine, mai departe de acolo nu se mai poate face nimic.

Îmi tot spun că Daria mea nu a ajuns încă acolo și că poate fi salvată, întoarsă din drum.

Nu-mi pot imagina lumea fără ea. În unele nopți stau treaz și îmi spun că de fapt încerc s-o conving să rămână în viață din egoism, pentru că nu mă văd trăind fără ea. Poate că mi-ar fi frică să nu îi calc pe urme, dacă ea s-ar sinucide.

Și, într-un fel romantic, mi-aș fi dorit ca ea să renunțe la plan pentru mine. Să-i fie de ajuns că existam eu. Pentru că unii oameni nu întâlneau niciodată un prieten atât de apropiat pe cât fusesem eu pentru ea, și Daria pentru mine. Iar asta trebuia, cumva, să însemne ceva.

Și mai avea ceva Daria, o chestie care o diferenția de toți oamenii care se gândiseră înaintea ei să se sinucidă. Daria avusese cândva o dragoste uriașă de viață și, chiar și acum, în momentele în care nu era atentă, rămășițele ei încă mai ieșeau la suprafață. Când nu se supraveghea, lăsa să se vadă că e bucuroasă că este vie, chiar dacă erau momente scurte, trecătoare.

Și poate că, cine știe, toți cei care aleg să se despartă de viață atât de brutal au iubit-o nespus cândva.

Pasiunea cu care vrei să mori a fost cândva pasiunea cu care ai ales să trăiești.

Mai îmi era frică de un lucru. Simțeam că fără ea, dacă Daria dispare, nimeni nu va mai ști vreodată cine sunt, cine am fost. Ea mă cunoștea la fel de bine pe cât mă știam eu – uneori, un pic mai bine – și îmi înțelegea mereu gândurile, faptele, avea habar cum să mă întoarcă de fiecare dată cu fața spre mine.

Îi înțelegeam perfect motivele, totuși. Era și filosofia mea de viață. Știam și eu, la fel ca Daria, că majoritatea oamenilor nu oferă nimic, că trec prin viață fără să priceapă nici măcar lucrurile simple, că nu ai ce construi cu astfel de ființe goale, seci, doar vag schițate, niște tentative de oameni care nu aveau cum să se concretizeze. Dar teoria mea era în același timp că Daria avea prea puțini ani și că nu era acum momentul să plece pentru totdeauna; credeam că mai erau multe locuri în care ar fi putut merge, multe situații care să o inspire și, cine știe, poate că ar fi găsit un sens în cele din urmă. Despre sensurile astea găsite, de care oamenii obișnuiți se agață fiindcă e obligatoriu să creadă în ceva ca să nu înnebunească, Daria zicea că sunt doar niște scuze penibile. Avea dreptate... dar nimeni nu zicea despre ele că erau sensuri absolute; erau doar ceva provizoriu, ca să te ajute pe moment să găsești drumul spre tine.

Citisem de curând niște versuri care mi se lipiseră de minte. Ziceau:

„nu citi nimic
În afară de ceea ce distruge
izolația dintre tine și viață”

Se aplica la orice fel de artă. Și se aplica și la oameni. Era bine dacă reușeai să aduni în jurul tău acele persoane care să te facă să-ți dorești să trăiești, să simți că ești în viață, să te bucuri de asta și să fii tu.

Auzisem pe când eram mic despre oameni care ne pot face rău scoțând din noi părțile cele mai distructive, fără a avea intenții rele, totuși. Râsesem pe atunci. Nu era oare bine ca oamenii să scoată orice din tine? Dacă aveai părți toxice, periculoase, nu era bine să fii în contact cu ele, să le cunoști pentru a încerca să le domolești? Demonii nu pot fi îmblânziți decât dacă recunoști că-i ai.

În toamna anului trecut, totuși, când Daria a început să iasă cu Tedy și cu Vicky, mi-am dat seama că nu erau chiar vorbe în vânt. Cei doi frați nebuni, geniali și răzvrătiți nu-i făceau tocmai bine Dariei. Erau mișto și intenși, și asta într-un fel era rău, pentru că puneau într-o lumină proastă orice altă persoană de pe lume. Străluceau prea tare, iar restul lumii pălea. Iar lipsa de culoare din lume îi făcea rău Dariei, îi confirma că nu are motive să mai fie în viață.

Dar, pe de altă parte, nu mi-a trecut nicio secunda prin cap să încerc să o distanțez de ei.

Nu era ca și cum ploua în fiecare noapte cu oameni inteligenți și originali, iar dimineața puteai să ieși și să culegi ce îți plăcea. Erau atât de rari și mi se părea firesc să ne bucurăm de ei.

Doar că, uneori, poate că ne bucuram prea mult. Și necazul cu astfel de oameni care strălucesc prea tare era că uneori puteai uita să mai fii tu, după ce ei ieșeau din peisaj. Rămâneai fără vedere. Nu mai apucai să vezi că și tu străluceai, uneori poate nu la fel de puternic, dar cu siguranță strălucirea ta avea ceva unic, o anumită nuanță care vindeca inimile celor din jur, dacă și numai dacă îi dădeai voie.

8.

Fusesem și eu acolo când, pe la început de noiembrie, lui Tedy îi venise ideea cu protestul împotriva prostiei. Mai exact, eram și eu la masă cu ei, la bere. Puppy, eu, Tedy, Vicky, Radu, Coco, Dev ș cățelul Victoria. Nu lipsea nimeni. Bine, lipsea Oaia Albastră, dar el mai mult venea și pleca, nu era permanent.

Tedy băuse ceva, ne spusese că tocmai se întâlnise la o sticlă de votcă cu un amic de-al lui, al cărui tată administra mai multe săli de spectacole din București, printre care și Sala Polivalentă, iar Tedy avusese de mult timp ideea de a strânge toți proștii din România într-un loc, unde să facă mișto de ei și să le explice verde-n față exact de ce erau proști. Amicul îi zisese că îi putea face rost foarte ușor și de autorizație de la primărie pentru spectacol, așa că acum mai rămâneau de pus la punct doar detaliile. Îi dăduse și un nume. Marea Adunare a Proștilor. MAaP.

— O vom face ca și cum ar fi un concert de-al lui Ștefan Bănică, gen, zicea Tedy. Facem un event mare pe Facebook, găsesc eu niște proști să sară cu banul să-i dăm sponsored și să punem afișe prin oraș, facem și flyere... Și în ele spunem la proști că va fi o adunare împotriva a tot ce îi sperie pe ei. Împotriva homosexualilor, împotriva străinilor care vor să fure bogățiile neprețuite ale patriei noastre, împotriva femeilor care nu poartă basma pe cap când intră în biserică și care au făcut sex înainte de căsătorie, împotriva ambulanței care fură copii pentru organe, împotriva ateilor, mă rog, știți voi. Și că va fi un spectacol pro-dobitoci (bine, noi nu le vom spune de la început că-s dobitoci, îi vom mângâia așa un pic pe frunte). După aia, când or să vină acolo, le proiectăm

chestii prin care să le arătăm ce gândim cu adevărat despre ei. O să fac un film, gen, cu Oaia Albastra. Io îi dau ideile, el face filmarea. Ideal ar fi să combin și vreo proastă de pe TV, să avem mai multă expunere. Sau măcar la radio. Spunem că e un eveniment socio-politic care va schimba fața României.

Îl ascultam pe Tedy și mi se părea atât de genial. Dacă Tedy s-ar fi înscris în politică, aveam să merg și eu la vot într-o zi. Altfel, n-aș fi făcut ceva atât de ridicol pentru nimic în lume. Era cel mai inutil lucru din univers. Politicienii de azi erau varză, politicienii care aveau să vină peste zece ani erau varză, până și cei care nu se născuseră încă, dar aveau să se apuce de politică într-o zi, erau și ei varză. Pentru că motivul pentru care orice român se apuca de politică era că așa credea el că va avea putere să facă ce îi place, iar ce îi plăcea lui nu era niciodată bun pentru ceilalți, fiind egoist, imoral și stupid. Votul tău, de om naiv plin de speranțe nejustificate, înlocuia o varză cu altă varză, într-un proces scârbos de validare a verzii. Schimbai un prost cu alt prost, fără să vezi că problema reală era găleata cu proști, din care trebuia mereu să alegi unul.

Trebuia să fii atât de orb și de idealist ca să nu vezi asta. Ca și cum ai vota prin SMS la o emisiune TV ce babă știrbă e mai frumoasă, fără să-ți pui problema că emisiunea e de căcat, babele sunt urâte și producătorii râd de tine, că te-au făcut să crezi că o nonproblemă ca babele știrbe este o chestiune esențială în care trebuie să te implici. Asta după ce, desigur, îți iau banii și-ți măsluiesc voturile, că au decis deja să câștige mătușa soacrei sunetistului.

Pentru mine, să merg la vot sau să îmi folosesc toată energia pentru a umili un politician on-line era ca și cum aș trimite SMS pe banii și timpul meu la o emisiune pe care nu o urmăresc,

pentru că nu-mi place, pentru că nu găsesc nimic care să mă reprezinte în ea.

Mi se părea așa o inutilitate și o tristețe să fii activ civic în felul ăla, să urli și să te dai cu fundul de pământ că urăști de moarte politicienii, să te oftici că fură, dar să trăiești împăcat în același timp cu faptul că hoția și șmecheria au fost de când lumea și pământul principalele trăsături de caracter ale românului, prezente în toate exemplarele. Să vrei să iei gâtul unui politician pentru că fură, dar s-o iubești pe mă-ta, care fură și ea, mai din fabrică, mai din magazine, de unde apucă și are posibilitatea. Furau ăia în politică în draci și era într-adevăr grotesc, de condamnat, fără dubiu, dar nu era de parcă ar fi existat pe lumea asta măcar o sută de români care să nu-și dorească să fure, adunați din toate timpurile, de când apăruse poporul ăsta scârbos pe planetă. Orice conațional de-al nostru, luat din bătătură și pus în politică, ar începe să-și umple și el buzunarele cu amândouă mâinile. Chestie care nu scuză hoțul de la un nivel mai înalt, dar trebuie să-ți dea serios de gândit, măcar să te facă să intuiești că problema e mult mai gravă. Dar nu, ție să ți se pară infinit mai grav ce face unul singur, nu milionul de proști din jurul lui, de parcă un prost cu acces la legi ar putea vreodată să fie mai dăunător decât un milion de proști cu acces la pietre pe care să le ridice și să ți le arunce în cap. Să râzi de greșelile de gramatică ale unei proaste prim-ministru, de parcă 9.999 din 10.000 de români nu ar fi agramați, de parcă analfabetismul nu ar fi specificul național, mândria noastră, lasă-că-merge-și-așa-ul nostru, de parcă greșelile făcute de un politician ar fi cu ceva diferite de ale ălora care cască gura la el, de parcă e mai moral și util să râzi de una și să ignori alte douăzeci de milioane. Ce simplu și frumos ar fi fost ca politicianul imbecil să fie o excepție, să fie singurul fără creier, Într-o mare de deștepți. Pleca

ăla, îl răstigneam, și veneau numai geniali după el, că doar aveau de unde.

Dar tu să ignori logica și s-o ții pe a ta. Să votezi și să crezi infantil că o semnătură va schimba ceva, că e mare scofală să înlocuiești un dobitoc cu alt dobitoc, pentru ca patru ani să poți urî și înjura mai apoi dobitocul cel nou în locul ăluia vechi. Să-i găsești porecle și apoi să dormi fericit noaptea, ce bun cetățean patriot ești tu, uite cum îți pasă ție, nu ca măgarilor ălora care stau la terase și sunt ocupați să nu irosească într-un val de bășini scurta și amărâta viață pe care o au – noi, nerușinații care ne vedem de rostul nostru în viață, care ne strofocăm să devenim oameni întregi și asumați, nu păcălici superficiali, împinși prin viață de val. Să mergi la adunări ca să bei ceiuț și pe urmă să plângi luni întregi pe Facebook că a venit cineva și ți-a dat peste mâna cu ceiuțul, de te-ai pătat pe blugișori. Să te întrebe lumea: auzi, bă, Antonius, tu de ce ești la revoluție, pentru ce lupți, și tu să spui: pentru că vreau o viață mai bună, o societate mai corectă pentru copiii mei, vreau să fiu fericit sau cine știe ce altă bazaconie-clișeu îți fute mintea în momentul ăla. De parcă ar fi dreptul tău să te pui în cur, să bați din picior și cineva să vină și să-ți ofere respect, bani, pizdă, fericire, călătorii, mașini, poziție socială, casă, copii, țoale, iubire, considerație, mușchi, cățel cuminte și devotat, job la care să câștigi o avere și nici măcar să nu calci pe acolo, gadgeturi, o viață perfectă, doar așa... pentru că s-a nimerit să respiri și tu, dintr-un accident. De parcă dacă ieși în stradă și spui: așa nu se mai poate, eu vreau o viață mai bună, o să vină cineva, să se uite la tine și să concluzioneze: hai, coaie, să-i dăm și la băiatul ăsta o viață mai bună, uite-l ce trist e, și-a vărsat și ceiuțul pe tenișii.

Și, ca orice organism care trăiește lipsit de înțelegere și la nimereală, doritorii de o viață mai bună lăsau să iasă în față dintre ei numai scursuri,

pe cei mai praf dintre ei, cei mai lipsiți de orice urmă de valoare și umanitate, numai disperații să parvină și să obțină favoruri și atenție în profesia lor, la care oricum nu erau buni, adică exact cum făceau bunicii lor pe vremea comunismului. Și tocmai lăsându-i pe ăștia să preia frâiele, își anulau șansa la o viață mai bună. Revoltații de pluș se lăsau folosiți pentru avantajele personale ale unor idioți oportuniști, în timp ce scandau împotriva avantajelor personale ale unor idioți oportuniști pe care-i urau fiindcă erau de partea cealaltă a unei linii trasate artificial, că așa i s-a năzărit cuiva.

Mă uitam de multe ori la ei pe Facebook și simțeam un gol în stomac. Cum mama dracului nu-și dădeau seama că erau și ai lor orbi, dăunători, la fel ca ăia bătrâni împotriva cărora luptau? Cum puteai fi atât de inocent încât să nu fi priceput că schimbările nu se fac dacă doar ceri și atât... că schimbările ar fi posibile doar dacă toți oamenii ar deveni complet altfel peste noapte? Cât de răzgâiat și nerealist poate fi un om, să-și imagineze că așa funcționează viața, că dacă ceri, automat va veni cineva și-ți va da? Cine să vină? De ce să-ți dea ceva fără să-ți ceară nimic la schimb? Cum poți să ajungi la 30, 40, 50 de ani și încă să nu fi aflat pe propria piele că nu poți avea decât ceea ce creezi tu pentru tine? Că fără să construiești, efectiv nu poți emite pretenții, pentru că te ploconești în fața unui neant, a unui zid dincolo de care nu există nimic? Genul ăsta de naivi erau cam la fel cu creștinii, ca ăia bătrâni pe care încercau ei să-i ridiculizeze – și ăia, la fel ca ei, stăteau cu mâna întinsă să li se dea, doar că așteptau să plouă cu fericire de la o altă entitate, asta era singura diferență.

Și cu câtă naivitate ignorau tabloul complet, acela că atâta timp cât vom avea o țară plină de imbecili, ea va fi condusă tot de imbecili, pentru că, vorba cântecului, n-ai cu cine. Și în loc să lupți să micșorezi prostia care bântuie și subjugă țara, tu

să te revolți ipocrit doar că Gigel e prost, de parcă nu toate prostiile ar fi la fel. Apoi să te uiți stupefiat cum în locul lui Gigel vine Fănel, care e – ce surpriză – la fel de prost. Să-ți spui că data viitoare nu mai dai doi bani pe politică, că e degeaba, dar în câțiva ani mintea ta scurtă să te ajute să uiți și să te umpli din nou de iluzii. Lasă-i pe Gigel și Fănel, erau proști și corupți, lasă că vine Marcel. Scoate el țara din căcat, nu se poate altfel, doar noi suntem popor iubit de Dumnezeu, nu-și întoarce el fața de la copiii lui.

Eram de acord să cerți politicienii, să dai cu diverse în ei, dar fiindcă nu-și făceau cum trebuie munca pentru care au fost aleși și plătiți, nu fiindcă te miri că sunt hoți, proști, agramați și ipocriți, adică români. Singura soluție pentru ca România să o ia pe calea cea bună, unde avea de mers sute bune de ani ca să ajungă la stația unde se împărțea civilizația, era ca oamenii să nu mai fie atât de români și să înceapă să copieze și ei modelul unor ființe evoluate de prin alte părți, care găsiseră secretul de a se educa în așa fel încât scursurile să nu mai iasă în față, să nu mai dicteze, să nu mai influențeze și să strice viețile altora. Ar fi trebuie să renunțăm la tradiții, la mândria aia imbecilă că l-am avut pe Ștefan cel Mare și pe mai știu eu ce înapoiat, și să privim spre modele care erau în pas cu timpul în care trăiau. Spre oameni destupați la minte, care își înțelegeau viețile, pentru că de acolo pornea buba. Nu ai cum să iei decizii bune dacă tu nu-ți pricepi și nu-ți asumi viața, nu ți-o plasezi pe poziția care trebuie în marele tablou al lumii. Să lăsăm deoparte tot ce ne făcea atât de depășiți, de înlemniți și de cramponați de o religie isterică, irațională, care ne transforma în netoți, de obiceiuri prostești, de naționalism fără noimă.

Bine, era până la urmă ok și să mergi la vot. Să meargă dracului toată lumea la vot, să fie prezența 90 la sută, ca pe urmă să nu-și mai caute scuze că s-a votat prost și să nu se mai zbârlească

la noi că le-am distrus minunea de țară stând la bere, la terasă. Doar să nu te aștepți la nimic realist de pe urma semnăturii ăleia. Pentru că nu așa simplu schimbai ceva atât de greșit cum era Bovinica, Romanica.

Mi se părea ridicol să fii rupt de realitate, dar să pretinzi că lupți ca s-o schimbi. Gagicile alea auto-intitulate progresiste, niște snoabe triste și prețioase care se mutaseră cu purcel și cățel pentru totdeauna pe Facebook, fix la final, când Facebook-ul se cam bășise, gagicile luate din dicționar din dreptul conceptului de formă goală de conținut. Ar fi leșinat dacă ar fi mers într-un oraș din provincie și ar fi stat de vorbă cu oamenii de acolo, dacă ar fi văzut că trăim încă în evul mediu. Dacă ar fi văzut pentru prima dată în viață că ăia se cacă în curte, că-și bat copiii, că-și taie găinile pe scările casei, că nu știu să numere până la cincizeci sau să spună în ce an suntem, să numească un președinte pe care l-a avut România, să spună ce e aia Europa și așa mai departe. Ca să pretinzi că vrei să schimbi trebuie mai întâi să cunoști în profunzime. E ridicol altfel. Erau atât de proaste și chiar ușor psihopate în fuga lor disperată să se ascundă de realitate încât, atunci când apărea o știre cu ceva neplăcut, spuneau: eu nu cred că are cum să fie așa! Doar 30 la sută dintre elevi au trecut Bac-ul? N-are cum, românii sunt deștepți! 80 la sută sunt analfabeți funcționali? N-are cum, românii sunt deștepți! O mămikă întreabă pe Facebook dacă e adevărat că o căciulă cu urechi de pisică face să crească mustăți la copil? E falsă, n-are cum, românii sunt deștepți! Doar câteva mii de români mai citesc cărți? Doamne, n-are cum, românii sunt deștepți!

Îmi trecea tot cheful de viitor când mă uitam la oamenii ăștia cât de înverșunați sunt împotriva unei mici părți a problemei, pentru că așa e la modă, cum ignoră cauzele reale ale apocalipsei românești, cum își pun mâinile la ochi și cred că

dacă se aliniază la strigat *muie* s-a salvat țara. Când ar fi putut să lucreze la ei, să devină cu adevărat compleți și evoluați, să creeze, să inoveze, să-și trăiască viețile cu sens, să nască valori – dar unele adevărate, nu mizerii de formă, niște valori organice, perfect adaptate la lumea de azi, la nevoi, la dorințele oamenilor din 2019. Să se zbată și să se facă auziți, dar mai întâi să se asigure că au ceva de spus. Și da, abia atunci avea să se schimbe țara în bine. Pentru că ăia care veneau din urmă aveau să-i ia pe ei de model, să fie inteligenți și autentici. Muia era la fel de contextuală și superficială ca o memă – era preluată de toți, în virtutea inerției, și nimeni nu pricepea mare lucru, doar râdea și credea că e de partea corectă a baricadei.

Îmi dădeau o senzație oribilă de fiecare dată. Îmi arătau lipsa de speranță în plenitudinea ei absolută, un nor negru de deznădejde care acoperea totul, care cobora tot mai jos. Aș fi putut să trăiesc mai fericită cu gândul că doar ăia bătrâni, încuiați, dresați de comuniști, doar ei erau dobitoci, dar că noi, ăștia care veneam din urma, aveam ceva în scăfârlii. Însă, după ce vedeam cum gândesc și cât de influențabili erau vociferanții generației care descoperise pe la douăzeci și cinci de ani site-urile de socializare, cât de lipsiți de personalitate și coaie, chiar înțelegeam că nu va mai fi în veci niciun strop de speranță. Nici pe aici, ba poate chiar nici prin altă parte. Pentru că prostiei, la fel ca pestei porcine, nu prea îi păsa de niște granițe. Românii erau mult mai înapoiați decât oricare alt popor din Europa, dar ideile lor de căcat mai zburau și peste hotare, dintr-o direcție în alta. Autosuficiența, pretenția de a sta cu mâinile în sân și a-ți pica bucurie din cer, superficialitatea, instinctul de oaie care merge în rând pentru că așa merge și aia din față, care merge și ea pentru că se uită la copitele predecesoarei... Bine, să pleci din țară încă rămânea soluția cea mai rațională, la

urma urmei. Pentru că procentul de prostie era ceva mai mic și în altă parte încă mai puteai construi ceva.

Știu că unii dintre cei care luptau pentru o Românie mai trează erau mânați de intenții bune. Dar nu înțelegeau lumea, nu aveau destulă experiență, înțelepciune și cultură generală ca să poată lua decizii raționale, mature, inteligente, pe termen lung. Nu puteau vedea mai departe de doi metri în fața lor.

De ăilalți, pe care ăștia îi muiau, nici nu avea rost să încep să vorbesc. Toată voma umană era de partea aia. Un atlas cuprinzător de boli psihice. Naționaliști, intoleranți, retrograzi, ultrareligioși, înfricoșați de schimbare, de evoluție, speriați până și de umbra lor, spălați pe creier de televizor. Incapabili să susțină o idee sau să scrie o propoziție. Agățați de tradiție ca înecatul de pai. Gândindu-se că altcineva le distruge programat capacitatea lor de înțelegere a lumii, în loc să vadă că îi depășește pentru că atât le-a fost dat să priceapă, că nu au fost ei de la început niște ființe care să pună accent pe dezvoltarea lor ca oameni, ci doar pe micile nimicuri ale vieții, care le-au mâncat toți anii, din copilărie până la pensie. Pentru că, pe vremea lor, nu le-a explicat nimeni că nu merge să aștepți, trebuie să pui mâna să înveți, să citești, să cauți, să alegi oamenii potriviți, să reflectezi, să tragi niște concluzii, să mergi mai departe și să înveți, să înveți, să înveți. Era greu pentru ei să accepte că nu Soros și homosexualii le-au furat neuronii și de asta se simțeau atât de depășiți de viteza cu care se schimba lumea. Vorba venea viteză, din punctul altora de vedere, și al meu, era viteza cu care aleargă melcul când vede pe un gard o frunză de leuștean. Dar, mă rog, ce li se părea lor viteză venea din încetinirea funcționării neuronilor personali, nu vreo altă cauză supranaturală. Încetau să priceapă lumea la fel cum, după o anumită dată, își dădeau seama că

„ăștia” fac filme pe care ei nu le mai pricep – prea multe împușcături, prea multă engleză, prea multe înjurături și glume ciudate, prea mult 3D. Se simțeau aruncați din mers de pe planetă și se supărau tare. Totul la ei era frică, teroare, panică.

De fapt, de ăia îmi era de multe ori milă. Erau complet dincolo de orice posibilă speranță, nu aveau nimic bun pe care să poți începe să lucrezi. Nu prea fuseseră ei oameni niciodată.

Îmi venea să vomit când îmi dădeam seama că nu mă găsesc de nicio parte a baricadei. Amețeam și mă simțeam suspendată în gol. Nimeni nu mă reprezenta pe mine, nimeni nu-mi cunoștea nevoile. Nimeni nu dădea de fapt doi bani ruginiți pe generația noastră, pe ăia care au creier în generația noastră, nimeni nu venea să ne întrebe ce gândim. Și nici măcar nu ne lăsau să trăim în legea noastră. Ăia bătrâni și căcați pe ei ne interziceau chestii, ăia superficiali și trendy ne certau că nu reacționăm, iar noi nu reacționam pentru că vorbeam o altă limbă, pentru că reacția noastră nu ar fi fost pricepută de nimeni. Ar fi fost o pierdere tristă de timp.

Și atât de important ar fi fost să ne dăm seama că socialul conta infinit mai mult, pentru că acolo chiar avea fiecare dintre noi influență, puteam schimba ceva, cât de puțin. Politicul ne atrăgea doar pentru dramă, ca un meci între două echipe proaste, la care ne uităm din sadism, să vedem care și-o ia mai dureros. Dar socialul era mai mult despre oameni, și chiar îi puteam îndrepta ușor, ușor pe calea cea bună. Treptat, cu multă voință, cu timp sacrificat. Dar măcar nu ar fi fost degeaba. Să-i învățăm pe oameni să gândească, să aibă propriile valori, să reziste la manipulare, să se educe necontenit, să citească, să caute, să descopere. Să nu facă decât copiii pentru care își pot asuma toate responsabilitățile, pe care și-i permit. Să practice introspecția la fel cum practică mersul la sală și spălatul pe cap, să se maturizeze

emoțional, să se asume, să dobândească relații cu sens. Să fie mereu deschiși, să prețuiască libertatea. Să nu-și dorească cuști, să nu mai viseze la trecut, să nu aștepte să li se dea totul de-a gata.

Și Tedy era atât de diferit de hipsterii care nu aveau habar pe ce lume trăiesc și care nu pricepeau realitatea. Tedy știa că prin revoluția în ghilimele pe care o punea la cale nu avea să schimbe nimic, și nici nu își dorea să schimbe ceva. Știa că schimbările sunt o utopie pe aici. Că nu ai cum să schimbi un prost, pentru că prostia e colacul lui de salvare și nu-l va arunca din brațe decât după ce va fi mort. Dar Tedy voia să o facă pentru că merita să râzi, pentru că avea sens să lupți prin ironie pentru ceva ce simțeai cu toată ființa că este corect, să strângi în jurul tău oamenii cu neuronii in the right place, oameni care încă mai puteau să fie sarcastici și inocenți și geniali. Și pentru că doar râsul mai avea rost și finalitate.

Mi se mai părea genial că Tedy era singurul care se gândise să protesteze împotriva chestiei care chiar era cea mai dăunătoare pentru specia umană. Prostia. Alții protestau împotriva corupției, împotriva lipsei de autostrăzi și spitale, împotriva politicienilor care fură, fără să se prindă că, dacă prostie n-ar fi, nimic din toate astea nu ar exista.

În sfârșit, după ani în care își bătuseră capul, și alea câteva capete de turmă care nu erau iremediabil compromise ajunseseră la ideea că singura salvare a oamenilor pe viitor este educația. Adică antidotul prostiei. Dar, jur, încă nu se gândise vreunul să facă și el ce-i trecuse prin cap lui Tedy – o revoltă împotriva prostiei. Marșul anti-prostie. M-aș fi dus bucuroasă la așa ceva. O chestie cu rost, care m-ar fi determinat într-adevăr să mă implic.

Dar, pe de altă parte, dacă oamenii ar începe să facă vreodată lucruri cu sens, ar însemna că nu mai suntem pe Pământ.

A discutat cu Dev mai mult și a ajuns la concluzia că o dată ideală ar fi fost 1 decembrie. O ironie și asta. Pe urmă, în ziua aia, la bodegă, ne-am luat cu altele și am lăsat discuțiile despre revoluție. Eram fascinată de toate aspectele iubirii din cele două cupluri: Vicky cu Radu și Coco cu Dev.

Despre Vicky și Radu știam cam tot ce era de știut. Multă lume din liceu era la curent cu povestea lor. Se îndrăgostiseră pe când el era profu ei de engleză, avuseseră o relație, iar o tocilară invidioasă de la ea din clasă îi dăduse în gât. Cumva, Radu scăpase destul de ușor, dar renunțase să mai predea. Lucra în prezent la o bancă și era destul de mulțumit de viața lui. Bine, bănuiesc că oricine ar fi fost mulțumit de viața lui dacă Vicky i-ar fi fost iubită.

Nimeni din anturaj nu le dăduse șanse să facă prea mulți purici împreună. Vicky era prea rebelă și nebună, instabilă și intensă din toate punctele de vedere... și totuși, erau împreună deja de câțiva ani.

Cuplul Coco – Dev era chiar și mai simpatic. Dev fusese vreo doi ani iubitul lui Vicky, pe care o cucerise trimițându-i mail-uri porno anonime. O vreme, ea fusese și cu Dev, și cu Radu, ba gurile rele spuneau că și cu Tedy, fratele ei. Apoi, nu prea știu cum, Coco și Dev, care la început nu prea se înghițeau – fiecare din ei gelos pe timpul pe care Vicky îl petrecea cu celălalt – ajunseseră să se îndrăgostească unul de altul, iar Vicky i-l cedase fără probleme și resentimente. Mă rog, Puppy aflase o versiune ușor diferită, în care Vicky îi dăduse papucii înainte ca el să pună ochii pe Coco. Sau să se consoleze alături de Coco. Mi se părea genial cum toți cinci se ocupau pe rând de câinele care se chema Victoria și cum el îi știa pe fiecare de stăpân. Era un câine mare și cuminte. Vicky îmi povestise cum îl achiziționase fără bani, de fapt era o poveste mișto. Se ducea la petrecerea de ziua lui

Dev, avusese o grămadă de peripeții într-o noapte și o zi făcând autostopul, și în fața blocului unde stătea Dev văzuse un țigan cu un pui de cățel de vânzare. Cioara strigase după ea, băgase o negociere, mizerabilul voia să vândă cățelușul ăla, probabil furat, cu doișpe milioane. Pe Vicky – care era nervoasă din cauză că tocmai văzuse o persoană care-i făcuse mult rău în trecut, Vicky care a țipat la țigan și ăla s-a fâstâcit – a confundat-o cu o fiică de bulibașă. Până la urmă, i-a dat câinele gratis.

Mă simțeam mândră că își doriseră să mai lărgească gașca neobrăzaților (cum le spuneau profii), a sataniștilor (cum le ziceau uneori trecătorii sau persoanele încuiate care se nimereau la mesele din jur, când ei ieșeau să bea), a răzvrătiților (cum îi vedeau colegii noștri de liceu care îi invidiau și uneori îi idolatrizau) cu încă doi membri, cu mine și Puppy. Mă întrebam uneori în secret dacă fusese supus la vot sau dacă ne preluaseră și pe noi natural, din mers. Și a cui fusese ideea.

Mizam pe Tedy, dar poate era doar ce voiam eu să cred.

9.

În februarie, m-am trezit într-o dimineață și nu am mai putut să mă dau jos din pat. Nu, nu mă durea nimic, nu era vreo mahmureală care îți face căpățâna să-ți pocnească de durere, stomacul să se revolte și privirea să se încețoșeze. Era mai rău, mult mai rău. Era de parcă venise cineva în timp ce dormeam și supsese din mine cu un pai toată dorința de a mai fi în viață.

Am privit tavanul vreo oră. Apoi pe geam, vreo trei ore. Era soare, o zi frumoasă, nu foarte caldă. Se auzeau zgomote de sub balcon. O pisică mieunând, o mamă bătându-și copilul. O țiganca zbierând că vrea să cumpere fiare vechi.

Viața.

Nu puteam fi acolo. Nu aveam de ce.

Gândul de a-mi da jos un picior din pat, apoi și pe următorul, de a-mi căuta papucii... totul părea atât de imposibil de greu. Ca un război. Ce nașpa. Cât de vii și de nestricați pe dinăuntru trebuie să fi fost oamenii ăia care acum un miliard de ani mergeau să se înroleze în armată. Să mergi să lupți pentru un ideal, să ucizi dușmani, să fii atât de viu și de implicat în lume încât să poți urî. Ce diferență uriașă între o asemenea ființă și mine, din dimineața aia, cel puțin. Eu, care nu aș fi putut să-mi caut nici măcar o șosetă, pentru că în procesul de căutare a ei m-aș fi întrebat cu siguranță la ce bun totul.

Îmi doream să fiu un om cu răspunsuri, nu cu întrebări. Nu numai cu întrebări. Unul prost, inocent și prins în mirajul superficialității, al prejudecăților, așa cum sunt toți oamenii cu răspunsuri.

La un moment dat, tot stând așa în pat, am simțit vag că îmi era foame. Dar era straniu.

Foamea parcă făcea parte dintr-o persoană paralelă mie, una pe care o știam bine, dar care nu eram eu. Nu era genul de foame care să te facă să te ridici și să trăiești.

Pentru că mi-am zis că trebuie să fac totuși ceva, nu pot rămâne acolo nemișcată, să mor de foame și de sete acoperită în propriul pișat, ca bieții oameni în vârstă din toate spitalele românești, l-am sunat pe Puppy. Nu a fost așa simplu, pentru că am întins mâna după telefon, dar degetele îmi cam tremurau, așa că telefonul mi-a căzut sub pat. Au mai trecut două ore, apoi mi-am adunat toate puterile, m-am aplecat și l-am ridicat. Am greșit că, înainte să-l sun, am intrat pe Facebook, chestie care mi-a supt și ultimul zaț din dorința dispărută oricum de a fi vie. Băi, era chestia asta acum, ultima culme a încercării omului de a se minți pe sine; apăruseră tot felul de păcălici, care se dădeau maeștri spirituali și care te îndemnau să zâmbești ca și cum dentistul te-ar fi amenințat cu castrarea dacă nu faci gura destul de mare cât să-ți poată extrage măselele de minte, și le spuneau oamenilor că, zâmbind așa ca niște gonflabile cu retard, ușor-ușor starea mimată de fericire o să devină una reală, că mușchii întinși la maximum vor produce o descărcare de serotonină sau ceva, băi, și se făceau proștii că râd, dar se făceau, nu se încurcau. Pe care-l vedeai, gura până dincolo de urechi, sperând naiv că, pe cât gura e mai largă, pe atât fericirea este pe drum. Cât de demn de milă era oricum să aștepți fericire de la mușchii tăi, să crezi că e suficient să te lovească o descărcare de serotonină pentru ca viața ta împuțită și tristă să capete pentru totdeauna sens. Și ce făceai, te trezeai și noaptea în somn și rânjeai cu gura peste urechi? Rânjeai așa și la înmormântarea mă-tii, când aveai senzația că s-au cam dus rezervele de serotonină? La prima întâlnire romantică, atunci când chelnerul îți spune că s-a terminat peștele? La birou, când șeful te

concediază și te anunță că ești suspect într-o anchetă, că au dispărut fonduri din firmă? Când un șofer beat vine la tine și-ți cere scuze că ți-a călcat copilul, l-a confundat cu o pungă sau cu o pisică? Când te duci la hotel fericit că ai rezervare și te anunță că au dat camera ta altcuiva? Păi, în toate situațiile astea ți-ar fi prins bine o țâră de serotonină. Așa că râzi, ce faci, aoleu, nu așa, mai larg, mult mai larg, ca și cum ai încerca să cuprinzi o banană pe lung, doar așa poți accesa serotonină, altfel rămâi năpăstuit pe viață.

Puppy a venit grăbit, aproape speriat, într-un sfert de oră de când l-am sunat. Bănuiesc că îl pusesem un pic pe jar... Îi spusesem că nu îmi pot da seama dacă am murit sau nu și mi-ar plăcea să treacă pe la mine să verifice.

Se făcuse deja seară, intre timp.

Nu făcusem pe mine, deși nu mă dădusem jos din pat toată ziua.

Poate că morții nu mai fac pipi.

Nu știu.

Cam la o săptămână după asta, am ieșit pe stradă și m-a apucat o greață atât de... copleșitoare, totală, absolută, mai intensă decât orice alt sentiment de care avusesem vreodată parte.

Greață că eu eram în viață.

Scârbă că ei erau vii.

O durere uriașă pentru viața care clocotea în orice era uman. Mi-aș fi dorit să fac un semn din degete și să dispară de pe fața pământului orice avea legătură cu omul.

Să rămână aici doar cine merită. Plantele, animalele, pietrele șlefuite de timp. Să dispară și tot ce ieșise vreodată strâmb și imbecil din mâna vreunui om.

Era o insultă că acei căcați-umbră, cum începuse Tedy să le spună, respirau și își târau hoiturile împuțite și dăunătoare de la o zi la alta, mimând rațiunea, dar fără să știe ce e aia să fii om,

fără să înțeleagă ceva din viața lor sau din lume. Aveau cu toții creierul transparent în ziua aia. Vedeai mizeriile care șchiopătau pe acolo, într-un dans dezlânat. *Uite-o pe aia, are crăcii mai mișto ca ai mei, normal, dacă Giani nu-mi dă și el bani să mă duc la împachetări cu noroi din ăla de au arătat pe Antenă că face minuni, l-au adus din pizda mă-sii, cică e eficient; băga-mi-aș pula, s-a anulat ședința, acuma jegul de șef n-o să mai lipsească două ore și trebuie să muncesc, Doamne ferește, așa ghinion pe capul meu n-am văzut, și tocmai acum când voiam s-o îmbârlig pe una, Gina, mare bunăciune, adică așa sper, dacă or fi pozele ei adevărate alea de pe Facebook; luați-aș ceasul în pulă, ia uite, frate, ce are unii bani, ia uite la ăla ce ceas și-a tras și și-a mai suflecat și manșeta să se vadă mai bine, să ne facă în necaz, târâi-mi-aș coaiele pe ceasul lui, sper să calce nevastă-ta pe el, fratelo, și să ți se spargă, du-te în sânge cu ceasul tău, puteam și io frate să fac o șmecherie și să am ceas din ăsta bengos, da mi-a fost frică de pârnaie, frate; căcat, pițipoanca asta idioată mi-a dat cu geanta peste mână și mi-a sărit o unghie, acuma tre' să scot bani din buzunar să mi le pun iar pe toate la salon, căca-m-aș în norocul ei, măcar la întoarcere diseară pe la 5 de n-ar mai fi așa aglomerat, iar pierd emisiunea aia de-mi place mie, aia cu mai multe cupluri, sunt curioasă dacă ăla mișto o înșală pe blondă cu soră-sa sau cu alta, sper să nu întârzii după handicapați în trafic și să ratez faza; îl bat pe fraierul ăla nou, să moară mama, ce se plimbă el așa îngâmfat pe holul scolii cu hainele lui de firmă, îmbrăcat ca un poponar prost, și am văzut-o pe Sorina cum se uita după el, curva dreacu', azi îi fac felu', să moară mama; offfff, lua-i-ar naiba pe tinerii ăștia, ia uite ce aleargă pe scări acilea la metrou, o grijă n-are și ei pe lume, ce le pasă lor de greutățile bătrâneții, ehei... ia că mă bag eu în față la coadă, să mă lase, că sunt bătrână, sta-le-*

ar tinerețea lor în gât, ce, mamă, ce, las că nu mori dacă mă lași și pe mine să cumpăr un covrig, ce?, așa v-au învățat părinții voștri?!, pic de educație nu aveți!, mă doare picioarele, nu pot să stau la coadă, da, bună ziua, dați-mi vă rog șapte cu mac, da' să fie cu sare multă, aoleuuu, nu ăia, mamă, nu vezi că e arși pe o parte, așa, mai nefăcuți, aaa, păi ăsta e strâmb, mămică, nu vezi, da, dați-mi-l pe ăla, aoleu, da ce nefacut e, mai prăjit nu aveți?; sta-v-ar în gât hainele ălea, numai din mall își ia, toată ziua curvele dracului, ia uite, ciocate dân alea cu perle dă voiam io dă la Zara, să vă fut în gură dă vaci, dă curve, dacă mie ciufuta aia dă mama îmi dă dăcât 2000 dă lei bani dă buzunar pă lună, i-am și zis: ce să fac io, fă, cu 2000 dă lei pă lună, nu-mi ajunge, dă abia ies în oraș dă trăi-patru ori cu ei, dă unde mă mai și îmbrac, n-o vrea acuma să mă îmbrac dă la săraci?!, nebuna dracu' ce-i pasă ei, ia își face unghiile toată ziua; căcat, iar întârzii, iar face nebunul ăla de mate spume pe mine, ce mama naibii or pune mate prima oră, cine dracu' să se trezească, când să mai ai și timp să ajungi cu cinci minute înainte și să mai apuci și să copi de la Flavia, ufff, iar o să am corijență..., ia să vezi; fratele meu, ia uite proasta cum stă cu geanta dată așa la spate, haoleu, ce proastă ești, fă, păi nu meriți tu să-ți iau io telefonu' cu japca, să fac și io un ban bun și muncit cu el?, dacă n-ai grijă de lucrurile tele?

Uram că existau, că poluau prin prostia lor, că erau gălăgioși, seci și inutili. Mă uitam la ei și mă întrebam de ce nu ar putea fi asemeni guguștiucilor. Păsările alea își vedeau mereu de treabă, nu deranjau pe nimeni, nu se agitau ca niște imbecile, își vedeau de bucuriile lor, de siguranța lor – nu judecau, nu bârfeau, nu încurcau pe alții, nu țineau societatea guguștiucilor în loc cu ideile lor de căcat, împotriva evoluției, cu fricile lor

scârboase, pe care le băgau pe gât și oamenilor care ar fi putut da naștere unei lumi mai bune.

Mi-aș fi dorit enorm să-i ucid pe toți.

Cum spunea Tedy... ce mult bine ar face lumii o bombă care să radă exclusiv umanoizi. Să mai dispară din prostie, din violența îndreptată greșit, din ignoranță, din ură și invidie. Să-i aduni pe 90 la sută din ei pe un stadion și să-i arunci în aer, să te uiți la singurul moment când vor fi și ei frumoși, în acea explozie colorată de brațe, picioare sfârtecate, creier împrăștiat, oase împănate, pantofi desperecheați...

Ce imagine proaspătă și dezirabilă.

Dar era imposibil. Ar fi fost mult prea greu de realizat.

Apoi... frumos, nu neg, dar ar fi fost în aceeași vreme și inutil.

Daca rămânea unul singur, ăla găsea o modalitate să facă plozi, și cei care s-ar fi născut în sutele de ani care veneau nu ar fi fost cu nimic mai buni, mai reușiți. Aceeași adunătură obositoare de ignoranță, clișee și frustrări. Nu am fi progresat prin nimic.

Poate că așa era omul, în esența lui. Poate noi eram cei defecți. Cei greșiți la naștere, sau care se stricaseră pe parcurs.

Și, dacă nu-i puteam șterge pe ei de pe fața pământului, singura soluție care rămânea era să-mi închid pentru totdeauna ochii mie, ca să nu mai văd imaginea asta de o dezolare insuportabilă, care îmi umplea inima de cenușă.

În altă dimineață, tot din primăvara asta violet și violentă, îl găsisem pe Puppy refugiat în buda fetelor, la școală. Mă dusesem să îmi schimb o bluză transpirată și observasem tenișii lui, pe sub ușă. Îl strigasem. Când a deschis, mi s-a părut că avea ochii roșii.

Știam că un idiot se luase de el că e gay. Cam așa se întâmpla. Oamenii erau atât de imbecili

încât nu-și puteau alege singuri subiecte de discuție și reflecție, trebuiau să fie neapărat acele rahaturi despre care se vorbea peste tot. Uite, numai în săptămâna asta, dacă mă gândesc, fusese așa ușor să identifici subiectul zilei. Mereu un non-subiect. Ceva banal, stupid, neinteresant, creat în eprubetă pentru ca maimuțele să aibă circ și să uite de pâine – vorba vine, că aveau și pâine, oricât de jigărite ar fi fost. Duminică fusese subiect Elena Udrea borțoasă în exil. Luni fusese scandal că o tenismană negresă se exprimase ușor pasional și vag isteric pe teren și încercase să discute o țâră de filosofie cu arbitrul de scaun. Marți fusese despre referendumul cu familia tradițională. Miercuri fusese cu femeia aia anti-vaccin, care zisese că mă-sa se bătuse cu ta-su la duel sau ceva pe acolo, iar cireada concluzionase că, prin urmare, femeia anti-vaccin ar trebui să fie în vârstă de vreo 496 de ani – între noi fie vorba, ăsta fusese cel mai simpatic din toată săptămâna, chiar mă mirasem că devenise cel principal, era destul de bun, fiindcă era funny. Joi, cântăreței Andra i se făcuse piele de găină la Vocea României când unul cântase din Michael Jackson și oamenii se certaseră dacă avea dreptate să i se facă pielea așa sau nu. Vineri, se certaseră pe o memă, care susținea că și familiile compuse dintr-un mamifer uman și un mamifer canin au dreptul să existe. Sâmbătă, se încinseseră fiindcă niște oameni mai corpolenți se duseseră să facă plajă pe locurile pentru handicapați de la mare, bașca mai băuseră și o bere și mâncaseră un croissant. Duminica următoare fusese despre acidul din buzele pițipoancelor, dacă el este moral sau nu.

Mă minunam de fiecare dată de unde găseau oamenii atâta energie nu doar să preia subiectul zilei și să posteze despre el, dar să se mai și implice cu trup și suflet în discuțiile în contradictoriu, să se comporte ca și cum stabilirea verdictului despre acel subiect era pentru ei o

problemă de viață și de moarte. Pe de altă parte, îmi ziceam, poate că nu e așa greu, când viața ta la atât se reduce. Poate ca banalitatea și absurdul subiectului zilei te salvează, până la urmă, îți dau un scop pe lume.

Oricum, în ziua în care îl găsisem pe Puppy în baie, non-subiectul era Coaliția pentru Familie și dacă homosexualii sunt și ei oameni sau nu. Dacă ar trebui omorâți, cum susțineau unii, exilați pe o insulă pustie sau duși în cămașă de forță într-un sanatoriu de psihiatrie, cum susțineau creștinii mai miloși. Cum toată prostimea citea și comenta același lucru, automat ajungeau să și creadă că acel lucru chiar e important, și logic că fuseseră câțiva dobitoci care se luaseră de cum se îmbrăca Puppy și de homosexualitatea lui pe jumătate declarată.

Știam că Puppy era foarte sensibil la asta, pentru că avea o traumă din adolescența lui timpurie. Pe la 11-12 ani, avea o gașcă de băieți cu care se vedea din când în când să joace fotbal, să fumeze pe ascuns o țigară, să vorbească despre fete. Pe atunci, Puppy vorbea pe chat cu un poponar din Canada, care se îndrăgostise de el, îi cerea mereu poze, îi făcea declarații de dragoste, îl îndemna să-l viziteze la el în țară. Într-o zi, Puppy își lăsase telefonul pe scări, unde erau băieții, și dăduse fuga la nonstop să cumpere o sticlă de suc la 2 litri, și când se întorsese îi găsise hlizindu-se la mesajele canadianului pedofil.

Puppy ar fi putut să le spună că ăluia i se pusese pata pe el și nu se mai oprea din a-i arăta dovezi de iubire. Ar fi fost credibil, Puppy era un puști atât de frumușel. L-ar fi putut înjura în grup cu băieții pe poponar și asta i-ar fi câștigat tot respectul găștii, care era proastă și simplă.

Dar el mereu fusese sincer, nu putea altfel. Nu cred că mințise de mai mult de douăzeci de ori în toată viața lui, și asta era infim... eu cred că mințeam de cel puțin douăzeci de ori pe oră, ca să îmi pot simplifica viața, fiindcă altfel nu aveai cum

s-o scoți la capăt cu oamenii. În fine, și Puppy, în loc să se orienteze și să mintă, le-a spus că e atras mai mult de bărbați decât de femei. Băieții ăia s-au făcut inițial că plouă, i-au lăsat senzația că au luat-o ca pe o glumă. Și-a văzut fiecare de treabă, au băut sucul, au glumit, s-au dus la casele lor.

O săptămână mai târziu, l-au anunțat pe Puppy că merg la o expediție prin pădure. Nu era chiar aproape de cartierul lor, era cumva neobișnuit, dar lui tocmai de asta i-a plăcut. S-a dus fără să bănuiască nimic. A luat și ceva mâncare, se aștepta să facă picnic.

Când a ajuns acolo, trei băieței din gașca proștilor veniseră cu frații lor mai mari, niște adolescenți bătuți în cap și cât se poate de homofobi. Puppy a luat o bătaie soră cu moartea, după care l-au dezbrăcat și l-au legat cu sfoară de un copac, fix cât mai în mijlocul pădurii, să nu cumva să-l audă cineva dacă striga după ajutor. Mda, ca-n filme. Până la urmă, după o jumătate de zi, a reușit să se dezlege. Și-a găsit o parte din haine, aruncate într-o groapă, la vreun kilometru, la marginea pădurii.

Vorbea rar despre asta și cred că doar mie îmi povestise. Ai lui clar nu știau evenimentul. Faza e că povestea nu se rezumase la atât. Se dusese vestea ca telefonul fără fir, părinții copiilor din gașcă deja aflaseră că Puppy, la 11 ani, chipurile face sex pe bani cu sute de americani și și-a vândut sufletul diavolului, că le-a propus deja tuturor colegilor de clasă partide de sex sado-masochist, că și-a violat toți profesorii de sex masculin, ba chiar și pe cățelul maidanez al școlii și tot așa, după cât îl ținea pe fiecare imaginația. Părinții lui Puppy nu erau și nici nu sunt cei mai inteligenți bipezi din lume, așa că l-au luat la întrebări, și din nou prietenul meu cel mai bun și-a scos sinceritatea la înaintare. Chestia asta l-a costat o vară întreagă cât a fost pedepsit, nu avea voie să meargă nicăieri după școală, și ani întregi de mers

la terapie. Norocul lui că terapeuta era deșteaptă și mișto și l-a ajutat, firește că nu în sensul în care credeau părinții lui că o să-l ajute.

De pe la 14 ani, ai lui s-au cam resemnat cu ideea. Era elefantul din cameră, nu vorbeau despre asta. Dar nici nu l-au mai închis în casă cu lacăte când s-a dus vorba că are un prieten, când l-au surprins ținându-se de mană cu un băiat.

Într-adevăr, nu erau cei mai deștepți bipezi din univers, dar, aparent, nici cei mai proști. Doar comozi și plictisiți, preocupați de aparențe, cum ajung toți părinții mai devreme sau mai târziu.

Au fost fericiți când, printr-a opta, Puppy s-a cuplat și cu o fata. De fapt, de acolo venea gluma noastră că e pe trei sferturi gay: avusese relații cât de cât serioase și durabile cu trei băieți și o fată, de-a lungul adolescenței, așa că dacă făceai un grafic... era trei sferturi homosexual și un sfert hetero.

Adusese într-o zi vorba despre întâmplarea cu acei copii homofobi, la vreo trei ani după, și spusese că orice om, oricât de puternic ar fi, devine un pic defect după o traumă. Eu îi răspunsesem că nu cred, că ar putea să iasă mai înțelept, dar Puppy credea că e bullshit. Traumele nu ar trebui să se întâmple în viețile noastre, punct. Nu mai ești niciodată la fel de întreg după ele. Pierzi ceva pentru totdeauna. Ar trebui să savurăm la greu viețile noastre cât timp sunt pre-traumă, să ne bucurăm de inocența și îndrăzneala de atunci. Dar nu știm niciodată când mizeriile astea ne pândesc după colț, nu?, îl întrebasem eu. Crezi că nu ți se va întâmpla nimic cu adevărat dramatic ție. Și n-ai cum să savurezi momentele, nu simți că ele se vor termina. Teoria oricum nu ajută la nimic.

Da, așa e, zisese Puppy.

Îl întrebasem de ce îi fusese cel mai tare frică când stătuse legat de copac, dezbrăcat, fără siguranța că avea să se elibereze mai târziu și fără

speranța că ar putea să treacă un om pe acolo și să-l ajute.

Spusese că se temuse cel mai tare să nu își piardă mințile.

*

Într-o altă carte recomandată mie de Puppy, personajul depresiv și blocat își amintește de o zi din copilărie-adolescență când el împreună cu vărsu săriseră gardul în cușca leilor la zoo. Era o provocare, cel mai îndrăzneț dintre cei doi spunea că senzația de a fi atât de aproape de pericol nu se compară cu nimic.

Imediat după ce se rostogoliseră afară și leul îi ratase de puțin, personajul principal își dăduse seama, chiar dacă nu atât de explicit, că nu avea să mai simtă niciodată ce simțise atunci. Tremurul, adrenalina, frica, pasiunea, viața. Și concluzia că de mici ar trebui să fim vaccinați să iubim amorțirea. Pentru că nu ai ce face, amorțită va fi cea mai mare parte din viața ta.

Mie îmi rataseră vaccinul ăsta. Nu mă puteam obișnui cu ea, nu-mi doream să mă obișnuiesc. Voiam să trăiesc o viață întreagă în cușca leului, cu animalul aproape pe urmele mele, dacă s-ar fi putut.

Dar, știi? O vreme așa am trăit. O perioadă. Și de asta existența umană e dramatică, pentru că nu are ieșire. O fundătură plină de gunoaie, din care nu poți fugi – dacă te întorci, ajungi în locul din care ai fugit, și nu ai rezolvat nimic.

Dacă trăiești ca în cușca leului, înnebunești sau mori. Înnebunești pentru că ești mereu pe marginea prăpastiei, pentru că organismul tău nu suportă atâta stres, pentru că ai nevoie de rutină, oricât ai detesta-o. Pentru că a fi mereu pe fugă înseamnă a fi viu, dar și a te simți în pericol, iar ceva în creierul tău se defectează, pentru că nu

găsește siguranță și afecțiune și stabilitate. Iar de murit... e destul de evident. Uneori, leul e mai rapid decât tine. Pericolul și riscul îți vin în cele din urmă de hac.

A trăi în amorțire, în afara cușții și a pericolului, într-un final ducea tot la nebunie și moarte. Înnebuneai de monotonie, de disperarea că nu ți-ai găsit locul, că nu ești cine ți-ai dori să fii. De durerea că trăiești o viață care nu e a ta. De dezamăgirea că lucrul acesta despre care toți vorbeau cu extaz, a fi viu, nu e nicio ceapă degerată. Apoi mureai de depresie, sau fiindcă te sinucideai. Sau pentru că nu te mai preocupai atât de mult să fii sănătos sau să fii în viață, pe cât o fac oamenii imbecili fără întrebări și războaie interioare.

Orice ai fi făcut, oriunde ai fi fost, tot ai fi înnebunit și ai fi murit.

Ăsta era unul dintre cercurile mele mai din interior, despre care nu mulți știau.

Lipsa de soluții.

Gândul că, orice ai fi făcut, nu aveai cum să eviți un sfârșit care fusese scris într-un singur fel.

A TREIA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Aș vrea chiar să nu plângă nimeni după ce se va termina. În special Puppy, el aș vrea tare mult să nu plângă.

Mi-aș dori ca toată lumea care m-a cunoscut să bea o bere în amintirea mea și să facă un lucru din care toți am avea de câștigat. Să se oprească și să se gândească cinci minute la drumul lor. La cine sunt ei cu adevărat. Doar cunoscându-ne pe noi înșine am putea face lumea mai bună. Într-o zi.

Doar așa am putea ajunge să-i cunoaștem și pe alții.

Și să-i iubim pe cei care merită, așa cum merită.

Atât.

10.

În dimineața asta am băut ness-ul făcut de Adele și, pentru că rămăsesem singură – ea ieșise la cumpărături, pregătea în weekend o petrecere surpriză pentru o prietenă bună de-a ei –, am început să rememorez cum îl cunoscusem pe Puppy.

Adevărul e că nu a fost ceva atât de special. Poate că am fost genul ăla de prieteni care se încadrează în tiparul băiat timid, ridiculizat de cei de vârsta lui, inteligent și sensibil, care mai târziu devine un artist talentat și ăia care l-au contestat și luat peste picior își bagă unghia în gât vs. fată rebelă, nepăsătoare la ce cred alții despre ea, tupeistă, extrovertită. Bine, Puppy mai adăuga la portretul ăsta și faptul că încă de mic și-a dat seama că e atras de băieți mai mult decât de fete.

L-am cunoscut când aveam amândoi opt ani. Acum, la șaisprezece, puteam spune că trăisem la fel de mult timp împreună, ca buni prieteni, pe cât trăisem separat, înainte să ne cunoaștem.

Fusesem alături unul de celălalt jumătate de viață.

Din vara asta, cel mai probabil, echilibrul se va strica. Puppy nu va mai putea spune de acum înainte că a fost prieten cu mine de jumătate de viață. Voi rămâne prietena cu care a fost alături opt ani, ultimii opt ani din viața ei – timpul va trece, iar ăștia opt ani vor rămâne tot mai mici în urmă. Dacă aș continua să trăiesc, dimpotrivă, perioada în care nu ne-am cunoscut ar fi ea cea care rămâne în urmă, un timp care s-ar face tot mai mic, până ce acei primi opt ani din viață ar deveni cantitate neglijabilă.

Îl cunoscusem toamna.

Eram în clasa a doua, la școli diferite, dar în același cartier. Veneam de la școală cu Andreea, una din fetele care se țineau după mine pe atunci. Mda, poate că fusesem și eu într-un fel o mini Vicky. Când am intrat pe o alee lăturalnică, am văzut niște băieți bătându-se. Unii erau clar mai mari, ceva gen 13-14 ani, alți doi erau cam de vârsta noastră sau mai mici. Acum, dacă s-ar face un film despre povestea mea și a lui Puppy, s-ar marșa pe ideea că el era genul ăla de tocilar fraier pe care îl snopeau golanii în bătaie ca să-i ia sandvișurile și surprizele de la gumă și telefonul mobil sau I dunno, dar în realitate a fost mai complicat de atât. Și Puppy, și amicul lui, ambii de 8 ani, îi caftiseră și ei un pic pe ăia mari. E drept, încasaseră mai mulți pumni decât plasaseră. Eu și Andreea ne-am pus în cap de când am văzut scena să-i salvăm pe ăia mici, mai ales că erau cute amândoi. Puppy avea ochi de cățeluș, o tunsoare cu părul lung căzându-i pe o parte din față, și haine mișto, originale – un sacou ca un fel de frac, prins cu ace de siguranță mari, argintii. Amicul lui era blond cu ochii albaștri și a furat acolo pe loc inima Andreei.

Dacă am fi iarăși în film, aș ști cu exactitate cum s-au desfășurat lucrurile. Fie am sărit și noi două la bătaie, ca niște mini catwomen, și le-am fi tăbăcit cururile, fie ne-am fi pus feminitatea în joc și i-am fi sedus pe golani. Nu ar fi fost cale de mijloc, ori una, ori alta. Dar în realitate a fost mai vag, și da, am făcut și una, și alta. L-am îmbrâncit pe unul, ăla m-a înjurat, altul a sărit să mă pocnească, dar al treilea a zis că n-ai cum să dai într-o gagică așa bună, prin urmare am mers pe cartea asta și i-am zis tipului că îi dau numărul meu de telefon dacă se cară și îi lasă în pace pe pușți. Le-am adus în discuție și că numai unii lipsiți de coaie se iau la bătaie cu doi copii de clasa întâi, cât suspectam eu că ar fi Puppy și amicul. Până la urmă, ăla libidinos i-a convins pe amicii

lui să nu se mai bată cu ăia mici, și mi-a cerut trofeul, numărul de telefon. I l-am dat cu ultima cifră schimbată, dar era așa de prost că nu s-a gândit să-mi dea bip pe loc și să verifice dacă e bun numărul.

Apropo de faptul că multă lume voia să mi-o tragă de la opt ani și mă considera Lolită fuckable, mă gândesc că asta m-a apropiat un pic de Vicky, care mi-a povestit toată copilăria ei și adolescența. Captivante, teribile. Nu eram nici eu foarte departe. Am râs isteric la compunerea lui Vicky despre primăvară, în care povestea, printre altele, cum o fluierau muncitorii de pe schele pe când era într-a doua sau a treia și purta fuste evazate și ciorapi trei sferturi.

Dacă tot am deviat și am ajuns din nou la Vicky, trebuie să mai spun că mor de curiozitate dacă Puppy mai ține minte cum ne-am cunoscut. Și, dacă tot mor de curiozitate, îi dau un SMS și-l întreb.

Aștept să-mi răspundă.

Mi-a mulțumit și ne-am dus toți patru să stăm pe gard și să bem un suc. Andreea și puștiul celălalt s-au lipit imediat. Glumeam cu Puppy, eram convinși că or să plece de mână de acolo.

Noi doi eram altfel. Nu îmi plăcea de băiatul cu ochi mari și haine ciudate în felul *ăla.* Eram oricum îndrăgostită de altcineva, vreun coleg, naiba mai știe cine. Știu asta pentru că mereu eram îndrăgostită pe atunci. Dar puteam să vorbesc cu băiatul nou la nesfârșit. Îl preocupau aceleași rahaturi ca pe mine, de la cele mai trăsnite la cele normale, aveam pasiuni asemănătoare, nu mă privea niciodată stupefiat când aberam, ci cu interes real. Și așa s-a întâmplat de-a lungul celor opt ani care au urmat.

I-am zis Puppy.

Nu știu dacă a mai existat cineva care să-i spună altfel decât așa, după o vreme. Nici părinții

Lui nu i-au mai spus pe numele real.

Părinții lui erau nașpa în alt fel față de mama mea, Coralia. La fel ca ea, erau cumva nepăsători, dar erau și mai ipocriți, mai conformiști. Își doreau ca lumea să creadă că le pasă de fiul lor, că le e lumina ochilor. Și în realitate nu-l iubeau pe Puppy cel real, ci doar pe un Puppy care era exact așa cum și-ar fi dorit ei. Ascultător, silitor, care să nu-i facă de râs în societate. De multe ori, conștientizau lipsa iubirii față de unicul lor fiu și încercau să umple golul cu bani, ceea ce era urât, dar binevenit.

Spre deosebire de ei, mama era mai crudă și mai reală, deși absentă. Măcar nu se prefăcuse niciodată. Nu dăduse două parale pe ce credea lumea.

Puppy.

Ne gândeam de curând să ne facem tatuaje în același stil, el să-și deseneze un unicorn, pentru ca așa mă vedea, o unicoarnă sărită de pe fix, iar eu să-mi tatuez un pui de cățel. Și să ni le facem în același loc, pe picior sau pe mână.

> „ai sarit la bataie si unu dintre dobi a vrut sa te traga de par iar altu' a zis ca esti buna si ti-a cerut nr de tel si dupa aia s-au carat. nu?"

Uite, mă. Ţinea minte.

Printr-a patra, l-am sărutat. Era vară, eram convinsă că o să fim împreună, dar el mi-a spus că îi plac băieții, dar și că eu sunt minunată și că ar fi de acord oricând să fim împreună și că e dispus să încerce să se lase să fie atras și de mine. Măi, să vezi, i-am zis, parcă am fi adolescenți dintr-un film american.

Ne-am jucat câteva luni de-a relația, a fost sweet și palpitant, până când Puppy s-a îndrăgostit de un tip dintr-o trupă, cu șase ani mai mare ca el. Am încurajat asta și am fost confidenta lui.

E așa naspa. Dacă mă gândesc acum, amintindu-mi-l pe tipul ăla din trupă, era logic ca Tedy să fie un crush perfect pentru Puppy. Era perfect Tedy din perspectiva lui Puppy. Și din a mea era. Și din a lui Vicky. Și din a lui Coco. Și din a întregului liceu.

Lasă, Puppy, o să-ți rămână ție Tedy, când n-o să mai fiu pe aici.

Dacă nu-ți scoate Vicky ochii.

Într-o zi, după ce eu și Tedy fusesem un weekend la munte împreună, simțisem că nu mai pot suporta atâta curiozitate și o întrebasem pe Vicky dacă încă mai face sex cu Tedy.

Mi-era ciudat să-l întreb pe Tedy.

Poate că suna absurd, dar uneori îmi era teamă să-l scot din apele lui. Era prea imprevizibil.

Vicky privise cumva nostalgică în zare și zisese:

— Eh.

Putea însemna și da, și nu. Sau orice altceva între ele.

Cum curiozitatea îmi crescuse și mai mult, și cum mă gândeam oricum că nu am ce pierde, la câteva zile după asta i-am pus aceeași întrebare și lui Tedy. O strecurasem într-o discuție care mergea în cu totul altă direcție, despre ce avea de gând Tedy să facă peste o vreme, dacă se vede având un job, și în timp ce el îmi povestea că nu există nimic ce i-ar plăcea, poate doar să omoare oameni dăunători, i-am zis:

— Tedy, tu ți-o mai tragi cu Vicky?

Tedy a privit și el nostalgic spre nicăieri și deja mă așteptam să aud și de aici un *Ehhh,* când mi-a dat un răspuns cu mult mai complex:

— Ce rost are să ucidem misterul, corola de minuni a lumii, nu crezi că e mai bine să rămână o necunoscută?

Nu credeam, dar n-am mai insistat. Mi-am spus că sigur o să aflu până la urmă, de la Coco.

*

Primele mele amintiri cu mama erau de la mare. Unele din Mamaia, altele din Olimp sau Neptun, unele chiar și de la Vama Veche. Costumul ei galben de baie, pe care îl purta cel mai des. Era croșetat, arăta drăguț, diferit, dar mereu mă întrebam dacă nu ținea cald. Era impractic, în orice caz, pentru că dura foarte mult să se usuce după ce mergea cu el în apă. Mai avea și costume multicolore, din nailon, cu diferite imprimeuri exotice. Uneori, făcea plajă complet goală, și cred că atunci mă simțeam cel mai bine alături de ea. Prin casă umbla mereu goală, așa că, într-un fel, nuditatea ei pe plajă îmi dădea un sentiment de intimitate, ca și cum nu am fi avut străini în jur, ca și cum nu ne-ar fi privit nimeni și am fi fost doar noi două singurele care contam.

Ieri seară, mama mi-a răspuns pe Facebook.

Pusese o poză mișto, cu ea într-o pădure, și la descriere băgase niște versuri din *Undisclosed Desires* de la Muse. Astea:

> "I want to reconcile the violence in your heart
> I want to exorcise the demons from your past
> I want to satisfy the undisclosed desires in your heart"

I-am comentat, chestie pe care nu o prea făceam, fiindcă o deranja. Se temea că prietenii ei din listă aveau să dea click pe profilul meu și să se prindă că sunt fiica ei, ocazie cu care vor ridica o sprânceană data viitoare când ea o să le spună că are 24 de ani. Făcuse un scandal monstru când îndrăznisem să o trec la rude, drept Mother, și făcusem asta public, astfel că-i apăruse pe profil. Se răstise la mine să șterg imediat. Zicea că îi distrug cariera și sursele de venit, și că eu și Adele o să murim în consecință de foame.

Acum i-am scris: „Cool. Really miss u."

Șocant, a intrat pe chat și mi-a scris. M-a întrebat ce fac, dacă Adele e bine. Eram atât de bucuroasă, încât nu îmi găseam cuvintele. Nu voiam să spun o prostie și să o pierd, să-și dea sign out. M-am apucat să-i fac o compunere, să îi înșir tot ce mai făcusem, cum mergea școala, ce mai învârte Puppy, despre prietenii noi pe care mi-i făcusem, despre Vicky, despre cum uneori mă simțeam deprimată, despre ce de căcat era România și câte ceva despre scandalurile politice la ordinea zilei – o interesau, își dorise să participe la mitingul diasporei. Când am reușit în sfârșit să dau enter răspunsului meu, mama era deja offline.

Analizam des iubirea mea absurd de puternică pentru ea și îmi tot revenea în minte ce îmi spusese primul psiholog la care mă dusese Adele, anume că s-ar putea să sufăr de sindrom borderline. Că am nevoie obsesivă de a fi iubită, de a primi atenție și confirmare. Poate că nu era iubire, până la urmă?

În definitiv, cum ai putea iubi o persoană pe care nu prea o cunoști? Pe care nu prea ți-o mai amintești?

Da, o parte din mine își dorea să mă răzgândesc.

Nu doar să mă răzgândesc, ci și să fac imposibilul ca să fiu bine. Să iau niște pastile, să merg la terapie, să-mi găsesc un scop în viață, să mă înconjor de oameni pozitivi.

Partea asta a mea făcea lista.

Liste cu ce urma să-mi lipsească după ce aveam să nu mai fiu.

Erau câteva imagini care mă bântuiau. De cele mai multe ori, credeam că se născuseră ambele într-un vis de-al meu din copilărie, dar poate că nu fusese neapărat așa, poate că mintea le pusese cap la cap în starea ei obișnuită, trează, rătăcind naiba știe pe unde, adunând o frântură din

ceva ce citisem undeva, din ceva ce văzusem în vreun film, dintr-o poveste spusă de Puppy sau cine mai știe de pe unde.

Prima era cu o barcă, un fel de vapor de pirați, pe jumătate ruptă, arsă, care eșuase pe un țărm și niște oameni o transformase într-o casă. Stătea înfiptă în nisip pe o parte, iar cei care o locuiau îi construiseră și mansardă, în care urcai pe niște scări exterioare. Plus terase, o grădină suspendată pentru flori, un țarc pentru animale. În fiecare dimineață ieșeau pe terasă și hrăneau pescărușii. Sub barca readusă în felul ăsta la viață, săpaseră în nisip o pivniță, unde țineau măști ale războinicilor din toate timpurile, din toate colțurile pământului. Îmi plăcea culoarea aia, albastru închis ziua, negru ca smoala noaptea, când urletelor pescărușilor te îndemnau să te gândești la moarte, mereu la moarte.

A doua imagine era cu un loc despre care știam că se chema Cala, dar nu aveam idee cine îi spusese așa și nici de ce. Era un loc aproape de București, într-o pădure, cu o șină de cale ferată și un parc de distracții părăsit, cu un carusel abandonat și ruginit. Știam că acolo se petrecuseră niște crime și că se puneau la cale răzvrătiri... dar nu aveam idee cine îmi spusese lucrul acesta.

Și o altă imagine, ultima care se repeta obsesiv, era cu un medalion. Cred că îl primisem de la mama, dar poate greșeam, poate îl găsisem undeva sau îmi fusese dăruit de un străin. Poate doar speram să fie de la mama mea. Era un oval mare, chihlimbariu, în care plutea un căluț de mare. Adorasem de când mă știam căluții de mare, fiindcă nu erau animale pe care să le vezi peste tot. Nici măcar la televizor nu prea vedeai căluți de mare. Și când deschideam medalionul, căluțul prindea viață. Ieșea de acolo, se plimba prin camera mea, stătea de vorbă cu mine. Se împrietenise și cu Puppy. Într-o bună zi, am luat medalionul și am mers la mare, în 2 Mai, și acolo

am eliberat căluțul definitiv, i-am dat drumul în apa sărată. S-a întors să mă privească pentru o ultimă dată și a scuturat ușor din coadă.

Dacă aș fi avut dreptul la cea din urmă dorință, aș fi cerut ca imaginile astea să nu se piardă. Să vină cu mine, acolo, departe, unde mă pregăteam să merg.

*

Pe Adele o surprindeam deseori contemplând pagini de Facebook cu fotografii din perioada comunistă. Poze din anii ‘70, ‘80, de la munte, de la mare, de la băi, din București. Uneori, mă așezam în pat lângă ea, îmi sprijineam umărul de al ei, trăgeam mai aproape măsuța cu ceștile de ceai și ne uitam împreună. Era șocant să vezi oameni zâmbind pe atunci. Oameni fericiți, în ciuda vremurilor în care trăiau. În ciuda tuturor lipsurilor, în ciuda cenzurii pe care o reclamau peste tot... Restaurantele și hotelurile comuniste de la mare aveau ceva atât de inocent și de trist. Dacă le priveam mult, mi se încețoșau ochii, și nu știam exact de la ce.

Pe atunci, parcă toți oamenii erau copii. Se puteau bucura din orice. Se bucurau deși erau nefericiți, se îndrăgosteau în ciuda lipsei de speranță și de viitor. Când mă uitam la pozele la care se uita Adele, îmi schimbam un pic concepția asupra a ce înseamnă fericirea. Poate că fericirea nu presupunea speranță, nici stabilitate, siguranță, nici planuri, nici... nu știam. Era ceva complet diferit de toate chestiile acelea. Poate era doar despre a fi prezent. A fi într-un anumit moment, și nimic în jurul tău să nu mai existe, să nu mai conteze.

Am comparat la un moment dat două fotografii din Mamaia. Una din 2017 și alta din 1973. Același hotel. În ‘73, avea un geam verde

comunist, mese comuniste pe terasă, balcoane comuniste, haine comuniste întinse la uscat, balansoare comuniste pe balcon, pereți despărțitori de lemn comunist, chelnerii aveau uniforme comuniste, femeile de serviciu aveau rochițe comuniste, la mese se bea apă minerală comunistă, din pahare comuniste, în difuzoare se auzeau șlagăre ale muzicii ușoare comuniste. Dar oamenii stăteau pe plajă, înghesuiți ca sardelele, și zâmbeau. Zâmbeau. Râdeau. Se priveau. Se descopereau. Unii se voiau. Era o poză de la care nu-mi puteam lua ochii.

Cea din 2017 era făcută în același loc, deși cu greu ai fi recunoscut, dacă descrierea nu te-ar fi avertizat asupra acestui fapt. Plaja era de trei ori mai largă, mulțumită lucrărilor de împingere a mării mai la mama naibii, și acum plină de șezlonguri. Hotelul comunist nu mai era trist. Era acum un pițiponc superb, colorat în toate nuanțele curcubeului, cu sticlă de jos și până sus, cu o piscină largă, pentru toate vârstele. Balcoanele deveniseră mai încăpătoare, și nimeni nu mai îndrăznea acum să-și întindă hainele la uscat pe sârmă – dacă se murdăreau, mergeau la magazinele de pe faleză și cumpărau altele. Oamenii erau mai puțini înghesuiți, dar păreau să se urască de moarte unii pe alții. Se uitau urât, se scuipau, se certau, se detestau. Nimeni nu mai privea pe nimeni. Nimeni nu mai vedea pe nimeni. Nimeni nu mai voia pe nimeni, nici măcar ăia care veniseră în concediu împreună. În poza asta, părea că cineva rău îi obligă să stea la soare sau să intre în mare.

M-am întrebat două chestii. Cum ar fi fost Tedy dacă ar fi trăit în anii ‘70. Minunat, bănuiesc. Pentru Tedy nu conta locul și timpul.

A doua chestie era mai complicată. Niște oameni care nu aveau nimic, dar care puteau să fie copii, măcar două, trei zile pe an (nu, 12, mă corecta Adele – pe vremea comuniștilor, concediile

la mare țineau 12 zile). Alți oameni care aveau totul – bani, timp, relații, familie. Oameni care își respectau plăcerile, indiferent care ar fi fost ele. Oameni care aveau libertate. Dar care voiau mai mult, mereu mai mult.

Deci, ce însemna fericirea, până la urmă?

Bine, oricum nu prea mai conta. Nu-mi mai rămăsese timp ca să aflu.

A PATRA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Ce ar fi trebuit să fie diferit, Daria, ca tu să reușești să te împaci cu viața?

Dar cine spune că nu am reușit deja? Poate că tot ce se întâmplă acum asta înseamnă. Pace.

Nu mă simt o învinsă.

11.

Îmi rememorez o discuție și o zi petrecută la bere din toamna trecută, pe când Tedy făcea cu pixul pe hârtie planurile pentru MAaP

— Și, ce scriem în descrierea evenimentului de pe Facebook?, întreabă Puppy.

Stăm și bem bere la o terasă din apropierea parcului Carol, iar Puppy cu Tedy planifică evenimentul în care îi aducem pe proști la Sala Polivalentă și le explicăm de ce sunt proști. Peste vreo cinci ore, când ne matolim un pic, mergem la concert la Alternosfera, la Arene.

Alături de noi trei sunt Coco și Vicky, care nu prea se implică în planurile politice ale băieților. Se uită pe YouTube și se ceartă care e cel mai sexy participant la sezonul ăsta de la Vocea României. Lui Vicky îi place de unu Silviu, lui Coco îi place de un bărbos pe nume Mihai.

— Mai e și ăla care cântă ca o fată, ăla care l-a eliminat la duel pe indian. E simpatic, spune Coco.

— Zicem așa... stai să mă gândesc, face Tedy și mai bea din bere. Ceva din care să reiasă că noi suntem de partea lor. Gen: „Spune NU imoralității în rândul noii generații”. Cum ți se pare?

— Genial, se entuziasmează Puppy. Să mergem pe ideea că tinerii nu sunt patrioți și s-au mai și îndepărtat de Dumnezeu. Asta îi roade pe ei.

— Bun, zice Tedy. „Luptă alături de noi împotriva satanismului și disprețului față de valorile creștine care definesc generația de azi”.

— Mișto, deși s-ar putea să nu știe ce înseamnă „definesc”...

— Eh, să mă sugă. Să caute în Dex.

— De ăla care cântă ca Michael Jackson nu ne place?, zice Coco.

— Nu, e bătrân, concluzionează Vicky.

— Da știi care e faza? Ar trebui să convingem din ăia troglodiți din tabăra lor să trimită invite-uri și să promoveze eventul. Trebuie să le dăm un trigger, eventual. Ar avea mai multe șanse să se răspândească în felul ăsta, zice Puppy.

— O să mă gândesc eu la ceva, zice Tedy, care parcă a început să devină un pic absent.

— Auzi, da' și tipa aia Coca e sexy. Coca Celine, zice Coco.

— Uuuu, kinky, zice Vicky. Coca și Coco egal love.

Beau bere și nu știu de care parte a conversației să intervin. M-am uitat la Vocea României și eu pe YouTube, într-o noapte în care n-aveam somn, dar n-am reținut niciun concurent. Despre evenimentul lui Tedy nu prea îmi permit să am păreri, fiindcă pare ceva atât de mișto, de original și îndrăzneț, încât mă tem mai mult să nu stric decât să ajut.

Și totuși, pentru că habar n-am cine e Coca și dacă o fi sexy sau nu...

— Și la mesajele pe care le proiectăm te-ai gândit deja? Adică le faci singur, le editezi tu?, zic.

— Nu, lucrez cu Oaia Albastră. Eu doar gândesc textele și el face imaginile și filmul.

— Tipul ăla pe care l-au exmatriculat, despre care se vorbea că a omorât pe cineva? Ce tare. O să fie mișto. Sper să se facă vâlvă cu ambuscada proștilor, spun.

— Da, și eu, zice Tedy și dăm noroc.

— Și Letty, mă. E drăguță Letiția, zice Vicky.

— Mda, zice Coco. Băi, am uitat chinezu'!

— Da, e simpatic...

— O chemi și pe bunică-ta la paranghelia asta?, mă întreabă Tedy.

— Ăăăăă? Adică să vină ca să se bucure de caterincă și show, sau fiindcă ți se pare o încuiată?

— Nu, mă, cum să fie încuiată bunică-ta? Să-i spunem dinainte despre ce e vorba. Să se bucure,

să se distreze. Pare că are din plin simțul umorului. I like her.

Cool, îmi zic.

Tedy a întâlnit-o de două ori pe Adele.

Prima dată când l-am invitat la mine și Adele trebuia să lipsească până a doua zi, spre seară, dar ea a venit mai devreme, fiindcă s-a certat cu tipul cu care plecase un weekend la munte. Nu ne-a prins făcând cine știe ce – beam bere, comandasem pizza și ne uitam la un maraton de filme horror, tolăniți pe jos, pe covorul din sufragerie. Tedy se jucase toată ziua cu pisicile Adelei, care se îndrăgostiseră și ele de Tedy. De fapt, nu știu cine nu se îndrăgostea de fratele lui Vicky. Îmi imaginam cum canapeaua se excita și se ruga de Tedy să se așeze pe ea, cum covorul pufos i se tolănea la picioare, cum halba din care băuse bere suspina în extaz.

Adele nu a fost cine știe ce mirată când a văzut că invitasem un băiat. Ne-a furat o felie de pizza, pe urmă s-a retras în camera ei și ne-a lăsat singuri.

A doua zi dimineață, la cafea, mi-a comunicat impresiile despre el. „E frumos băiatul ăla. Dar încearcă să nu fii în preajma lui când o să sară în aer ca o sută de bombe. Cei ca el mereu o fac."

Și, la naiba, bunica nici nu știa că Tedy dăduse deja foc la două școli.

Avea intuițiile astea de vrăjitoare.

— Facem și postere false?, întrebase Puppy. În care să ne luăm de gay, de sataniști, de tineretul ateu, pro-european și așa mai departe?

Tedy căzuse pe gânduri.

Mă entuziasma ideea de a aduna proștii într-o sală și a face mișto de ei. Știam însă că pliantele și proiecțiile aveau să fie materie cenușie irosită, în sensul că ființele alea erau complet imune la argumente. Îmi imaginam că și Tedy, când avea să-i vadă, urma să facă o chestie mai radicală. Poate să dea foc Sălii Polivalente. Cine știe?

Urma să mă mai gândesc dacă să o chem și pe Adele sau nu. Cu Tedy nu prea puteai fi în siguranță.

Puppy glumise de curând că, dacă am mai fi așteptat și am fi făcut evenimentul mai prin februarie-martie 2019, nu ar fi trebuit să uităm să trecem în descriere și că vrem dreptate pentru copilul homofob, pe care l-au dat gheii afară de la Eurovision. Așa, zicea Puppy, s-ar fi strâns poporul la greu. M-a pufnit râsul, știam despre ce vorbește. Participase la bătălia pentru care-artist-e-mai-tare-ca-să-l-trimitem-la-Eurovision-și-să-facă-rahatul-praf o fetiță de vreo 13 ani, dar cu intelectul unui copilaș de doi, hai, maxim doi ani jumate, o fetiță care nu putea vorbi în română și avea oarece voce, dar îi dăduseră să cânte o piesă tristă de pocăiți – mă rog, și în timp ce se desfășura concursul național, descoperiseră că părinții ei o închiriaseră pe niște bani ca să scoată Coaliția pentru Familia pulii un clip homofob și vomitiv cu ea, deși logic că ar fi trebuit să se sesizeze protecția copilului, fata de abia dacă avea vreo 12 ani când îl filmase, unde mai pui că intelectul de copilaș mic de creșă n-o califica să aibă opinii socio-politice, sau, mai rău, legate de sex. După ce ajunsese destul de distribuit filmulețul homofob, câțiva oameni normali la cap, plus niște ghei, și ei normali la cap, o criticaseră un pic pe veveriță, asta... fetiță, și acuma poporul pocăit și înverșunat în a sprijini viziunea lui Dumnezeu asupra sexualității românilor sărise că bietul copil pierduse plecarea la competiția vieții. Își făcuseră petiții homofobe și agramate pe net, planificaseră întâlniri în fața bisericilor, președinției, senatului și TVR-ului.

— Dacă îi chemam și le ziceam că facem dreptate pentru pocăită în cadrul evenimentului, ne scoteam, nu mai era nevoie de tot efortul lui Tedy, zisese Puppy, la curent mereu cu ce drame au loc în showbiz-ul autohton.

Adevărul e, mi-am zis, că la cât de tare s-au făcut românii de rușine prin lume până acum, ce mai conta dacă expuneam pe scenă și un copilaș homofob? Nu cred că am fi șocat prea multe persoane. Nu era ca și cum lumea și-ar imagina România ca pe o țară civilizată, cu oamenii liberi și dezvoltați la căpuț.

Iar la cum ieșise protestul organizat de Tedy în cele din urmă, chiar nu mai conta.

Lucrurile explodaseră oricum.

La terasă, lângă noi, venise o imbeciluță cu trei copii mici, și se întâlnise cu o imbeciluță un pic mai mare, mai rotunjoară, care avea patru copii și jumătate – jumătatea era în burtă, la copt. Se așezaseră la cafele și lăsaseră cireada de șapte animale urâte, proaste și gălăgioase să bântuie peste noi. Unul se cocoțase la noi pe masă și urla. Puppy îl măturase cu mâna de acolo, de parcă ar fi fost scrum de țigară.

Căzuse pe jos și urlase, dar imbeciluțele erau prinse cu nessulețul și țigăricile lor slim, nu îl băgaseră în seamă.

Alt animăluț, de data asta de sex feminin, încerca să zgârie, cu un capac metalic de la cutia de alune, talpa bocancilor lui Tedy.

— Dev ce mai zice?, a întrebat-o brusc Vicky pe Coco.

Mi-am dat seama că Dev nu mai venise de câteva zile s-o ia pe Coco de la școală, nici nu mai ieșise cu noi.

Știam că nu trebuia să întreb asta, că poate Coco s-ar fi simțit jignită, dar... nu știu, cam așa ne purtam toți din gașcă cu Coco, nu îi menajam prea mult sentimentele:

— Vicky, tu de fapt de ce te-ai despărțit de Dev?

Vicky a tăcut câteva minute și m-am gândit că vrea să ignore întrebarea, să se facă că nu a auzit.

Și-a stins țigara, a aruncat o privire spre frate-su, a băut din bere.

— Probabil fiindcă îl învățasem pe dinafară. De la cap la coadă.

Bănuiesc că era un răspuns foarte bun.

Discuția despre Dev a declanșat ceva însă în Coco.

— Chiar așa, fată. Tu când erai cu Dev, era la fel de porc ca acuma?

— N-aș zice neapărat porc, a comentat Vicky. Dar știi că noi nici nu petreceam așa mult timp împreună. Fiindcă mai eram oricum și cu alții. Dar ce a făcut?

— Păi, ce să facă... E porc. Mă ignoră de multe ori. Îl întreb dacă a plimbat câinele, dă din mână de parcă aș fi o muscă și vrea să mă gonească. Îl întreb dacă ieșim sau dacă fac ceva de mâncare, dă iarăși din mână... din stânga, de data asta. Dă din mâini diferite, în funcție de context. Pe Facebook îmi dă de multe ori seen. Ţie îți dădea?

— Să mor dacă mai știu, zice Vicky. Dar știi că am mai discutat noi care e povestea cu seen-ul ăsta. Nu înseamnă că nu-ți pasă, ci doar că nu ai chef în momentul ăla, și mai naspa ar fi să tragi de tine și să vorbești fără chef cu cineva apropiat. Mai bine aștepți să chiar ai chef să vorbești cu ăla. Ţi-am mai zis-o când te-ai supărat și pe mine că-ți dădeam seen.

— Mda, mă rog... Și culmeeea... știi ce a făcut săptămâna trecută?

Vicky a dat din cap, apoi a aruncat jos de pe ea unul dintre copiii obraznic; care i se urcaseră pe umeri și o trăgeau de peruca albastră.

— L-am prins masturbându-se. Și nici nu s-a jenat. Se uita la un film porno și nici nu l-a oprit când am intrat eu. A dat doar din cap. Și din mână, din nou. Din aia pe care o avea liberă.

— Ah. Păi, e mai complicat aici, că porn-ul e un fel de viața lui Dev, zisese Vicky și râsese. Cam

așa ne-am cunoscut noi, de fapt.

— Mda, făcuse Coco, gânditoare. Dar eu tot zic că-i porc.

Un bărbat venise și se așezase în fața mesei noastre, o fixase cu privirea pe Coco, care se fâstâcise. Vicky se ridicase să-l ia la rost pe bărbat, care murmurase în barbă „Rușine! Fetele din ziua de azi", apoi se tirase.

— Marș, mă, futu-ți pe mă-ta!, zisese Tedy imediat, exasperat.

Observasem că unul dintre țâncii urlători, urâți, îi vărsase sticla plină de pe masă, care de abia fusese adusă de Puppy de la bar.

— Hm, uite-o pe mă-sa acolo... Cred că vrei să reconsideri. Nu mi te imaginez băgându-ți pula în așa ce..., dăduse să zică Puppy, dar fusese întrerupt.

— Aloooo, băiatu, da' de ce îmi înjuri copilu'? Ie copil, așa e ei, neastâmpărați!, sărise imbecila de la masa de alături, care stătea cu spatele la boraci și îi lăsa să terorizeze străinii din întreaga terasă.

— Ziceți mersi că m-am abținut și m-am oprit la înjurat, mai ales că nu sunt vestit pentru cât de bine lucrez pe partea cu controlatul furiei. De ce nu puneți mâna să îi dresați puțin, să nu se mai comporte ca în pădure sau ca la nebuni?

— Cum adică să-i dresez? Ce, copiii mei e de nivelul la un câine?!

— Sigur că nu, asta se vede cu ochiul liber. Dar într-o zi, cu ceva efort, implicare și educație, s-ar putea ridica oarecum aproape de el.

Toată terasa a izbucnit în râs și un motociclist terorizat și el de oribilitățile alea a venit să dea noroc cu Tedy și să-i ofere o alta bere în locul celei vărsate.

Dobitoacele au mormăit ceva despre cum o să vedem noi când vom avea copii, pe urmă și-au terminat nessulețele și s-au cărat. Așa de vaci nesimțite erau, că nici nu observaseră că le lipsea

un borac ascuns sub o masă, erau cât pe ce să plece fără el. Noroc cu motociclistul, care a strigat după ele, le-a zis să-și strângă gunoiul.

S-a lăsat liniștea.

A început să se audă chiar și muzica.

Era așa de bine.

— Merg la budă, ne-a anunțat Vicky și s-a ridicat de la masă.

M-am dus și eu cu ea. A intrat în cabină, s-a așezat pe veceu și a făcut pipi cu ușa deschisă, cum făcea de multe ori și în baia școlii.

Ne-am dus la oglindă și ea mi-a cerut un ruj. I-am dat unul maro.

Văzusem pe Instagram-ul lui Tedy poze cu ea de când era mică, de pe la 5, 6 ani. Nu i se schimbaseră mult trăsăturile. Vicky avea gândirea unui om atât de înțelept, dar îi venea la fel de natural să se joace și să se prefacă un copil.

— Tu nu te-ai gândit niciodată să te sinucizi?, am întrebat-o.

O mai întrebasem și în zilele de după ce vorbisem în fața biroului directoarei. Îmi dăduse un răspuns mișto atunci, voiam să aflu dacă se mai schimbase ceva între timp.

— Ai cumva un fix cu asta?, m-a întrebat și parcă pentru prima dată m-a privit de parcă ar fi vrut să mă citească până la capăt.

Mă întrebam în ce măsură i-aș fi plăcut lui Vicky, dacă aș fi fost carte, nu om. Ar fi plâns după ce m-ar fi citit? S-ar fi plictisit? M-ar fi abandonat la jumătate?

— Poate, i-am răspuns, jucându-mă cu bricheta, cocoțată pe marginea chiuvetei, lângă săpunul lichid.

— M-am gândit, a zis ea, în cele din urmă, după ce a terminat cu rujul și mi l-a întins. Știu ce gândești și ce simți, căcat. Adică îți spui că totul e o mare plictiseală și că lumea s-a umplut de dobitoci. La fel cred și eu. Dar, nu știu, probabil că sunt mai narcisistă. Îmi place prea mult cu mine,

de mine. Sunt curioasă în fiecare zi de mine, ce o să mai fac, ce o să mai gândesc, știi?

Am dat din cap.

— Dar, stai calmă, și eu și Tedy cred că o să ne sinucidem într-o zi. Poate nu cu pastile, cu un pistol sau cu o săritură în gol. Poate că o să devenim mai indiferenți și mai mediocri. Același lucru.

Dintr-un pas, a fost și ea lângă mine, pe marginea chiuvetei.

— Sunt multe feluri de a te sinucide. Să te arunci de pe mall e unul dintre cele mai curajoase. Dar sunt și alea în care o faci treptat, în care lași să moară ușor și pe rând câte o parte din tine.

Am privit-o, aproape șocată că îmi știa secretul. Știa că vreau să mă sinucid la mall, nu în altă parte.

— Mi-a zis Puppy.

— Așa deci.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Eu, Tedy și restul omenirii suntem într-un moment în care ne deprimă să vorbim despre sinuciderile altora, așa că... rămâne doar între noi.

I-am dat o șuviță de păr blond închis pe după ureche și am pupat-o pe obraz.

— Și totuși... Te ajută iubirea și fascinația pentru tine să treci prin fiecare zi?

A căzut pe gânduri.

— Da, dar uneori e foarte greu.

— Asta zic. Și obosești, în pula mea. Și mă ucide, efectiv mă ucide și mă disperă absurditatea lumii. Urăsc să îi văd pe oameni doar așteptând. Nimeni nu face nimic real, nimeni nu-și mai urmează visul – la ăștia deștepți mă gândesc, nu la imbecilii care nu-s buni la nimic, dar cred că sunt buni la toate. Apropo, știi... cunoscusem în generală un imbecil din ăsta, săracu'. Îi intrase lui în cap că are suflet de artist, știi?

— Ha, ha, deja îmi imaginez continuarea.

— Mda. Avea 28 de ani, nu avusese niciodată iubită – de unde naiba să fi găsit? nu putea să vorbească în public, nu putea să vorbească nici în privat, nu putea să scrie, să cânte, să danseze, să picteze, să... nimic. Și săracul plătise să își publice vreo opt cărți, pe care nu i le citise nimeni mai apoi, se dusese la toate show-urile de talente, de la X-Factor la iUmor, la toate, toate... Și nu știa cu ce se mănâncă niciunul din ele. Unde trebuia să vorbească, el cânta, unde trebuia să danseze, el vorbea... Ajunseseră toți să-l cunoască și să râdă de el. Îl dădeau exemplu de *așa nu.*

— Și s-a sinucis?, zice Vicky.

— Căcat, nu, tocmai de asta zic. Oamenii ca el nu se sinucid. Și nici nu așteaptă și croșetează depresii, ca ăia mișto. Imbecilii ca el caută să se afirme, și orice șut în coaie e amuzant pentru ei. Nu pricep nimic și se simt bine. Dar ceilalți trăiesc într-o lume din ce în ce mai absurdă și mai amorțită și, la naiba, își dau mereu seama de asta. Simt totul. Și e greșit. E ca și cum noi am simți și am prelua durerea imbecililor, a inconștienților, a fericiților, a ălora care nu știu nimic. Ca și cum am merge la fundul lor cu o pungă, pe stradă, și am aduna căcați proaspeți. Pentru că așa ne e natura. Și lumea devine din ce în ce mai plictisitoare, mai ștearsă, mai în așteptare. Nu mai are suflet de mult, nimeni nu mai inventează, nimeni nu mai trăiește. Nu mai există motivație pentru cei care ar putea schimba lucrurile. Uită-te pe fotografii de la festivaluri de muzică din anii ‘70*,* ‘80, ‘90... cât de vii erau oamenii ăia. Cât de imperfecți și reali. Cu câtă bucurie luau și trăiau fiecare zi în parte. Le păsa de bucuria lor de moment, nu de cum par în ochii altora. Noi astăzi ne înfrumusețăm ca să ne facem un selfie pe Instagram, îl punem la story, ne ducem într-un loc doar ca să bifam că am fost acolo și suntem atât de singuri.

— Da, de singuri suntem singuri.

— Și aveam contextul pentru a face absolut tot ce ne doream. Idei să fi avut, atât. Știi, ca și cum unii s-au luptat să ne creeze tot ce ne trebuie, să ne asigure libertate absolută, și noi o folosim ca să adormim pe canapea la un film de căcat, cu popcorn-ul răsturnat pe jos.

— Îhî.

— Și știi că nimeni nu mai poate schimba lumea de azi. Pentru că e dominată de lene și indiferență, iar astea sunt foarte puternice în natura umană. Nu poți lupta cu ele. Cine ar vrea să lupte? E ca în politică, știi. De ce un om inteligent s-ar băga să se lupte cu morile de vânt? La fel și noi... cum și de ce am putea încerca să schimbăm amorțirea? Să-i trezim din moarte pe cei mai mulți oameni?

— Dar știi că un pic schimbăm, nu? Adică, uită-te la Tedy. Cât de mulți îl iau de model. Și nu e doar că încep să-i copieze felul de a fi și cum se îmbracă, atitudinea și căcat. Mulți chiar își doresc să fie vii ca el, e idealul lor să se simtă Tedy, nu doar să fie priviți cum e privit Tedy.

— Păi da, dar știi și tu că ei nu sunt în stare. Își doresc, dar nu au cum să ajungă acolo, Așa că, la ce bun? Ce înseamnă încercatul, dacă nu ajungi nicăieri?

— Cam ai dreptate, a zis Vicky.

Chiar atunci, capul cu pălărioară neagră a lui Puppy s-a ivit prin crăpătura ușii.

— Sunteți bine? Nu știam de ce stați atât. A venit și Dev, l-a adus pe Victoria.

— Victoria! Băiatul lu’ mama, a zis Vicky și a sărit de pe chiuveta.

La masă, câinele a recunoscut-o imediat și s-a dat cu burta în sus, să îl mângâie.

— Să veeeezi, a început Dev. Victoria ăsta s-a îndrăgostit.

— De o cățea?, s-a mirat Coco.

— Nu, de un dinozaur de pe Saturn. Normal că de o cățea. Dar nu asta e faza tare. Știți care e

faza?

Coco și Vicky au dat din cap. Tedy părea și el atent, nu mai făcea planuri pentru MAaP

— Ia ghiciți cum o chema pe cățea!

— ...?

— Marian!

— Cu e la coadă?, zisese Coco.

— Nu! Fără, spusese Dev și râsesem cu toții. Îi pusese stăpână-su nume de băiat fiindcă nu se prinseseră la început că e fată. La fel ca noi, doar că invers.

— Victoria și Marian, genial!, exclamase Vicky, printre lacrimi de râs.

Coco îi privise încruntată pe amândoi, apoi mai făcuse semn la bar că mai vrea o bere.

— I-am luat numărul de telefon, zisese Dev.

— Avea cățeaua telefon?, se mirase Coco.

Dev și Vicky erau pe jos de râs.

— Stăpânul ei, ființă. Pe al ăluia l-a luat Dev.

Coco se uitase ușor încrucișat la Vicky.

— Mda, ce să zic. Bine că vă înțelegeți voi așa fără cuvinte. Și bine că există Vicky, altfel n-ar fi avut cine să-ți aprecieze umorul de căcat, Dev.

— Hei, unde te duci, Coco? Te-ai supărat?, strigase Vicky în urma prietenei ei, care o luase la sănătoasa, nervoasă, dărâmând și un scaun care îi stătea în drum.

— Las-o, măcar a mai cerut bere, concluzionase Tedy, după un moment de liniște.

PUPPY

Prezentatoarea blondă, cu sprâncene foarte negre și groase care îi acoperă o treime din figură, se foiește pe canapeaua scămoșată, pare incomodată de discuția pe care a pornit-o. E îmbrăcată ca de nuntă și cred că o strâng pantofii stiletto. Pe mine mă deranjează doar că nu-mi pot

aprinde o țigară. A trecut o oră jumate de când am fumat-o pe ultima.

— Așadar, lasă-mă să înțeleg cum vine asta cu sapio-sexualitatea. Să zicem că vezi o fată frumoasă și te simți atras de ea, dar fata săraca nu știe care e capitala Vienei... Ce faci? Nu te mai simți atras de ea?

Mă pufnește râsul și nici măcar nu încerc să mă abțin. Care o fi „capitala Vienei" în mintea ei? Austria?

— Există confuzia asta des întâlnită între a fi incult – chestie care se mai poate repara în timp, cu ceva voință – și a fi imbecil, chestie care e definitivă. Și care, da, pentru noi e un turn off.

Bărbatul de dincolo de geam face semne disperate cu mâinile în aer când spun „imbecil". Poate că se simte.

— Oh, să nu folosim cuvinte..., spune ea încurcată.

— Ideea e că există oameni ca mine care nu pot fi atrași de imbecili, spun, și accentuez cuvântul, spre disperarea bărbatului de la butoane, care iarăși își aruncă mâinile în aer. Mulți sunt de părere că sapio-sexualitatea e comportament deviant, dar eu cred că mai degrabă să te imaginezi făcând sex cu oameni indiferent de coeficientul lor de inteligență e ceva pervers. Dacă ți-o tragi cu o persoană care are intelectul unui pui de broască sau, în cazul fericit, al unei maimuțe, nu intră la zoofilie? Tocmai că doar noi iubim oameni, dacă prin oameni înțelegem ființe cu rațiune și discernământ.

Blonda se foiește și mai mult și se pregătește să încheie.

— Dragi telespectatori, am avut ocazia să aflăm ce gândesc adolescenții de azi despre sex. După publicitate, vom reveni cu domnul...

Nu mai ascult ce spune, mă duc în camera unde mi-am lăsat rucsacul și îmi aprind o țigară, fără să-mi pese dacă se fumează acolo sau nu.

Bărbatul de la butoane mai aruncă pentru ultima oară mâinile în aer, exasperat. Prezentatoarea vine după mine și îmi întinde mâna. Mă felicită, spune că am oferit o perspectivă interesantă.

— Știți, Viena nu este o țară, îi spun, fară să mă pot abține, când deja am ajuns lângă ușă.

— Cum nu e o țară?! Acolo mi-am făcut eu luna de miere! Am mers și la palatul acela faimos unde face toată lumea poze, îmi scapă numele..., spune.

— Oh, my bad, atunci. Poate fac o confuzie.

Aștept liftul și râd fără să mă mai pot opri, pe urmă o sun pe Daria.

Veniseră la noi în liceu de la o emisiune TV cumva mai de cancan așa și ne invitaseră pe câțiva, ăia care păream mai ciudați și interesanți, să vorbim despre preferințele sexuale ale tinerilor de azi, despre vârsta la care ne începem viața sexuală, despre comunicarea cu părinții pe subiectul ăsta. Daria, Coco și Vicky mă împinseseră în față: Puppy, du-te tu, du-te, o să te distrezi de o să leșini. Nu puteam spune că aveam neapărat chef să merg, dar mă și amuza ideea comentariilor de după, de la toți troglodiții care nu aveau habar nici ce înseamnă bisexual, nici sapiosexual, și în general nu prea știau ei ce înseamnă un om care gândește mai mult decât media, de simțit nici nu mai vorbesc... În plus, știam că aveau să se lege de pălăria mea. Să zică că e o pălărie gay, hipsterească. Sau că e de satanist. Că din cauza pălăriei nu putuseră fi atenți la ce am vorbit. Din cauza pălăriei mele, chipurile, nu din cauza vidului dintre urechile lor.

Daria avea atât de multă dreptate. Oamenii alunecau în retard ca niște bulgări de zăpadă aruncați pe un tobogan, care se rostogolesc cu viteză, apoi se fleșcăiesc pe nisip, cu zgomot de roșie strivită de căruță. Pafffleoooșc. Și asta se întâmpla mai ales în ultimii ani.

Cel mai ușor îți dădeai seama de imbecilitatea oamenilor analizându-le calitatea umorului. O inteligență cât de cât mai rafinată putea produce un umor subtil, pe mai multe niveluri, stratificat, unul care să aibă o poantă pe moment și una mai ascunsă, de care să te prinzi după o vreme. Un umor filosofic – printr-o glumă bună, puteai înțelege lucruri pe care nu le știai despre lume. Umorul real, elevat, spunea enorm despre persoana care-l îmbrățișa. Putea fi și sexy, și revelator, original, creativ, cu o doză de absurd binevenită. Era tragicomic. Îți dezvăluia lipsa de sens, dar îți lăsa loc și pentru un strop de speranță. Umorul adevărat se juca mereu cu limbajul, cu prejudecățile, cu subiectele tabu.

Umorul românilor în 2019 era cam la fel de dezvoltat ca al unui copil de 7-8 luni, proaspăt trecut pe hrană solidă. Îi arăți o jucărie care face zgomot, el râde. Se uită la desene și vede o rață care dă cu un obiect în cap unui elefant, el râde. Fuge șoricelul prin fața motanului, motanul întinde gheara și îl prinde de coadă, copilul râde.

Și problema era că râdeau numai la asta. Doar pe astea le prindeau. Așa, nu zic, mai râdeam și noi la faze de genul, când eram fumați și beți, dar puteam pricepe și alt gen de umor, orice gen.

Unii, un pic mai răsăriți, ajungeau la umorul unui copil de 3 ani. Puteau să-și așeze în cuvinte gândurile, și asta era tragic, fiindcă ucideau poanta și mai tare – într-un fel, mai mișto erau ăia care rămăseseră în stadiul de până la un an, care râdeau cu o bală sinceră scursă pe bărbie, măcar ei nu explicau gluma. Un câine vedea o pisică și începea să miaune în film, haha, zicea copilul, adică el miaună în loc să latre, e ca și cum ar vorbi pe limba ei, hahahahhahba, știi, că el de obicei latră, și doar pisica miaună, hahahhaha, câinele latră nu miaună, hahahhahhaha, ai văzut cum a făcut, a mieunat, hahahaha.

După aia, unii mai trăiți la o sămânță în fața blocului evoluaseră așa mult încât ajungeau la nivelul copiilor de clasa zero, pe la 5-6 ani, când încep bancurile un pic porcoase. Vedeau un clip pe YouTube în care una zicea că a avut o aventură cu unu', poate dintr-un reality show, lăsau imediat un comentariu: hahahhaha, adică a avut o aventură, adică i-a dat-o ăla la fleașcă, ahahaha, ahahahahaha, înțelegi, mă, hahahaha, a băgat bursucu' la scorbură, haha, adică femeia s-a scărpinat și ea, haaaaahahahaha, adică era în călduri, au făcut sex, hahahahahahaha, uite-o, mă, poate a folosit și alte părți ale corpului, hahahahaha, uite-o cum nu-i e rușine, hahahaha, ăștia s-au futut, doamneeee, înțelegi tu, hahahahahahahaha.

Stai, Puppy, zice acuma cineva din spate, dar ăia micii nu pricep glumele astea, sunt pentru copii cu câțiva ani mai mari, ăia mici sunt și mai proști de atât. Mă rog, eu ziceam la modul ideal, ce ar trebui să însemne dezvoltarea firească a intelectului unui copil, nu ce se întâmplă de fapt. Știu că dintr-un retardat nu poate ieși decât tot un mini-idiot.

Problema când ești foarte prost e că nici nu știi cum să te prefaci ca să nu pari așa prost. Nu ai autocenzură, nu ai criterii valorice, nu ai decât bășini. Dar tot e bine, că poți să le tragi și apoi să râzi de ele.

Băi, adevărul e că așteptam Marea Adunare a Proștilor cu un entuziasm de mă căcam pe mine.

Era pur și simplu imposibil să nu iasă memorabil.

12.

Cu două săptămâni înaintea vacanței de primăvară și de Paști, directoarea a trimis elevul de serviciu să mă scoată de la oră. Aveam mate. Ne încheia mediile. Am ieșit din clasă și am glumit cu Marius, elevul care trebuia să mă ducă în biroul directoarei. Îl știam bine, o vreme tot insistase să ieșim la un suc.

Când am intrat în birou, nici nu m-a lăsat să mă așez pe scaun, m-a luat direct. Mi-a spus că mă exmatriculează pentru o săptămână.

— Pentru...?, am întrebat, curioasă.

Trebuia să fie o greșeală, mi-am zis. Nu mai făcusem cine știe ce nebunie ieșită din comun. Poate că aflase că plănuiam împreună cu Tedy evenimentul MAaP. Sau poate fiindcă mă pârâse profa de geogra că venisem beată. Sau ciripise Coco ceva despre iarbă... Bine, motive ar fi fost, nu zic. Dar mi se părea că în ultima lună chiar fusesem cuminte, preocupată din nou cu sinuciderea cum eram.

— Mai și întrebi, Matei Daria? Nu spune că nu știi.

— Păi, dacă țineți neapărat, nu vă spun că nu știu. Deși adevărul e că nu știu.

— E vorba despre ziua în care ai venit îmbrăcată indecent și ai intrat așa în această instituție!

— Păi, când anume... Aaaa. Nu cred! Vreți să spuneți că e vorba despre ziua în care am venit goală la școală ca să demonstrez ceva colegilor care planificau să mă șantajeze cu niște poze în care apăream dezbrăcată?

— Da, îmbrăcată indecent, adică fără haine, spune ea.

Are aceeași privire bovină pe care i-am remarcat-o de prima dată când am întâlnit-o. Mă gândesc la Vicky, care avusese toată viața probleme cu genul ăsta de profi.

— Nu cred că mă exmatriculați în aprilie 2019 pentru ceva ce am făcut în octombrie 2018... Mi se pare ireal. Mai ales că ăla a fost un manifest, nu o toană de-a mea.

— Asta este, Matei Daria. S-au sesizat câteva persoane din comitetul de părinți, nu am ce face.

— Mă rog, dacă așa spuneți. Și ce trebuie să fac, în afară de a nu veni o săptămână la școală?

În treacăt fie spus, la cât chiulisem în ultima vreme și stătusem mai mult prin terasele de lângă școală, cu Puppy, Vicky și Coco, uneori și cu Tedy..., exmatricularea asta nu se putea spune că-mi dădea în vreun fel programul peste cap.

— Să aduci o înștiințare de la tutorele tău legal că este la curent cu această măsură luată de administrația școlii. Uite, aici este formularul, să-l completeze și să-l semneze mama ta.

— Bine, am zis și am dat să plec.

De la ușă m-am întors spre ea.

— Știți, aș putea să o completez și să o semnez acum? Hârtia. Ca să nu mă mai fâțâi cu ea aiurea, o s-o pierd.

— Nu, Matei, mama ta trebuie să o semneze.

— O trebui, dar mama nu semnează niciodată actele oficiale, pentru că nu locuiește în țară. Și-a abandonat familia de când eram mică. Și acasă tot eu o semnez. Sau bunica, uneori. Facem cu rândul.

— Adică tu ai falsificat mereu semnătura mamei tale?

— Păi, da, i-am zis, serioasă.

Știam că nu avea ce rahat să-mi facă. Eventual să-mi prelungească vacanța cu încă două zile.

— Nu știu, Matei, te duci acasă și o aduci semnată de tutorele tău. Pe mine nu mă privesc detaliile acestea.

— Of, bine. O semnez acasă, am zis și am ieșit.

Am semnat-o pe hol, că dacă mă duceam s-o semnez acasă sigur uitam de ea. Am lăsat-o în bancă, să o iau și să i-o duc femeii peste câteva zile.

Și școala era ca viața. Absurdă, ducând spre niciunde, îți crea iluzia unui sistem cu propriile lui reguli, o lume în lume. Aveam colegi a căror viață se delimita după datele când aveau tezele, după lucrări de control, după teme și medii. Mă întrebam ce aveau să facă după ce terminau școala. Probabil aveau să se ajute de alte deadline-uri, la facultate, de data asta. De sesiune, proiecte, eseuri, licență, seminarii, bla bla. Apoi aveau să intre în lumea maturilor și să își împartă viața în funcție de ședințe, machete, prezentări, team building, concedii, petrecea corporației. Intrai dintr-o cușcă în alta, îți schimbai lesa și mâna care o scutura. Progresai în viață, aveai un castron mai mare de apă, altul și mai mare pentru mâncare. Dacă erai super baștan, aveai pentru două feluri diferite.

Apoi mureai.

Adele îmi povestise despre câțiva profesori de pe vremea când fusese ea la liceu. Oameni extraordinari care o învățaseră și pe ea să fie om, să-și câștige libertatea, să se descopere. Acum nu mai era vorba de așa ceva, nu mai găseai genul ăla de profesori. Era și de înțeles, pe undeva. Cu tot sictirul și dezinteresul celei mai mari părți a elevilor, cum să-ți mai ardă de așa ceva?

Mi se părea uneori că există o competiție imbecilă între profesori și părinți. Bine, de multe ori se întreceau care să fie mai bătut în cap, dar nu asta e ideea, neapărat. Esențial era că dacă elevul dădea de un prof ok, părinții încercau să șteargă cu buretele și să se cace pe toate eforturile făcute de el. Invers, dacă profu era idiot, strica tot ce făceau acasă niște părinți mai răsăriți.

Școala era și ea o jumătate dintr-unul din cercurile mele. Îmi accentua sentimentul că nu facem decât să așteptăm. Să fii la școală era ca și cum ai fi fost într-o sală de așteptare, tot stând acolo sperând să se întâmple ceva. Rămâneai cu senzația asta și când plecai de acolo.

Se apropia Valentine's Day și un coleg de clasă era super-mega-happy că rupsese YouTube-ul în două cu un vlog pe care-l făcuse despre iubire. Adevărul e că uneori mă trezeam și eu cu fața pe jumătate picată – toți oamenii, chiar și ăia de la care nu te-ai fi așteptat niciodată, parcă o luau razna când auzeau de iubire. Era incredibil, dar cu toții și-ar fi dorit să dispară, de pildă, toată literatura bună a lumii și să rămână doar cărțuliile cu sfaturi despre cum să reușești în iubire. Nu mai voiau piese de teatru adevărate, filme care să te schimbe pentru totdeauna, voiau doar artă cu iubire, despre iubire, iubire, iubire, iubire.

Mi se părea și ridicol, și îngrijorător. Parcă omenirea rezolvase toate problemele importante și rămăsese acum să vedem ce facem cu iubirea. Mă pufnea râsul... tot felul de babe șui și știrbe, nonstop preocupate doar de iubire, la care se raportau prin bârfa despre diferite cupluri. Corporatiste între două vârste, care prin iubire înțelegeau aspirația de a găsi, undeva, cândva, respectul pe care considerau că-l merită. Femei casnice, care vedeau în iubire mijlocul de a-și umple viața seacă făcând niște copii. Bărbați care știau că se rataseră, preocupându-se exclusiv de carieră, care când spuneau iubire visau de fapt fie sex ca-n filme, fie iluzia unei familii. Bătrâni care sufereau pentru că stația unde pe vremuri oprea iubirea ca să urce ei se desființase între timp.

Pentru toți, conta iubirea. Nu conta să evolueze ca ființe umane – nu, așa ceva nici nu puteau concepe. Ei visau iubire, sufereau pentru iubiri proaste sau pentru absența lor, visau, așa, cu

imaginația lor modestă, la iubiri care să-i împlinească.

Jur, dacă aș fi fost credincioasă, mi-aș fi făcut cruce la vederea acestui tablou atât de trist. Dacă luai pe oricine de pe stradă și-l întreba cum ar trebui să fie partenerul ideal, te înecai dracului cu berea sau sucul, pentru că toți, absolut toți, aveau senzația că merită perfecțiune și absolut în iubire. *Apăi, să comunice cu mine, să am cui să spun problemele mele, să aducă bani, să nu mă înșele, să mă facă să mă simt ca și cum contez, să îmi crească copiii, să aibă umor și să fie înalt/să fie femeie de casă și să aibă fundul bombat.*

Dar oricine, oricare dintre ăștia, pus în fața provocării de a spune trei chestii care-l definesc pe el, trei atribute în care se regăsește, ar fi belit ochii la tine și s-ar fi gândit Hăăăă. *Păăăăi, sunt sociabilă, am umor, mă adaptez repede la situații inedite.* Oh, pisi... la Fel și 98 la sută din populație. Ce ai tu doar al tău? *Aăăăă... o aluniță pe umărul drept?!*

Inimaginabil de trist era. Pentru că ăștia toți visau la imposibil. Iubirea trebuia să vină pe urmă, asta ar merita să fie prima lecție care îți este predată când apari pe lume. Mai întâi, trebuie să te construiești ca om. Să te formezi și să te înțelegi. Era greu, aveai nevoie de timp, de un strop de inteligență, de foarte mult curaj. Îți trebuia să trăiești, să cunoști oameni – diverși, cât mai diverși; dacă te învârteai o viață întreagă într-o singură gașcă, aia din liceu, sau aia de la corporație, se explica de ce rămâneai așa prost și plictisitor. Mai aveai nevoie de muzică, artă, experiențe extreme, curiozitate, cultivare, dorință de a afla cât poți de mult și pasiune pentru orice. Ușor, apoi, puneai toate ingredientele acestea la lucru și ceea ce ieșea la final erai TU.

Fără a fi om, adică ființă construită, asumată, complexă, nu aveai cum să ai vreo treabă cu iubirea. Ba era chiar periculos. Îmi plăcuse o

memă la un moment dat, era ceva gen Prost + Proastă = Bătaie, Deștept + Deșteaptă = Dragoste. Mna, o părea discriminatoriu, dar iubirea nu are cum să fie pentru proști, fiindcă proștii nu sunt oameni. Așa-zisa iubire între proști e doar o sursă nesfârșită de frustrare. Ea nu-l înțelege pe el, fiindcă nu are capacitatea de a cunoaște o altă ființă de aceeași specie, el n-o poate cunoaște pe ea, pentru că nu are încredere că oamenii dețin ceva și dincolo de înveliș. Se învârt ani întregi în jurul cozii și suferă pentru că au senzația că merită niște lucruri pe care nu le pot avea.

Mă uitam la cei de vârsta mea care își puneau cu mândrie pe Facebook că sunt într-o relație. Întâmplarea făcea să cunoști îndeaproape acea relație, pentru că o vedeai și în viața reală, și era ceva atât de inutil și ipocrit, atât de superficial și circumstanțial, încât numai asta, imaginea chinului unor persoane care se voiau și ele în rândul lumii, îți exacerba gândurile sinucigașe.

Până la iubire, trebuie să faci pasul care contează, de la excesiv de prost, la acceptabil de prost. Bagă niște cunoaștere. Despre lume, despre tine, despre cum funcționează un om. Abia apoi vei putea susține o relație. Vei începe să simți chestii. Să dezvolți empatie.

Dar nu, ei visau ca retardații. Ei nu aveau nevoie să se știe, să fie, mai întâi. Ei trebuiau să ardă etapele. *Acuuum, dați-ne iubire acuuum, a zis la televizor că toți trebuie să avem iubire multă în februarie și Coca Cola pe masa de Crăciun, și miel de Paște, dați-ne iubireeee, trebuie să fim și noi în rândul lumii și să avem iubire. Nu vă supărați, participați la promoția asta acum când se dă iubire? Ah, mulțumesc, da, o să stau la coadă, înțeleg, dar mai deschideți o casă, ce mama dracului, nu vedeți că ne călcăm aici pe picioare?! Se face întuneric acuși-acuși, cum mama mă-sii o să mă duc io acasă cu mâna-n cur, fără iubire?!*

A CINCEA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Am aflat pe la patru ani că oamenii mor, mai devreme sau mai târziu, toți, fără excepție. De atunci, nimic nu a mai fost la fel. Am început să-i disprețuiesc pe ascuns pe toți care trec optimiști și inconștienți prin viață, cu un zâmbet idiot pe față. Tot timpul, căci aici e de fapt problema. Oricine, chiar și cei mai buni dintre noi, avem momente de inconștiență, de bucurie, de fericire că suntem vii, dar nu tot timpul, la naiba. Sigur că sunt și momentele astea, trebuie să fie și ele, ca atunci când iei o pastilă magică și lumea se umple de culori. Dar astfel de clipe nu trebuie să te împiedice să vezi realitatea, aia cu care dai ochii atunci când te trezești.

Și da, trebuie să fii complet imbecil ca să crezi că viața e frumoasă.

Gândește-te așa – viața e singura călătorie pe care o faci spre moarte. Toate celelalte călătorii, mai mici și mai neimportante, sunt spre ceva, spre un loc unde vrei să ajungi, spre o persoană pe care vrei s-o întâlnești. Spre un loc unde crezi că vei fi fericit, sau vei avea parte de plăceri diferite, spre oameni care îți sunt dragi; chiar și drumurile spre trecut sunt bune, fiindcă sunt călătorii spre sentimente. Pleci la drum dorindu-ți și fiind conștient că destinația îți va aduce un lucru care îți lipsește, ceva de care ai nevoie, ceva bun, ceva folositor. În schimb, călătoria cea mai lungă și mai importantă, viața în sine, are ca destinație un gol. Și tu tot mergi, și uneori te doare în cur că mergi spre nimic, mergi ca un oligofren cântând și sărind într-un picior, călcând în bălți, stropindu-te pe pantaloni. Uneori, ești așa prost încât te și lupți cu oamenii care vor să te țină pe loc, să nu mergi mai departe. Tu vrei să mergi până la capăt, de parcă ai fi o maimuțică teleghidată, care nu vrea să știe de

scopuri, de direcții, de sensuri. Mergi tot înainte, pentru că așa îți imaginezi că se face.

Păi da, ar zice un prost, dar nu destinația contează, ci drumul. Apăi da, într-un fel, numai că atunci când ai ochii deschiși și ești înțelept și ȘTII care va fi destinația, cum te mai poți oare bucura de tot ce întâlnești pe drum? Ia orice condamnat la moarte, care era dus să fie spânzurat în piață – chiar crezi că s-a mai putut bucura de lumina soarelui sau de picăturile de ploaie, sau de fețele strâmbe ale oamenilor pe care le întâlnea până la eșafod?

Destinația de căcat anulează plăcerea parcurgerii drumului. Dar îți trebuie luciditate ca să accepți așa un adevăr greu de digerat.

13.

Stăteam urcată cu Vicky pe spătarul unei bănci, în susul aleii principale, și nu ne venea să ne credem ochilor. Proștii mergeau râuri-râuri spre Polivalentă, la event-ul lui Tedy.

Se chinuise Tedy, pierduse sala de vreo cinci ori, fusese cât pe ce să mute adunarea pe stadion, apoi în parc, apoi într-o hală... după care, ca prin minune, Polivalenta devenise din nou disponibilă.

Îmi plăcea simbolistica, pentru că în locul ăsta se întâmplau de obicei evenimente oficiale. Îi dădea perspectivă Marii Adunări a Proștilor, o transforma în ceva grandios.

Mi se părea ireal. Cum naiba nici măcar unul nu se prinsese că e țeapă? Veneau cu atitudine din aia războinică, hotărâți, ferm convinși că merg la o adunare organizată de unul de-al lor, unde ura lor va triumfa, unde vor pune la cale planuri solide de a extermina homosexualii, sataniștii, tinerii care nu dau locul în tramvai, pe ăia care scriu cuvinte în engleză pe Facebook, tefeliștii, băieții cu cercei în urechi, fetele cu tatuaje, ateii, femeile care trec prin fața bisericii fără batic pe cap, liceenii care citesc cărți care nu sunt în manuale, adolescentele cu fustă de piele și dresuri cu urechi de pisică. etc. Ura lor nu prea se termina vreodată, așa că probabil mai erau vreo 200 de categorii de oameni etichetați de ei, care aveau parte de lumina intoleranței lor.

Puppy primise și el de la Tedy rolul de organizator pe Facebook, în pagina evenimentului, și se distrase teribil răspunzând la unele comentarii, când Tedy nu era pe fază. *Mergem să stârpim trădătorii de neam și țară!,* scrisese un bătrânel. *Sigur,* îl încurajase Puppy, *ăsta este scopul.*

Puppy și Tedy își făcuseră câte un profil nou, care să inspire încredere Asta ar fi lipsit, să comenteze Tedy de pe profilul lui real, unde personalitatea lui era exprimată fără rețineri, atât când venea vorba despre gânduri, cât și despre haine sau gusturi muzicale.

Toți ăia care treceau pe lângă mine și Vicky aveau fețe de maimuțe. Dar nu orice fel de maimuțe, nu din alea super dulci de la zoo care se uită frumos la tine și așteaptă să le vorbești. Cea mai rea specie de maimuțe – maimuțe înfricoșate. Se uitau atente și speriate în jur, de parcă în orice clipă ar fi putut sări dintr-un boschet un homosexual sau o lesbiană, să-i împingă în păcat. Se uitau în jur ca niște amărâți care nu înțeleg nimic, care n-au habar de ce sunt în viață.

— Mor, a zis Vicky.

Nu muri, am vrut să-i spun, dar apoi mi s-a părut amuzant la modul creepy să-i spun prietenei mele chestia asta.

La un moment dat am văzut un bărbat care nu părea să aibă față de maimuță, și ne-a dat șoc, era cât pe ce să aplaudăm, să-l scoatem din rând, să-l anunțăm că nu avea ce să caute acolo. După aia am văzut că era de la o televiziune și venise să filmeze.

Mă bucuram știind că, deși aveam să nu mai fiu în câteva săptămâni, măcar nu-mi petrecusem viața – atâta cât am avut, puțin, după mintea unora, suficient, după a mea – ca acești zombii. Măcar nu mă născusem fără gust, fără miros, fără văz, ca aceste cârtițe care ne treceau prin fața ochilor. Apucasem să-mi dau seama ce e de capul vieții mele. Reușisem să cunosc cu adevărat câteva persoane, învățasem lucruri, simțisem. Citisem, văzusem câteva filme care mă maturizaseră, mă duruse ceva, iubisem din când în când.

Mă oripila să mă uit la oamenii-umbră, în toată splendoarea lor.

Și da, reveneam cumva la argumentul principal al lui Puppy. Cum să te sinucizi tu, Daria, și să rămână ăștia în viață? Nu e monstruos de nedrept?

Nu chiar.

Pentru că viața era făcută pentru ei, nu pentru ăștia de teapa mea.

Și viața nu opera cu concepte ca drept și nedrept. Era doar despre a fi și a nu fi. Ei erau mai potriviți, mai adaptați, se simțeau bine în ea. Poate că viața era făcută pentru cei care nu-și pun întrebări. Pentru cei care nu caută sensuri. Până la urmă, pentru cei care nu știu să o trăiască, care își menajează capacitatea de a simți, să nu ia și să dea prea mult dintr-o dată. Pentru cei care nu înțeleg nimic, și neînțelegând nimic, nici nu își complică existența.

Cunoașterea, de fapt, te îmbolnăvea. Te făcea să te distanțezi, iar distanța era atât de periculoasă. Să vezi întregul... Nu ar trebui să vezi întregul niciodată. Ca un animal închis în cușcă. După ce descoperă gratiile, mâncarea nu mai are gust, somnul nu mai e odihnitor, mâna care îl hrănește nu mai e la fel de iubitoare.

Prin marea de morți în carcase încă vii care înaintau spre Polivalentă, am văzut la un moment dat și doi oameni. Erau Tedy și Oaia Albastră, tipul misterios și ciudat despre care circulau multe bârfe, principala fiind că și-a omorât fosta iubită punându-i o supradoză de anxiolitice, vreo șaizeci de pastile, în bere. Oricum, se pricepea la calculatoare, la site-uri, la editare video, la orice, iar lui Tedy îi fusese de folos când pregătiseră materialele pentru MAaP.

Ce mi s-a părut un pic nelalocul lui în momentul ăla a fost că Tedy era rupt de beat.

Nu că beția n-ar fi fost starea naturală a lui Tedy din unele zile, dar mi se părea că acum poate ar fi fost mai bine să se rezume la maxim zece

beri, ca să poată duce la bun sfârșit tot ce-și propusese cu MAaP. Dar, oricum, mi-am zis, măcar Oaia părea destul de treaz.

— Cum e, sunteți entuziasmați?, i-am întrebat, în timp ce Vicky stătea în picioare pe bancă și poza zombii.

— Îhî, zisese Tedy.

— Avem patru filme în total. Le explicăm cum e cu mitul peșterii, îi trecem un pic prin filosofia greacă. Apoi le băgăm un pic din Mill, să priceapă cum e cu libertatea celorlalți și toleranța. Le arătăm de ce un om nu se rezumă la ce culoare are sau în ce gaură se fute și de ce discriminarea e așa o dovadă de retard mintal. Îi trecem un pic și prin filosofia politică, chestiile de bază, nu finețuri; m-am gândit să le rezumăm în ce constau doctrinele de dreapta și cele de stânga, ca să voteze ceva real data viitoare, conform propriilor credințe – să nu se mai ia doar după freza candidaților la diferite funcții. Le explicăm de ce un om cu prejudecăți și clișee e un imbecil și nu se poate numi ființă rațională. Le băgăm în cap care sunt avantajele gândirii pe cont propriu. Le vorbim puțin despre religie, le arătăm de ce e doar o poveste, care are relevanță cel mult din punct de vedere istoric, sub nicio formă moral sau epistemologic. Mă rog, ce ar fi trebuit să-i învețe futuții lor de părinți imbecili când erau la grădiniță, ca să aibă și ei o idee cum să trăiești în societate și să nu-i deranjezi pe alții, a detaliat Oaia.

— Cât de tare, am zis eu.

— Mda, dar n-o să înțeleagă nici 0,01 la sută, din păcate. Or să intre capre și or să iasă popândăi, și-a dat Vicky cu părerea.

— Așa e, băga-mi-aș pula în mamele lor borâte, a fost de acord Tedy, care începuse să se clatine.

Ceva era nelalocul lui, nu știam ce anume, dar începusem să am un instinct de adulmecat

primejdia, care nu mă înșela niciodată. Se dezvoltase tot mai mult de când îmi pusesem în cap să mă sinucid. Ca o ironie, mă făcea atentă la toate primejdiile care mi-ar fi putut pune viața în pericol – când traversam seara cu căștile în urechi printr-o intersecție aglomerată, când stăteam pe bloc și mă apropiam cu spatele de marginea dinspre hău, când eram beată și vomitam în somn, chestii din astea.

Același instinct mi se declanșase și acum.

Se activa în general când apăreau factori care ar fi putut face ca un proiect să nu meargă așa cum planificasem.

Primul meu gând a fost că Tedy ar putea fi în pericol.

— Auziți, dar, după ce se termină adunarea, voi plecați la urmă sau înaintea popândăilor? Dacă Doamne ferește cineva se prinde că voi ați fost în cabină și ați proiectat filmele?

— Ah, am planificat totul în detaliu, a încercat să mă liniștească Oaia. Cabina de unde le proiectăm e absolut securizată și, oricum, noi o să ieșim înainte mult de final. Le programăm și ele merg singure. Când dobitocii vor începe să se agite, noi vom fi în public. Unde veți sta și voi, nu?

— Da, așa e planul, a zis Vicky. Deși, dacă mă gândesc bine, parcă nu mai vreau să mă amestec printre rahații ăștia.

— O să merite. O să vezi, a zis Tedy, de data asta ceva mai treaz, parcă.

Ne-am strecurat toți patru în cohorta care se îndrepta spre Polivalentă. Mă gândeam în momentul ăla la cum sunt românii sugative pentru manipulare. E atât de ușor să observi pe fața lor ce dorințe secrete au și care le sunt fricile cele mai mari, apoi... ține doar de imaginație ce vei face cu informațiile respective. Tedy luase decizia să facă ceva, iar pentru asta mi se părea la nivelul unui zeu. Îl adoram pur și simplu, cum mergeam așa,

alături de el, în fața lui Vicky și a Oii, care începuseră să discute despre jocuri pe calculator și diferite modele de aparate de fotografiat. Aveam senzația că suntem într-un război, iar Tedy era în tabăra mea, era acolo pentru mine, mergeam la luptă și știam că orice ar fi, dacă îl am pe Tedy, nu aveam cum să pierd.

Mi-am imaginat cât de sexy și de perfect ar fi fost fratele lui Vicky în orice moment din istorie. Era ceva special la Tedy, care trecea dincolo de felul de a vorbi al unui om, de a se îmbrăca, de a avea hobby-uri și prieteni, de a fi în lume. Era o explozie în interiorul lui. Nu puteai muri în preajma lui Tedy, decât dacă făceai parte din tabăra greșită.

O explozie care nu se termina niciodată. Și care era mereu diferită.

Ce vreau să spun, cred, e că în acel moment am simțit că el e printre cei foarte puțini oameni din universul ăsta care ar putea ține în viață pe cineva, dacă și-ar dori-o.

Și gândul m-a tulburat extrem.

Sigur, MAaP nu avea să deștepte pe nimeni pe loc. Ar fi fost minunat, dar nu eram nici noi extratereștri, să ridicăm un deget și să se implanteze automat în creiere un cip care să dea drumul abilității de a gândi. Scopul MAaP era întâi șocul, apoi conștientizarea. Ei aveau să fie șocați fiindcă au fost trași pe sfoară și aveau să se gândească o vreme la asta. Șocul era foarte bun pentru cei de teapa lor. Fără șoc, ar fi fost imposibil să-i clintești din balta obișnuinței. Apoi, era despre conștientizare. Oamenii cât de cât mai răsăriți aveau să vadă ce forță considerabilă numeric sunt proștii, aveau să înțeleagă că nu e de joacă. Și apoi, poate, urma partea în care se gândeau la soluții. Era însă important să-i vadă pe zmeișorii ăștia strânși claie peste grămadă, ca să ia în serios gravitatea problemei.

Sala era plină ochi când am intrat noi. Tedy și Oaia s-au dus în cabina de unde aveau să proiecteze filmul, iar eu și Vicky ne-am urcat într-unul din rândurile de sus. Ne-am gândit să rămânem aproape de ușă, în cazul în care se lăsa cu revoltă. Nu îmi doream să trăiesc, dar nici nu visam neapărat la o moarte cauzată de călcatul în picioare de către neghiobii planetei.

— Ce zici, să filmez totul? Ca să-i arăt pe urmă lui Tedy?, m-a întrebat Vicky.

— Da, bună idee.

Chiar când a scos ea telefonul și a început să imortalizeze niște țațe de lângă noi, care mâncau semințe dintr-o papornițăși își dădeau cu părerea despre programul artistic al serii, am observat că era deja venită o televiziune, care se instalase în mijloc și filma. Alta, nu a tipului care se remarca în mulțime fiindcă nu avea față de maimuță.

— Fata, nu știi când începeră?, se băgase în seamă femeia de lângă Vicky, scuipându-i pe blugi o coajă de sămânță însiropată bine în salivă.

Vicky îndepărtase coaja cu un bobârnac și o fixase pe femeie cu toată scârba din univers pe care putuse s-o adune în nouăsprezece ani de viață.

— Stați liniștită, o să știți că a început. Nu începe fără dumneavoastră.

— Bine, fată, dăă. Sper să-i ia la rost pă bulangii așa cum merită.

— Vom vedea, spusese Vicky, enigmatică, și se întorsese cu spatele la țață.

— Să ne spuie și cu cine să votăm la alegeri, comentase femeia de lângă scuipăcioasă. Că partidu' l-am ales, da cu ce cadintat.

— O să vă spună, o liniștise Vicky.

— Da' nu știi mamă dacă cântă și Fuego? Că așa am auzit?

— Cred că o să cânte, spusese Vicky.

Mă pufnea râsul. Mă întrebam în ce ordine avea Tedy să-și expună ideile. Pe care le va considera mai de impact. La cum îl știam eu, avea

să înceapă cu o chestie strong și să termine la fel, cu ceva memorabil, șocant.

S-a luminat deodată ecranul uriaș din mijlocul sălii, iar mulțimea a început să se foiască. „Jos cu homosexualii și securiștii sorosiști!“, a strigat un domn cu o pălărie jerpelită, câteva rânduri mai în fața noastră. Niște doamne l-au aprobat.

Ecranul a început să pâlpâie. Văzusem o parte din filmul editat de Oaia Albastră, era genul care îți băga agresiv în față niște adevăruri pe care nu aveai cum să le negi, dacă îți mai rămăsese vreo fărâmă de rațiune.

Dar, spre șocul tuturor, atât al troglodiților naționaliști, creștini și intoleranți, cât și al meu și al lui Vicky, pe ecranul care pâlpâia într-o tentă de roz nu a apărut nimic din ce pregătiseră Tedy și Oaia. Au apărut, mari, literele care s-au înfipt în ochii participanților, trezind toate resentimentele, întorcându-le pe toate părțile ca pe o cocă, făcându-le să crească și mai mari decât erau când veniseră aici.

Doar două cuvinte.

SUGEŢI PULA

Mulțimea s-a scandalizat și a început să se agite pe scaune, să schimbe impresii dezaprobatoare, dar încă nu s-a ridicat să plece, după asta. Tot mai spera să urmeze ceva. Poate să cânte Fuego. Să se urce Dan Puric pe scenă și să trezească patriotismul din sufletele robilor adormiți. Să coboare din tavan holograma lui Arsenie Boca.

Sincer, și eu mai speram să mai fie și altceva... cu toate că mi se părea genial și ce făcuse Tedy. Uitându-mă la fețele alea desfigurate de prostie, de frici, de imposibilitatea de a înțelege lumea de azi, îmi dădeam seama că orice efort ar fi fost inutil. Ce mitul peșterii, ce eseuri despre libertate și toleranță... ăștia săracii se uitau la știri și nu reținеau decât rujul prezentatoarei. Veneai și

le băgai două, trei mizerii în cap, cum ar fi că străinii vor să ne ia bogățiile patriei (care bogății? care patrie?), că e unu' rău care finanțează trădătorii de neam, că poponarii vor veni și vor transforma toți feciorii țării în niște depravați împătimiți ai sodomiei, și gata, aveai niște gândaci care mișunau în toate direcțiile, scoțând țiuitul ăla specific, deranjant, fără oprire. Ce naiba să le mai explici? Oare își folosiseră creierul cândva?

Vicky se apucase să filmeze cum unii dintre ei se ridicau și se îmbulzeau spre ieșire. Alții, femeile, în special, încă mai așteptau să se întâmple ceva, nu le venea să creadă că dăduseră bani și își făcuseră așteptări, pentru ca apoi să fie jignite și reduse la tăcere prin două cuvinte.

— Facem reclamație!, strigase una.

— Ăștia e masonii lui Soros, care ne-a atras într-o capcană!, izbucnise un bătrânel, roșu la față, agitând o paporniță în aer.

— Fugiți, oameni buni! Ăștia o să dea cu unde, să ne spele creierul! Să ne răpească buna cuviință, să ne transforme în cine știe ce, Doamne iartă-mă!

— Eh, bine ar fi, a zis Vicky, filmând în continuare.

S-au speriat la auzul teoriei cu undele și s-au ridicat cu toții, care mai de care mai disperat să iasă. Au început să se lovească unii pe alții, să se calce pe picioare, să-și dea cu obiecte în cap, în încercarea de a înainta mai repede spre uși. Ne-am băgat și noi două acolo unde era aglomerația mai mare, cu gândul de a prinde pe filmare ceva discuții savuroase, pe care să i le arătăm apoi lui Tedy. Până la urmă, evenimentul fusese creația lui. Nu-mi imaginam dacă era mândru de ceea ce ieșise, dacă fusese premeditat să-i înjure așa scurt sau luase decizia în ultimul moment, după ce se adunaseră cu toții.

— Nu mai împingeți, doamnă, că nu am unde să înaintez în față!, strigase o femeie cu broboadă

vișinie pe cap.

— E loc acolo, strecurați-vă, să ieșim odată de aci! Am fost trași pe sfoară!, zisese una fără dinți.

— Lasă că ajungem noi acasă și facem petiție!, promisese bărbatul cu papornița ridicată în aer. Mă duc la drepturile omului cu asta! Drepturile omului spune că nu e voie să te jignească nimeni într-un loc public!

— Așa e!, comentase o bătrânică. Auzi, fata, da tu ce faci acolo, de ce ne pozezi?, se agitase spre Vicky.

— Fac un film, sunt de la un ziar, se scuzase amica mea.

— A, bun, bun. Să spui acolo cum am fost trași pe sfoară. Ce nemernici, ăștia trebuie să fie tefeliștii ăia... O să-i dau eu un mail pe Facebook lui Mircea Badea, o să bage în emisiune, să spună că așa ceva este inacceptabil!

— Ce faceți, doamnă, m-ați călcat pe picior! Astea sunt cizmele bune, special le-am luat în picioare ca să vin la eveniment!

— Să plătească cine ne-a tras țeapă! Uite, doamna a venit cu cizmele bune ale dânsei!

— Da, de cincisprezece ani le am, le port decât la ocazii...

— Domnule, nu ți-e rușine, încerci să mă pipăi?!

— Nu, femeie, dar unde vrei să-mi țin mâinile? Nu vezi că e aglomerație?

— Ia, vorbește frumos cu doamna, cum îți permiți să o iei la per tu?

— Banii mei!!! Mi-a dispărut două milioane de lei!

— Care furi, bă?!

Ne-am săturat de filmat, aveam destul material, și ne-am îndreptat spre o ieșire unde nu era nimeni. N-aveam idee de ce nu se duceau să iasă și pe acolo. Probabil fiindcă nu era coadă, și dacă nu era coadă, ușa nu prezenta încredere.

Ne-am întors pe banca din parc, ne-am cocoțat pe spătar și ne-am uitat din nou la oameni cum se scurgeau pe alee, de data asta în sens invers. Tedy și Oaia nu se vedeau pe nicăieri.

— Sper că e într-o stare psihică bună Tedy și că nu mai pune și altceva la cale, a comentat Vicky, îngândurată.

— Păi, ce-ar mai putea pune la cale?, am zis.

— Eh, a făcut multe nebunii în ultimii ani. La liceul la care eram pe când Radu se îndrăgostise de mine și ne cuplasem, s-a dus într-o zi și a dat foc clădirii... e o poveste lungă. A făcut-o pentru mine, fiindcă o nebună avea poze cu mine și cu Radu și voia să ne pârască la directoare. A ars școala, au ars și pozele. Tedy dispăruse și mi-am făcut atâtea griji până l-am găsit, până am vorbit la telefon cu el... Mă temusem că a făcut o prostie și a murit. Plecase la mare, era pe o plajă, dar nu știa să-mi spună în ce stațiune e, practic era o plajă complet izolată, nu era într-o stațiune anume. Era un loc unde se adunau pescarii, nu erau pensiuni, hoteluri, iar marea era plină de stânci și bolovani. Mi-a luat patru zile să-l găsesc, am umblat ca o oaie capie. Și, când l-am găsit, m-am speriat. Părea așa, pierdut. Mi s-a părut că nici nu mă recunoaște inițial.

— Și ce-ai făcut?

— Eh, nimic special. Am așteptat. I-am vorbit de ale noastre. Despre lucrurile care îi erau lui familiare, locurile unde mergeam împreună, chestiile pe care le făceam. Oamenii pe care îi știam cel mai bine, capra, Coco, despre câinele Victoria, despre lucrurile pe care le făcuse pentru mine și care mă salvaseră.

— Și și-a revenit?

— Da, în vreo săptămână și ceva. Mi-a fost mai frică atunci decât îmi fusese în toată viața mea. Frică să nu-mi pierd fratele, teamă că îmi voi pierde jumătatea și inima mea o să rămână doar așa, o bucată ruptă.

— E așa mișto că ai pe cineva cu care poți face totul și care te știe complet.

— Da, este, zisese Vicky. N-aș putea trăi nici măcar un minut într-o lume unde aș ști că el nu mai există.

M-am mai uitat la zmeișori, cum plecau ei cu coada între picioare, roșii la față. Unii bărbați, gen administratori de bloc, puneau la cale să se oprească la un chioșc și să bea votcă. Se impunea să spele umilința.

— Știi, am vrut mereu să te întreb. Te-a deranjat vreodată că am ieșit cu Tedy?, am întrebat-o în cele din urmă.

Vicky a zâmbit și m-a luat de mână.

— Nu, deloc. Eu l-am îndemnat să petreacă timp cu tine. Cred că ești bună pentru el. Îi oferi o chestie de care are nevoie.

Nu după mult timp, au apărut și Tedy cu Oaia Albastră. Tedy nu părea... nu știu, deranjat, părea Tedy cel de toate zilele.

— Mi-am băgat pula, ne-a oferit explicația.

Am izbucnit în râs toți patru.

— Am văzut, am zis eu.

— Îți dai seama ce ofticați ar fi dacă ar ști că tu ai făcut asta? Acum, când trec ei pe lângă tine, așa furioși? Dacă te-ar mai vedea și că arăți a satanist..., a zis Oaia.

L-am tras de mânecă, fiindcă aveam impresia că Tedy ia în serios provocarea de a striga spre zombii răvășiți că el a fost, el a organizat evenimentul și a proiectat înjurătura.

—Am vorbit între noi, materialul la care am lucrat o să-l punem pe net. Facem un canal special, să se cheme fix MAaP. Și poate repetăm întâlnirea, a zis Tedy.

— Punem și filmările de azi, a propus Vicky. Am aproape o oră, cu ei când vin, cu ei după ce au văzut mesajul, cu ei când se înghesuie să iasă.

— Perfect, a comentat Tedy, apoi și-a pus brațul în jurul umerilor lui Vicky.

Era straniu că fusesem un pic – sau crezusem că sunt – îndrăgostită de Tedy. Pentru că acum simțeam o înțepătură când îi arăta afecțiune surorii lui, și nu puteam ști dacă din cauză că eram geloasă, sau pentru că, asemeni multora, avea ceva puțin nefiresc relația dintre ei, fiind frați. Speram să fie prima variantă, pentru că nu mi-ar fi plăcut să o șterg de pe lumea asta cu convingerea că am fost o persoană cu prejudecăți.

Mă bucura într-un fel că îmi dădeam seama că nu mai simțeam pentru el ce simțisem la început. Nu mai tresăream la fel când îl vedeam. Mă bucuram pentru el, când apărea, așa cum mă bucuram pentru un prieten, iar toate chestiile pe care le simțisem – dorință, teamă, iubire, curiozitate – se restrângeau acum sub sentimentul de admirație.

Tedy, la fel ca sora lui, nu avea să mă salveze, să mă întoarcă din drumul meu.

Dar îmi dădeau o satisfacție uriașă că i-am cunoscut.

Aș fi fost și mai săracă fără ei.

Pentru culoarea și îndrăzneala pe care mi-o aduseseră la sfârșit, aveam să-i țin în inimă și să mă gândesc la ei... Înainte de a nu mai fi.

A ȘASEA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Nu doar pe Vicky și Tedy îi întrebasem pentru ce trăiesc.

Luasem la întrebări pe tema asta și pe cele mai importante două persoane din viața mea.

Puppy îmi spusese că trăiește pentru culoare. Cum așa?, îl întrebasem. *Păi, pentru culoare atât la propriu, cât și metaforică. Pentru bucuria pe care o am când găsesc un tricou în aceeași nuanță*

de violet-prună ca și dungile de pe tenișii. Când merg pe stradă, și văd o fată cu păr de unicorn – știi, strălucirea aia pe care o are părul decolorat până la alb și apoi vopsit pastelat. Ca să văd cum se schimbă moda, ca să văd cum mă adaptez eu, spusese Puppy.

Și ca să văd cum se colorează sufletele oamenilor. Roșul ăla aprins pe care-l au când sunt fericiți. Fucsia, când se îndrăgostesc. Acel baby blue, când stai pe malul mării la începutul toamnei și îți treci toate iubirile în revistă, și găsești ceva creativ în nostalgiile tale. Verdele proaspăt, când îți place un cântec pe care tocmai l-ai descoperit pe YouTube, e mai vechi, dar tu nu-l știai, și ești absolut sigur că-l vei asculta acum cel puțin o săptămână pe repeat.

Și nu-i puțin? Îi pusesem întrebarea care îmi stătea pe limbă.

Dacă te face cu adevărat fericit, nimic nu e prea puțin.

Mă mulțumise răspunsul.

Apoi o întrebasem pe bunica mea.

Adele căzuse pe gânduri și nu-mi răspunsese pe loc. De fapt, lăsase să treacă fix trei zile. Poate se gândise la întrebarea mea, cumpănise bine răspunsul sau, poate, pur și simplu așteptase să îi vină cheful de vorbărie.

Îmi zisese că nu a trăit decât puțină vreme din inerție și că, de-a lungul vieții ei, decizia de a rămâne în viață a fost una conștientă și asumată. Cu alte cuvinte, și ea își pusese de câteva ori întrebarea dacă merită.

Mi-a zis că motivul principal este acela că și-a imaginat o discuție cu o Adele nemuritoare, trecută prin toate perioadele istoriei, iar acea ființă a asigurat-o că dacă ar alege, să se dea jos de pe scenă, i-ar părea rău. Versiunea atotștiutoare a Adelei era convinsă că viața noastră e doar o bătaie de pleoape, un accident, ceva scurt și fragil

și nu ar trebui să-i dăm cu piciorul. *Avem destul timp să nu mai fim*, spusese Adele.

Mă mai pusese să-mi imaginez viața ca pe o vizită la o persoană deosebită acasă, o vizită pe care am așteptat-o mult timp și despre care știm că va fi unică. Nu vei mai avea vreodată ocazia să mergi acasă la acea persoană. Și acolo, pe canapea, se întâmplă lucruri, unele bune, unele rele. Ce faci, te ridici și pleci? Știind că nu vei mai avea niciodată ocazia să revii? Sau aștepți până când persoana respectivă se ridică prima și îți face un semn că vizita s-a încheiat?

Adele era de părere că e mai bine să aștepți. Chiar dacă unele momente par insuportabile. Poate că, imediat după ele, te va servi cu prăjitura ta preferată. Îți va pune o melodie pe care o adori. Îți va face cadou un obiect neprețuit.

Măcar, spusese bunica, *dacă stai până la final, vei avea mai multe de povestit atunci când pleci.*

Îmi plăcuse și povestea ei.

Mi-am imaginat o viață de călătoare – o fată care merge prin lume și-i întreabă pe toți oamenii care-i ies în cale de ce trăiesc pe pământ.

14.

Îmi plăcea mult să merg acasă la Vicky și Tedy. Mersesem de vreo patru, cinci ori, și de fiecare dată mă simțisem ca într-o comedie super reușită, din aia cu umor adevărat, despre care Puppy spunea pe bună dreptate că le lipsește românilor.

Vicky și Tedy îi spuneau Capra mamei lor. E drept, nu mă șocase prin inteligența ei, dar mi se păruse totuși o tipă interesantă și de treabă. Sau poate, vorba amicului meu, așa vedeam eu toate mamele, pentru că nu avusesem parte de una.

De vreun an, capra ținea lecții de dans acasă la ei. Ultima dată când am mers, am nimerit fix în mijlocul unei astfel de lecții. Eram cu Vicky, Coco, Dev și Tedy. Vicky ne-a dus în bucătărie și am desfăcut o șampanie.

— Am atâtea amintiri de aici, a suspinat Vicky, dramatic. Mai știi când m-a prins capra trăgându-mi-o cu Dev? Și a făcut o scenă? Și nu nimerea cuvintele în engleză, că i se năzărise să vorbim între noi doar într-o limbă străină? Iar tu veniseși cu o femeie, parcă o negresă sau ceva, oricum o chestie exotică, o pornăciune. Sau când am prins-o noi în miezul unui futai cu psihologul școlii, ăla de semăna cu John Malkovich? Sau când a venit Radu... Și parcă s-a bătut cu Dev, sau nu mai țin eu bine minte?

Tedy a râs.

— Mda, n-aș ști să spun care ar fi cea mai tare.

— Știi, într-o noapte am visat că a murit capra. Și mi-am dat seama că mi-ar fi dor de ea, dacă ar muri.

— Eh, acum e ușor să zici asta. Deja suntem maturi, putem sta oriunde alegem noi, nu mai

depindem de ea în niciun fel. Da zi tu că pe la 12 ani nu-ți venea s-o strângi de gât. Ultima noastră problemă era atunci că aveam să-i ducem dorul într-o bună zi.

— Asta așa e. Da, clar, zisese Vicky.

Am continuat să bem șampanie, până când capra și-a terminat orele de dans și a venit la noi. Era cu noul ei iubit, un tip care cânta într-o trupă de hipsteri și era amicul lui Radu, prin intermediul căruia îl și cunoscuse. Evident, de vârsta lui Radu, cu vreo cinșpe ani mai mic decât capra.

De cum a intrat, capra s-a pus să se uite urât la Coco.

Coco era exasperată. În ultimele două luni, pe unde se ducea, lumea se uita urât la ea și se pornea să șușotească.

Săraca începuse să treacă pe o foaie toate lucrurile greșite pe care credea că le făcuse. Încerca să afle ce era aiurea, cu ce supărase oameni atât de diferiți între ei.

— Măi, Coco, măi, începuse Capra.

— Da, doamna Marinescu?, întrebase biata Coco.

— Să știi că sunt dezamăgită de tine. Te știu de când erai mică și mereu mi-ai lăsat impresia că ești mai cu capul pe umeri decât copiii mei. O fată cu valori morale. Eu așa te știam!

— Dar ce-am făcut, doamnă?!, izbucnise Coco. Nu sunteți prima care îmi vine cu textele astea. Nu știu ce vă imaginați că am făcut, dar Vicky și Dev erau deja despărțiți când m-am cuplat eu cu el, dacă asta e problema. Droguri n-am mai luat de prin vară, că am decis să mă concentrez pe școală și pe pregătirile pentru facultate, v-am spus că îmi doresc mult să intru la actorie. De băut beau și eu ca toată lumea, e drept că...

— Nu, draga mea, nu-i vorba de nimic din toate astea. Să faci tu sex cu un bărbat însurat, care are de trei ori vârsta ta!

— Poftim? Când am făcut asta?

— Ei, Coco, nu mai are rost s-o dai cotită. Te-au filmat și te-a văzut o țară întreagă.

Se făcuse liniște în bucătărie, se auzea musca. Tedy deschisese frigiderul să vadă dacă mai e șampanie.

— Pe mine?! Cine m-a filmat? Nu s-a întâmplat ce spuneți...

— Vai!, exclamase Vicky, și începuse să râdă fără să se poată opri.

Muream de curiozitate.

— Vai, mama, cât de proastă ești, nu cred așa ceva! Coco, nebuno, știi despre ce vorbește mama?

— Să-și rupă un picior cățelul Victoria de știu.

— Mai știi când te-ai dus tu la panarama aia de emisiune, *Adevărul despre tine* sau ceva, și te-au pus acolo să o joci pe una care își seduce tatăl vitreg? Când te-ai băgat la casting fiindcă spuneau că vor tineri care își doresc o carieră în actorie? Și voi trebuia să jucați povești care, chipurile, sunt inspirate de cazuri reale?

— Hahahaha, făcuse Tedy. Și mama crede că a fost pe bune?

— Da, așa e de proastă.

— Victoria, te rog frumos să mă respecți! Eu am vorbit frumos.

— Ai vorbit, dar tot ești proastă.

— Doamna Marinescu, eu acolo am jucat un rol... Doamne, despre asta era vorba?!, zisese Coco, roșie la față. Ai de capul meu, și chiar credeam că am făcut ceva rău de se uită lumea așa la mine și mă bârfește.

— Ai făcut rău, Coco, să te combini cu un bărbat însurat!

— N-auzi, mama, că era un rol, în pula mea? Adică biata Coco a fost aleasă și i s-au dat indicații cum să joace, gen, ai auzit în viața ta de conceptul de film? De scenariu, de regizor?, spusese Vicky.

— Victoria, nu era un rol, cum să fie? Am văzut-o și pe biata femeie înșelată, plângea...

— Păi, proasto, și femeia aia n-ar fi trebuit să fie mă-sa reală a lu' Coco, dacă totul ar fi fost pe bune? Era mă-sa pe care o cunoști tu?

— Aaaa... la asta nu m-am gândit... Nu era. Am crezut... Adică, mi-am zis că și-o fi luat alta...

— La fel faceți și când mergeți la vot, în pula mea, concluzionase Tedy.

Eram foarte amuzată și mă abțineam să nu izbucnesc în hohote. Ar fi fost urât.

Măcar acum aflase Coco misterul. Iubitul caprei se simțise cam prost după faza asta și se cărase, iar mama lui Vicky și a lui Tedy ieșise să-l conducă.

— Bine, bine, reflectase Coco. Capra tot cum o știm, dar ceilalți oameni?! Nu-mi ziceți că toți credeau că a fost o chestie adevărată? Tedy, Vicky, spuneți-mi că oamenii nu au cum să fie în halul ăsta de proști.

— Oho, zisese Vicky. Tu de ce crezi că se uită la astfel de emisiuni? Dacă ar ști că sunt cu actori plătiți, nu s-ar mai uita. Ei vor „decât felii de viață". Știi, și mai vine din când în când câte un prost și scrie pe YouTube *Făcătură!,* de parcă ei nu ar anunța din generic că e film cu distribuție și tot căcatul. Descoperă și el gaura la covrig după ce mușcă în gol, deh.

— Doamne, Vicky. Dacă știam, mă pișam pe ăia 300 de lei și nu mai apăream. Bine, adevărul e că m-am și distrat puțin.

Băusem cu toții șampanie în liniște.

— Doamne, dar chiar au oamenii cum să fie atât de proști? Gen, cum își imaginează ei că ar sta niște indivizi să fie filmați atât de pe față când se presupune că fac lucruri pe ascuns? Și replicile alea nenaturale, până și un marțian s-ar prinde că în viața reală nu se vorbește așa. Sau cum se gândesc ei că persoanele alea practic merg pe stradă, în viața de zi cu zi, cu lavaliera pusă...

— Oamenii nu sunt „atât de proști", spusese Vicky, și Coco o privise mirată.

— Sunt de miliarde de ori mai proști de atât, ziseseră Vicky și Tedy într-un glas.

*

Vreau tare să facem asta, i-am spus lui Vicky. *Am văzut-o într-un generic de film și m-am gândit mereu de atunci că nu poate exista o libertate mai mare, mai completă.*

Bine, a zis Vicky, și s-a dus să-și caute cele mai trăsnite haine pe care le avea. A și împrumutat câteva, pentru băieți.

Și era o noapte caldă și liniștită, parcă amorțiseră toți proștii, toți neinteresanții, nu mai erau cocalari imbecili în colțul blocurilor, nu mai discutau despre mașini și weekend-uri la Mamaia, nu mai spărgeau semințe și nici nu mai ascultau manele pe telefon. Nu mai erau nici pițipoance bete, care să se dea jos din taxiuri, clătinându-se pe tocurile subțiri.

Eram numai noi și noaptea.

Am plecat de la Vicky de acasă. Eu, Puppy, Vicky, Tedy, Coco, Dev, Radu și Victoria. Vicky a zis să lăsăm câinele liber, să alerge după noi, pentru că nu prea erau mașini pe străzi la ora aia.

La început n-am alergat. Am ieșit în intersecție, la Vicky, îmbrăcați cu cele mai colorate și tâmpite haine posibile. Ne-am uitat unii la alții și am început să râdem. Doar Victoria nu a râs, el a lătrat.

Apoi s-a întâmplat ceva. Nu a fost nevoie să vorbim. Tedy a făcut un semn discret, a ridicat un deget de parcă ar fi vrut să ne spună să facem liniște. Și a fost de ajuns. Am început să alergăm.

Și nu ne-am mai oprit. Am urlat, ne-am luat de mâini, ne-am desfăcut unii de alții, ne-am îmbrățișat, am alergat iar, ne-am sărutat, am sărit în sus, unii în spatele altora, am țipat și au ieșit proști pe la geamuri și pe balcoane, am mers așa

până spre Herăstrău. Când am obosit, ne-am așezat pe jos sau am mers mai încet. Ne-am pierdut unii de alții, dar ne-am găsit apoi fără să fie nevoie să ne sunăm. Ne-am zâmbit unii altora și am simțit că noaptea aia nu avea să se termine niciodată. Chiar și când avea să iasă soarele, chiar și când aveam să murim noi, să ne putrezească oasele, să ne cadă carnea și să rămână doar țoalele alea trăsnite de pe urma noastră, noaptea avea să rămână, să fie infinită, să cuprindă orașul într-o îmbrățișare. Așa era tot ce aveam noi înăuntru – negru, nesfârșit, minunat, pentru totdeauna nemuritor.

A fost amintirea de care aveam atâta nevoie în momentul ăla, mult mai multă decât aveam de aer. Știam că din ea urma să-mi trag curajul, la sfârșit.

Dimineața ne-a găsit pe malul lacului, trântiți cu toții pe iarbă, dezbătând dacă bureții din cocul prim-ministrei Dăncilă erau fashion sau nu.

M-am simțit vie cu adevărat, cum nu mă mai simțisem de mult, așa cum trebuia să se simtă una dintre ultimele zile, dusă până la capăt.

Așa cum ar trebui să le trăim cu toții pe toate, dacă nu am fi atât de imbecili.

Vicky îmi spusese că alergatul pe străzi îi amintea de o noapte din Vama Veche, pe care o petrecuse împreună cu Tedy, când își dăduse seama că lumea nu există fără ei doi, că ea e totul pentru Tedy și Tedy e totul pentru ea, și că universul e un căcat învârtit pe băț, cu care se pot juca după bunul plac. Și că ei sunt mai presus de orice. Că nimic nu există în afara lor.

Mi-aș fi dorit enorm să mă iubesc și eu pe mine atât de tare. Să fiu propria mea certitudine.

Mi-aș fi dorit să am și eu un Tedy al meu. Dar, acum, îmi dădeam seama că nu mi-l doream pe Tedy al ei. Poate că eram puțin îndrăgostită de el, dar nu avea niciun rost. M-aș fi transformat pentru el în Vicky 2.0, și asta era o prostie, fiindcă lumea avea deja o Vicky, și asta pe care o avea era pur și simplu perfectă, de ajuns.

Mi-aș fi dorit să fi crescut și eu alături de un om, și omul ăla să mă cunoască complet, să știe fiecare parte din mine. Să știe cum să mă facă să vreau să trăiesc mai departe.

Să-i pese, să fie scopul lui pe lume să mă țină în viață.

Dar nu aveam așa ceva, și era oricum mult prea târziu. Deja simțeam că trăiam într-un timp care nu mai era al meu.

DEPĂRTĂRILE

1.

După toată nebunia cu Marea Adunare a Proștilor, poate și mirosind iarăși destul de clar care îmi sunt planurile, Puppy a propus să fugim împreună în lume.

Bine, nu ceva romantic sau mai știu eu cum. A zis că am avea nevoie de o pauză, de o schimbare de decor. Mi-a zis că am nevoie de un restart.

Începuse de câteva luni să mă știe bine Puppy. Uneori, mă simțeam expusă, aveam senzația că îmi intră în minte și știe absolut și cea mai mică mișcare care se petrece acolo. Alteori, mă simțeam fericită că era așa. Nu asta îmi dorisem? Un prieten căruia să-i pese? Să se agațe cu toată forța de mine și să încerce să mă țină pe loc, vie?

Partea cea mai irezistibilă era că Puppy se trezise cu destul de mulți bani pe mână. Maică-sa pusese un purcoi de bani pe un card și uitase de ei, apoi i-l dăduse lui și-i zisese să vadă dacă mai e ceva mărunt pe el. Puppy zisese că era, dar nu mare lucru, iar mă-sa decisese: „Bun atunci, păstrează tu, de buzunar."

Cumva, mi-am zis și că el poate avea mai multă nevoie de călătoria aia decât mine. Nici *bae* nu avusese un an ușor, dacă era s-o luăm așa.

— Ai văzut că toate poveștile fericite se termină la final cu o călătorie?, zisese Puppy. Și la fel e și în viață. Uite, întreabă-i pe Vicky și pe Tedy. De câte ori nu și-au rezolvat problemele

plecând la mare, știi? Dar noi o să mergem undeva mai departe. Pentru că ai nevoie de asta, să pleci puțin. Să vezi și alți oameni, să te detașezi. Nu trebuie să te gândești la ce vei găsi când te întorci. Știi și tu, lucrurile au un ritm infernal de lent când vine vorba să se schimbe.

A desfăcut o hartă a lumii și a întins-o pe masa bodegii.

— Hai, pune degetul.

Nu-mi imaginam ce se va întâmpla dacă puneam degetul pe Africa, să zicem. Mă ducea Puppy acolo? Era realist să ne gândim că am putea merge acolo? Eu oare aș fi vrut?

Poate că da, îmi plăceau animalele sălbatice.

Să merg în Africa și să fiu mâncată de un leu.

De ce nu, mi-am zis. Dacă tot aveam să mor... ce mai conta. Am pus degetul, dar nu m-am îndepărtat prea tare de casă.

Am nimerit Austria.

N-am stat cine știe ce pe gânduri. Am împachetat câteva țoale de ale mele, el a împachetat câteva de ale lui, ne-am luat câte ceva de mâncare la noi, un laptop, telefoanele, la revedere de la Adele, el de la ai lui, și iată-ne gata de aventură.

Bine, înainte să plec, mai ieșisem o dată cu Tedy. Îmi zisese că vrea să mă ducă într-un loc care însemna ceva pentru el. M-a mirat că m-a plimbat printr-o piață, nu mi-l imaginam pe fratele lui Vicky într-un loc atât de prozaic. Apoi, din piața aia am intrat într-o hală uriașă, părăsită. Mirosea puțin a pește mort și avea niște desene superbe pe tavan. Era înaltă, cred că avea zeci de metri înălțime, și mă întrebam cum s-or fi urcat oamenii ăia atât de sus ca să picteze. Și nu le cursese vopseaua în ochi, când se uitau să-și admire opera?

Mi-am imaginat că, după ce terminaseră creația, se aruncaseră de acolo și muriseră. Îmi

părea romantic, să trăiești pentru un număr atât de scurt de clipe, dar pe care să le imortalizezi în artă.

Tedy m-a luat de mână și am urcat pe niște scări, roase de timp, cu marginea metalică desprinsă, în care era foarte ușor să te împiedici și apoi să te prăbușești și să-ți spargi capul. Am ajuns la un lift suspendat, care acum nu mai funcționa. Ne-am așezat în el. Mi-a spus că aici obișnuia să vină cu Vicky. Mi-a mai zis că sora lui s-a schimbat, acum e mai mult o furtună sălbatică, iar lui îi e dor de vremea când ea era un uragan.

— Va mai fi și uragan, l-am liniștit. Are timp să fie tot ce-și dorește.

Tedy s-a aplecat și m-a sărutat.

Mai târziu puțin, în timp ce stăteam cu Puppy la autostop, să găsim o mașină care să ne ducă spre Budapesta, sau măcar până la Cluj, și de acolo să mergem mai departe spre Austria, că așa văzusem pe hartă că ar fi drumul, am tras un fum din țigara întinsă de Puppy și am zis:

— Auzi?

— Ăh?

— Eu nu vreau în Austria.

Puppy s-a mirat.

— Nu? Păi, acolo ai nimerit pe hartă.

— Da, dar e o țară cu care nu am nimic în comun, nu-mi spune nimic.

— Cică ar fi frumoasă, a zis Puppy și chiar atunci a oprit și o mașină albă la câțiva pași de noi.

Puppy i-a făcut semn să nu ne aștepte.

— O fi, am zis eu.

— Vrei să mergem în Italia, atunci? S-o căutăm pe maică-ta?

Aveam scrisoarea ei în buzunarul gecii de motor. Știam că aveam s-o citesc probabil în fiecare zi, de-a lungul călătoriei noastre.

— Nu știu, ar fi o idee.

— Căcat, trebuia să fi luat mașina aia. Ne hotărâm pe drum unde mergem.

Am terminat țigara și am aruncat-o în boscheți.

— Deși drumul spre Italia nu trece prin Cluj, nu cred, s-a gândit Puppy. Oricum, bine că te-ai răzgândit acum și nu când eram deja în avion.

— Auzi, Puppy? Hai să mergem în America.

A stat și s-a gândit puțin. Și-a scos o altă țigară, că pe aia de dinainte i-o fumasem eu.

— În America? Păi, bine, a zis el.

Într-o carte cu un titlu imbecil, gen *Hai să-ți arăt 40 de motive ca să iubești viața*, am găsit surprinzător o afirmație la care se reduc multe lucruri, dacă nu chiar toate. *Poți fi deprimat și fericit*, zicea în cartea cu titlu imbecil.

Și în ultimii ani întâlnisem mulți oameni așa. Deprimați, dar fericiți. Era ca și cum doar oamenii care sunt în stare să alunge ceața deasă din labirintul depresiei sunt capabil de fericirea adevărată. Și invers. Oameni care simt până la capăt, în orice caz.

Cred că erau cele mai potrivite cuvinte pe care să le scrie Puppy pe piatra mea funerară, dacă va fi fost să am una. Daria. Deprimată și fericită.

Pentru că încă mai eram fericită, încă mă bucurau chestii, încă îmi mai plăcea să fiu în locuri, să vorbesc, să arăt, să fiu. Dar viitorul, viitorul... Aici era toată buba.

Ideea era că puteai foarte bine să fii sinucigaș, dar fericit din când în când. Puteai simți mici plăceri, puteai gusta glume, îți puteai lua energie din întâlnirile cu oameni mișto. Dar nu puteai intra în transa aia stupidă, de optimism nejustificat – nu puteai spune: vai, cât de frumoasă e viața, pentru că eu acum sunt într-un bar și ascult piesa mea preferată și beau o bere exact cu cine mi-aș dori să beau o bere, și după asta o să mă duc acasă și să mănânc miel cu cartofi la cuptor și să fac o baie relaxantă și mamăăăă, ce sublimă e viața pentru că-mi oferă lucrurile acestea.

Da, noi puteam recunoaște bucuriile atunci când le întâlneam. Dar asta nu făcea viața să fie mai puțin de căcat. Cei care spuneau că viața e doar minunăție, că e o încercare trimisă de la Dumnezeu, ăia erau imbecili nerealiști.

Și cred că, de fapt, ei nici nu prea puteau fi fericiți. Tot în curtea noastră pica fericirea. Ei erau doar plini de speranță, se ploconeau în fața căcatului, fără să-l înțeleagă, și așteptau să vină Dumnezeul lor de pocăiți și să-i mângâie pe frunte.

A ȘAPTEA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Scrollam azi pe Facebook și am văzut că încă un artist pe care-l admiram s-a sinucis. Parcă în fiecare lună se sinucidea câte unul.

Simțeam un gol, și în același timp și o confirmare. Îi înțelegeam perfect.

Viața, paradoxal, nu era pentru oameni atât de vii.

Care aveau atât de multe de oferit.

Rămâneau doar ăia blindați, care nu creau, care mimau, care se conservau, care nu săreau niciodată în gol. Plecau originalii, îndrăznerții, cei care puteau să schimbe lumea.

N-ai să rezonezi cu povestea mea, n-o să-ți stârnesc prea multe emoții, este? Iubim mai mereu poveștile cu final fericit. Când oamenii învinge greutățile pe care viața le scoate în calea lor. Îi iubim pe ăia care învinge cancerul, pe ăia care învață să picteze cu piciorul după ce își pierd mâinile. De ce te-ar mișca povestea cuiva care ar fi putut avea totul, dar a decis că acel tot nu îi este de ajuns?

O răsfățată, o curvă, o nerecunoscătoare. Mda, mi s-a mai spus. Dar, uite, vezi, poate că eu sunt mai înțeleaptă și mai lucidă fața de ăla care învață să picteze cu piciorul. Pentru că eu înțeleg

că nu are niciun rost. Că vrei să găsești sens acolo unde nu e niciunul. Da, o să-ți placă o vreme să pictezi cu piciorul. Pe urmă o să te plictisești. Vor fi tot mai dese momentele în care ți se va părea că faci asta doar din obișnuință, doar pentru că ai devenit mai bun, doar pentru că alții cred că asta e cine ești. Da, te vor aprecia unii. Pe urmă, tot mai des, vei înțelege că oamenii ăia nu fac două parale. Mai grav, vei vedea că apreciază și desenele unui mediocru, că ei practic ar aprecia orice, că nu pot face diferența. Și îți va fi greață uneori de admirația lor. Nu te va mai mulțumi. Nu-ți va mai oferi nicio bucurie. Atunci vei înțelege că a fost degeaba tot efortul. Eu – doar sar etapele. Eu înțeleg încă de la început.

Dar, da, finalurile fericite au lipici, de cele mai multe ori.

Pentru că nu gândim în profunzime sau în perspectivă, și pentru că ne place să plângem.

2.

Am căzut de acord cu Puppy că nu are rost să mergem cu autostopul tocmai până în America. Nu știu dacă ar fi fost imposibil, dar m-am gândit că aveam să facem prea mult pe drum, și ideea nu era să o tărăgănăm, ci practic să schimb eu cât mai repede decorul, să ies din starea mea pseudo-depresivă.

Am decis să luăm primul avion spre State și de acolo să mai vedem.

În aeroport ne-am așezat să mâncăm o pizza. M-am strâmbat că era așa scumpă. Puppy a zis că e o prostie, nu am de ce să mă enervez, că doar nu sunt banii lui, nu s-a prostituat pentru ei sau ceva. Îi primise, fusese un noroc chior, și era treaba noastră doar să ne bucurăm de ei.

Mă uitam la el cum mânca și îmi spuneam că, dacă aș fi prietena pe care o merită cu adevărat, aș renunța la gândul sinuciderii doar de dragul lui. Puppy merita să aibă alături pe cineva care ar fi făcut măcar atâta lucru pentru el. Fuseseră atâția oameni pe pământul ăsta care rămăseseră în viață pentru o persoană dragă, deși nu și-ar fi dorit asta sub nicio formă, nu erau pregătiți să mai rămână, dar o făcuseră pentru că știau că persoanei respective îi va fi mai bine în viitor alături de ei, nu ducând în spate o traumă uriașă, poate și vină pentru că nu reușiseră să-și țină prietenul sau ruda în viață.

Am băut din cafea și i-am zâmbit.

Îl știam atât de bine pe Puppy.

Știam că urma să se întrebe obsesiv dacă fusese ceva ce putuse să facă pentru mine, să-mi schimbe traiectoria tragică. Așa era Puppy, probabil cel mai altruist și sensibil om pe care îl cunoscusem vreodată. Bănuiam că avea să se

împrietenească, după moartea mea, și mai mult cu Adele. Să aibă o relație și mai puternică decât acum. Să vină în vizită la bunica, și ea să îi dea sfaturi despre relații, să-l ajute să se integreze, să-l înțeleagă, să-l sprijine. Bunica mea cea minunată, open-minded, omul care iubea diversitatea mai mult decât orice altceva. Era bine. Avea să fie de folos și pentru ea.

Știam și că nu fusesem niciodată prietena pe care o meritase el. Nu eram construită așa, la fel cum nu eram făcută nici pentru iubire. Nici pentru Tedy nu eram bună. Mă bucuram de legătura lui complicată cu Vicky, pentru că nu aș fi vrut povara de a-l avea în întregime doar pentru mine. Nu m-aș fi descurcat.

Era bine, Tedy avea să spună că am fost doar un capitol din viața lui. Că poate i-am slujit la ceva, că poate l-am făcut să-și dea seama de unele lucruri. Cel puțin, ne distrasem. Mă întrebam, zâmbind, dacă Tedy o să ajungă bătrân și o să mai țină minte cum făcuse el adunarea proștilor, și cum pregătise argumente cu care să-i deștepte sau măcar să-i pună pe gânduri, iar în final se sictirise atât de tare încât îi trimisese doar să sugă pula. Și oare cum avea să fie lumea în care Tedy urma să îmbătrânească. La fel de absurdă și oribilă ca asta de acum? Sau, poate, printr-o minune, oamenii și mințile aveau să explodeze și să devină o nebunie de culori, minunate, iar mie să-mi pară rău că nu mai sunt acolo să văd asta?

Hm, cât de puțin probabil.

— I-auzi, cât de tare, *Suspicious Minds*! Hai să dansăm!, a zis Puppy.

Am început să râd și m-am ridicat de la masă. Puppy luase cursuri de dans și era un partener minunat. Oamenii din aeroport ne-au aplaudat când am terminat. Probabil se gândeau că suntem un cuplu.

Am început să plâng.

— Daria, Daria, come on! Peste două ore luăm avionul, zburăm o zi jumate și o să fim în Los Angeles! Nu e genial? Mergem la plajă, mergem să vezi caruselul...

Căutasem pe Google dacă în Los Angeles exista un carusel și exista unul superb, pe malul unei ape. De abia așteptam să-l văd.

Adică...

De abia aș fi așteptat să-l văd, dacă... dacă aș fi fost altă persoană sau ceva.

Dacă aș fi fost o fată normală, care să se gândească la restul vieții ei ca la o călătorie, nu ca la o fundătură.

Totuși, când m-am urcat în avion și am cerut locul de la geam, am simțit că se schimbase ceva. Imperceptibil, ca o culoare care devine o idee mai vie, dar încă nu îți dai seama dacă schimbarea e în realitate sau e doar de la monitor, sau de la lentilele ochelarilor tăi.

Am privit norii și m-am bucurat că sunt acolo.

Nu mi se mai întâmplase de luni întregi.

Printasem scrisoarea și o luasem cu mine.

De ce ai printa o scrisoare, mă rog, un email, în care unul dintre părinții tăi îți explică printr-un număr interminabil de cuvinte de ce nu mai poate să te iubească?

Poate din masochism. Sau poate pentru că, dincolo de neplăcerea pe care oricine ar fi simțit-o citind acele lucruri despre el, era și altceva. O durere atât de puternică și de sinceră. Atât de absurd... mărturisirea mamei mele că nu mă iubește m-a făcut să mă simt mai apropiată de ea decât fusesem pe tot parcursul fiecăruia din cei șaisprezece ani ai mei.

„Mă, Daria, uite... Nu mă aștept să înțelegi ce-ți voi scrie."

Cu alte cuvinte, mă anunța încă de la început că mă consideră o imbecilă. Bun așa, mama.

Mulțumesc.

„Dar sper că o să păstrezi scrisoarea mea. Și sper să trăiești mult, o viață lungă, frumoasă și bună, și mai ales plină. Sper să ai copii. Și sper ca tu să fii mai puternică decât mine. Să poți să îi iubești. În fiecare zi a vieții lor, să fii mereu acolo pentru ei, să știi când să le oferi libertate, când să le asiguri protecție, să fii modelul lor și întotdeauna punctul lor de sprijin. Dar, în zilele în care îți va fi greu, pentru că inevitabil vor exista și acele zile, să te întorci la ce îți scriu eu acum.

Și atunci, abia atunci, în zilele alea care inevitabil vor veni, vei înțelege ce am simțit eu toată viața.

Știi, Daria, despre ce nu-ți vorbește nimeni niciodată când ești copil sau adolescent?

Despre cum e viața după ce treci de treizeci de ani.

Despre oboseală. Despre lupta pentru o gură de aer. Despre zâmbetele false, fără de care nu poți rezista în societate. Despre oamenii care nu mai știu să comunice, pentru că după o vârstă nu mai pot fi vulnerabili și adevărați, pentru că nu se face.

Despre cum fiecare clipă din viața ta devine un adevărat război. Despre cum tot ceea ce făceai înainte atât de firesc, atât de ușor, devine greu ca o piatră de moară. Despre cum simți cu toată ființa că ți s-au închis toate drumurile înainte.

Unii îți vor vorbi tangențial despre depresie, despre neîmplinire, despre singurătate. Dar nici nu mai cred că despre ele e vorba.

E vorba mai mult despre trecut. Cum se transformă el într-un bagaj greu, infinit, imposibil de cărat în spate de un singur om, și tot ceea ce trebuia să fie experiența ta care te-a format se transformă într-un blestem care te limitează, care te împinge în marginea posibilităților, închizătorul tău de uși.

E vorba mai mult despre apăsare. Greutatea de a lua în piept fiecare nouă zi. Întrebarea

constantă, *la ce bun?,* care anulează totul, totul. Care îți pune un bulgăre de gheață în piept, și el ușor, ușor răcește orice sentiment ce s-ar putea naște acolo.

E despre plictiseală. Nu în sensul acela stupid, ci în ideea că orice vezi în jur ai mai văzut, orice face o altă persoană ai mai văzut la altcineva. Senzația că lumea se învârte într-un cerc mic, și toate priveliștile sunt locuri pe unde ai mai trecut.

Despre imposibilitatea de a te mai îndrăgosti. Uneori, te fac să râzi oamenii care se îndrăgostesc unii de alții. Atât de proști ți se par... Și orbi. Cum naiba nu văd să citească pe ambalaj data de expirare a oricărei povești de iubire? Tu mereu ai putut-o citi, oricât de mici ar fi fost literele cu care era scrisă.

Despre lipsa capacității de a mai visa. Ai visat tot. Unele lucruri s-au împlinit. Dar nu a fost mare scofală... Realitatea, oricât de minunată, într-un final e tot realitate. E banală. Altele nu s-au împlinit. Ce rost mai are să încerci? E târziu. Apoi, și dacă s-ar împlini, s-ar transforma și ele în alea din prima categorie. O dezamăgire.

Daria, mi-am dorit nespus să te iubesc. Când erai mică, te-am iubit mult și am crezut că așa va fi toată viața. Chiar și acum mă fac să râd în hohote imbecilii sinistri care spun că orice mamă își iubește copilul până la moarte pentru că are instinct matern. Ce căcat înfiorător! Sigur că nu e așa. Sigur că niciodată nu e așa. Iubirea dintre părinte și copil e la fel ca orice altă relație de iubire. Trebuie să torni lichid în ea ca să continue să crească, să rămână sănătoasă, pură, reală. Ah, că mamele poate că ar trebui să ia lecții de actorie și să pară întotdeauna că sunt iubitoare, calde, încurajatoare? Da, poate. Dar să iubească sincer... asta nu i se întâmplă nimănui doar pentru că așa e construit.

Recunosc că, pe când aveai trei, patru ani, mi-a trecut prin minte și să te ucid. Bine, mi-a mai

trecut de câteva ori de atunci. Cred. Era iarnă, ningea, și tu te jucai în casă, iar eu aveam un proiect pentru facultate. Erai supărată, voiai să te scot să te dai cu sania sau să faci un om de zăpadă. Ideea era că eu trebuia să termin proiectul, aveam de scris vreo 60 de pagini, era ceva despre condiția femeii în perioada de dinaintea Evului Mediu, iar peste o oră trebuia să vină la mine o vecină ca să o vopsesc și coafez. Aranjam păr, unghii, machiaje, haine, orice, în timpul meu liber, ca să am bani pentru noi amândouă. Ce ne dădea Adele se ducea mai mult pe cheltuielile lunare ale casei și pe o haină, două. Și, la naiba, îți mai și creștea piciorul atât de repede, începuseși să crești și în înălțime, iar uneori mă gândeam că o faci special, ca să mă aduci la disperare, să mă obligi să-ți cumpăr în fiecare lună haine noi, cu niște bani de care îmi era din ce în ce mai greu să fac rost. Mai rău era că nici nu-mi puteam lăsa întreaga noapte să lucrez la proiect, pentru că la 11 intram în tură – după ce pleca vecina, aranjată și coafată, trebuia să mă pun și pe mine la patru ace, să iau un taxi și să merg în clubul unde eram animatoare. Așa că mai aveam doar foarte puțin timp pentru proiect.

Erai teribil de neastâmpărată în ziua aia. Poate din cauza ninsorii. Poate erai ofticată că nu îți acordam atenția mea. Îți făcusem paste cu brânza și smântână la cuptor, preferatele tale pe atunci. Strâmbaseși din nas, dăduseși pe jos ce aveai în farfurie. Ceruseși să mănânci direct din oală. Îți adusesem oala și trăsesem ușa, refugiindu-mă pe balcon, unde era frig ca dracu', dar măcar speram să am liniște. De unde... Nu trecuseră nici cinci minute, de abia îmi aprinsesem țigara, și pe tine te apucase urlatul. Vărsaseși o solniță întreagă în oală, amestecaseși, și plângeai că pastele erau prea sărate, nu le puteai mânca. Căcat, acum nu le mai puteam mânca nici eu și aveam să plec la muncă leșinată de foame... mă rog, ca în fiecare

seară, aveam să-mi iau un croissant și o cola pe drum.

M-am dus în bucătărie și m-am apucat să-ți prăjesc pâine, ca să crăpi în tine cu unt și dulceață. Am fumat o țigară acolo și am desfăcut o bere. Parcă presimțind ceva, mă gândeam la canapeaua crem a lui Adele, una scumpă, de fițe, pe care dăduse jumătate din economiile ei, canapea care trebuia să stea la mine o săptămână, până când mama își renova casa. Când m-am întors în sufragerie, cu feliile de pâine prăjită pe farfurie, alături de unt și dulceață, stăteai călare pe canapeaua crem fițoasă, de împrumut, și o pictai cu acuarelele pe care le primiseși cadou de curând. Aveai limba scoasă și m-ai privit satisfăcută, ca și cum ar fi trebuit să-ți dau un premiu. Îmi vărsaseși și cafeaua din cana de pe bufet, jumătate pe canapeaua maică-mii, jumătate pe covor.

Prima idee care mi-a venit a fost să iau un cuțit și să ți-l bag în burtă. Mă întrebam dacă te va ucide chestia asta, dacă vei muri repede sau dacă vei rămâne doar rănită și va trebui să alerg cu tine la spital. Poate ar fi trebuit să-l înfig de mai multe ori? Dacă aș fi făcut-o și ai fi murit, oare mi-ar fi părut rău la un moment dat? Cândva, după ce aș fi prins o noapte întreagă de somn, după ce aș fi avut mintea limpede, după ce mi-aș fi permis o zi întreagă să fac tot ce-mi trecea prin cap, fără să mă înlănțuie nimeni... oare mi s-ar fi făcut dor de tine și aș fi regretat că te-am omorât?

Apoi m-am gândit să te scot pe geam, să te țin suspendată acolo o vreme, în care să mă întreb dacă să te arunc sau nu. Oare ți-ai fi dat seama ce am de gând? Ai fi protestat? Te-ai fi luptat?

Mi-a trecut prin minte și să te iau cu mine, să mă prefac că te duc la o plimbare, apoi să te fac pierdută, ca pe un câine. Să te las într-un loc de unde să nu știi cum să te întorci acasă.

Poate că era mai milos așa. Nu ți-aș fi curmat viața, ți-aș mai fi dat o șansă.

Poate te-ar fi luat un alt om și te-ar fi iubit.

N-am făcut nimic din toate astea. Ţi-am dat vreo douăzeci de perechi de palme, până m-am mai calmat, apoi te-am închis în dressing toată noaptea și m-am apucat să curăț canapeaua. Era distrusă... și oricum, după un sfert de oră a venit vecina, s-o vopsesc și s-o coafez. N-am mai terminat proiectul. Am picat examenul. Apoi, anul. Poate că renunțam oricum la facultate.

Am încercat să tratez lipsa mea de iubire constantă depărtându-mă de tine. Am ales să nu-ți fac rău, ci să mă distanțez.

Nu e vorba că nu te iubeam niciodată. Uneori te iubeam enorm. Și nu așa cum părinții retardați își iubesc copiii retardați. Nu te iubeam pentru că semănai cu mine, te iubeam tocmai pentru că erai diferită de mine. Nu pentru că ai fi putut să îndeplinești visuri la care eu nu avusesem acces, ci tocmai pentru că îți puteai construi visurile tale.

Te adoram când vedeam că ai atât de multă personalitate. Că devii atât de frumoasă, și că frumusețea ta nu e deloc clișeică, ci dimpotrivă, ceva puternic, ceva altfel, ceva marcant. Că pari inteligentă, atât cât am apucat eu să văd din tine.

Dar erau și zilele în care nu puteam iubi pe nimeni. Nici pe mine, evident. Îmi dădeam seama că sunt o mamă nereușită. Știam că și o zi fără iubire, una singură, dacă ar fi existat într-un an, ea ar fi cântărit mai greu decât toate celelalte în care te-am iubit. Știam că o mamă ar trebui să iubească nonstop. Pe atunci eram naivă și încă mai credeam că e posibil.

Dacă am regretat că te-am avut? Nu, niciodată. Erai o ființă apărută din nimic, și puteai să faci orice cu viața ta, mai târziu. Eram tânără, poate superficială uneori, mult prea sensibilă, dar nu credeam neapărat că traumele din copilărie îți marchează viața.

Și, oricum, exista și Adele. Voia o a doua șansă să fie mamă, pentru că ratase multe chestii

cu mine, fiind și ea prea tânără când îi năvălisem eu în viață, la 19 ani, dând totul peste cap, distrugând unele lucruri pentru totdeauna. Îți era o mamă devotată, rațională, echilibrată. Uneori, absentă și ea... probabil că era o chestie care nu putea fi înlăturată nicidecum din sângele nostru. Sunt convinsă că și tu vei fi o mamă cam la fel ca noi, deși până atunci lumea se va mai schimba; vor exista cursuri pentru cum să fii o mamă perfectă, dar să rămâi și o persoană cu mintea întreagă, în același timp. Mamele vor plăti bani grei ca să învețe cum să-și trăiască noua condiție, apărută pe neașteptate.

Probabil că lucrul care a stat cel mai tare în calea posibilității mele de a fi o mamă bună a fost că iubeam singurătatea. Când te-am ținut prima dată în brațe, m-a speriat teribil gândul că tu vei fi pentru totdeauna legată de mine, că o etapă a vieții mele s-a încheiat. Nu mă puteam obișnui cu ideea. Fusese și motivul pentru care nu avusesem până atunci o relație pe termen lung – când ei se atașau prea tare de mine, puneam punct.

Îmi iubeam singurătatea. Aveam nevoie de momentele în care lumea mă lăsa în pace. Aveam fierberea aia interioară despre care îmi vorbise și mama. Care pe ea o adusese de multe ori pe marginea prăpastiei. Dar, îmi spunea Adele, noi avem și o mare iubire pentru viață. Și asta ne salvează de fiecare dată.

Avea dreptate.

Știi, nu am idee dacă mi-am iubit mama așa cum își iubesc alți copii mamele. Cred că mai mult am admirat-o decât am iubit-o pe Adele. Mi se părea că are mereu multă iubire de dat, și doar o mică parte din ea îmi era rezervată mie.

Și da, mi se părea că Adele îți poate fi mai bine decât mine mamă, pentru că mai trecuse prin asta. Iar eu, copilul ei, de bine, de rău, mă rog... supraviețuisem.

După ce m-am distanțat, au mai fost dăți în care să-mi fie dor de tine. Dar știam că îți e mai bine așa, cu mine la distanță. Nu ai fi putut asista la momentele mele de amorțire, când nu puteam iubi pe nimeni. Chiar dacă le intuiai, măcar nu le trăiai pe viu. Nici pe cele de fierbere interioară, când mă iau la trântă cu demonii mei și nu mai e loc în mine pentru altcineva sau altceva.

Am băut cândva cu mama, la o petrecere unde invitații nu rezistaseră până dimineața, în timp ce noi două, da. Așa se întâmpla mereu. Cred că eu aveam vreo 14 ani, iar ea undeva pe la 33. Îmi zisese că ar fi bine să am grijă să nu am copii, pentru că nu suntem genul care să fie părinți. Și că, dacă va fi neapărat nevoie să am, să îmi aleg un bărbat căruia să-i pese, să fie implicat, ca să preia cea mai mare parte din îndatoriri, atunci când eu nu sunt acolo cu mintea.

Nu îmi ieșise nici una, nici alta. Nici să mă feresc de copii, nici să am un bărbat care să mă înlocuiască în momentele când nu mă simțeam prea mamă.

Adele trecuse prin toate nuanțele pământului când o anunțasem, cinci ani mai târziu după acea noapte, că avea să fie bunică. Mă întrebase dacă eram sigură. Știam că nu mă întreabă dacă sunt sigură că sunt gravidă, ci dacă sunt sigură că vreau să păstrez sarcina.

Și eram sigură.

Acum, dacă mă întrebi din nou același lucru, nu aș mai ști să spun care fuseseră pe atunci motivele mele. Prețuiam viața, detestam ideea de a ucide pe cineva, fie că era o muscă, un gândac, un copac sau un copil. Îl adoram pe bărbatul care mă lăsase însărcinată, mi se părea că nu poate crea decât un lucru minunat și nu aș fi putut să distrug acel lucru făcut de noi împreună.

Apoi, nu știu... probabil că-mi era mai frică de un avort, de sânge, de doctori, de programare și internare, decât de a naște. Nașterea avea să fie

peste șapte luni jumate din momentul ăla... mai era timp. Era o primejdie ceva mai îndepărtată, era timp să mă obișnuiesc cu gândul ei.

Uneori, când nu pot dormi noaptea, mă gândesc că aș fi putut să fiu o mamă îngrozitoare, mult mai îngrozitoare decât am fost. Aș fi putut sta alături de tine, ți-aș fi pus o farfurie cu mâncare caldă pe masă, dar ți-aș fi distrus visurile. Aș fi mers cu tine la mall să-ți iei adidași pentru ora de sport, dar te-aș fi uniformizat, ți-aș fi spus să te integrezi în gașcă, să nu ieși așa mult în evidență, să nu fii specială și diferită. Aș fi venit cu tine la serbări, dar ți-aș fi interzis un anumit gen de muzică sau un anumit gen de cărți. Ţi-aș fi luat mâncare sănătoasă și te-aș fi obligat să o mănânci la ore fixe, dar te-aș fi ridiculizat când mi-ai fi spus prima dată că te-ai îndrăgostit. Ţi-aș fi dat bani de meditații la mate, dar nu ți-aș fi răspuns la întrebările adevărate despre viață – aș fi alungat cu un gest al mâinii dilemele tale despre moarte, iubire, libertate, scopul nostru pe pământ. Ţi-aș fi dat bani să-ți iei un telefon nou, dar aș fi spus că dramatizezi când mi-ai fi zis că bănuiești că ai o depresie. Știi, părinții care fac asta sunt ridicați în slăvi. Sunt considerați perfecți, se spune despre ei că le pasă.

Oare, în definitiv, absența nu e mai bună decât mutilarea?

Nu e mai bine să fiu doar un ID pe chat, un profil pe Facebook, dar să nu-ți schingiuiesc sufletul?

Tu îmi scrii că nu te-am iubit niciodată, îmi arunci cuvintele cu furie în față. Și te înțeleg. Ai vârsta la care ar fi ciudat dacă nu ai face-o. Și eu i-am făcut asta Adelei. Greșești, pentru că te-am iubit. Dar mi-ai fost și indiferentă, da, uneori, da. Și știu că asta apasă, așa că nu mă pot supăra pe furia ta.

E dreptul tău să fii violentă. Poți și să mă urăști. M-am așteptat, nu e o noutate.

Tot când nu pot dormi noaptea, mă uit pe profilul tău de pe Facebook și Instagram. Ai prieteni și chestia asta îmi ia o piatră de pe inimă. Oamenii pe care-i alegi tu să-ți stea alături contează de cele mai multe ori mai tare decât familia. Familia îți transmite boli sufletești, traume venite din alte vremuri, povești întortocheate, iar iubirea în familii e încărcată de multe ori de gelozii, competiții absurde, refulări, frustrare. Cu prietenii poți fi mai sincer. Nimeni nu-i obligă să-ți stea alături, dacă o fac e numai pentru că aleg ei.

Da, Daria, s-a dovedit că n-ai avut neapărat nevoie de mine.

Ai devenit un om ok și așa. Ai știut să te construiești. Ai avut forța pentru asta.

Nu pot spune că mă ia prin surprindere.

Îmi pare rău că nu te-am iubit mai mult.

Sau nu-mi pare. Nu știu cum îți poți cere scuze sincere pentru ceea ce ești.

PS. Vin să fac Sărbătorile de iarnă în România. Sper să ne vedem peste câteva luni."

Era a treizecia oară când o citeam, pe puțin.

Nu-mi mai vorbise niciodată atât de deschis, de natural, de coerent și de sentimental. Simțeam că încep să-mi cunosc mama.

Și felul în care își dăduse voie să fie într-un final sinceră cu mine era atât de asemănător cu ăla în care aș fi scris eu. Surpriza totală era că mama putea scrie ca mine, că putea... nu știu, simți ca mine? Poate că eu căutasem mereu în locurile greșite acel om cu care aș fi putut împărtăși stări și nefericire, entuziasm și explozie, mirarea asta continuă de a fi în viață. Poate că dintotdeauna omul ăla fusese mama. Iar eu, pentru că nu o cunoscusem, nu avusesem de unde să știu.

O descopeream inteligentă și sensibilă, cum nu crezusem că poate fi mama vreodată.

Bănuiesc că o văzusem mereu ca pe diva aia inaccesibilă, preocupată să fie superbă, admirată,

dorită. Nu-i bănuisem toată complexitatea.

Descopeream acum la ea acea sălbăticie despre care îmi vorbise bunica mea într-o noapte de iarnă, cu vreo cinci ani în urmă, când afară șuiera vântul și noi aprinsesem șemineul și, în timp ce televizorul rămăsese pus cu sonorul nu foarte tare pe un post de muzică, Adele umpluse masa cu bunătăți – dovleac copt, mere învelite în staniol, gogoși, prăjitură cu ciocolată și frișcă, aperitive și salate de tot felul, vin, suc și ceai, puse lângă o figurină ce reprezenta o vrăjitoare, pe care îi plăcea s-o scoată de prin vreun dulap uitat toamna târziu, când lumea se pregătea de Halloween. Stătusem până târziu în noapte, iar ea își umpluse pahar după pahar și îmi spusese că în familia noastră au fost din vremuri pe care nimeni nu și le mai amintește doar femei puternice și ciudate, un pic sălbatice, greu de înțeles și de trăit alături de ele, cu o voință care ar fi putut muta munții, dar care își plătiseră acele trăsături invidiate de alții printr-un fel de blestem, care le făcuse să poarte înăuntrul lor o ceată de demoni răzvrătiți, cu care în unele perioade erau într-un război ce le consuma toate resursele. Cum unele dintre ele nu reușiseră să iasă vii din războiul ăla, iar consecințele fuseseră dezastruoase. Unele își părăsiseră fiii și fiicele, crezând că nu au nimic să le ofere, în afară de blestemul demonilor răzvrătiți, iar altele trăiseră din clipa aceea moarte pe dinăuntru, simple carcase, fără să mai poată sta ele la cârma propriilor vieți, lăsându-se trăite așa cum o cereau vremurile. Adele dăduse pe gât paharul de vin, își aprinsese o țigară și zisese că într-o zi va veni o femeie din strania noastră familie, o urmașă, și ea va rupe lanțul blestemului într-un fel pe care nu-l putea intui acum: fie refuzând să dea naștere unui copil la numai nouăsprezece ani, cum li se întâmplase tuturor celor de dinainte, care deveniseră mame la acea vârstă, fie luându-și poate chiar ei viața, după o obositoare și repetitivă

bătălie cu acei draci împielițați care nu făceau nici măcar un pas înapoi.

După ce citisem ce-mi scrisese acolo Coralia, mama mea, mă gândisem fix la acea noapte de iarnă și la poveștile pline de imaginație ale bunicii mele.

Ce ironie, abia acum primeam înapoi o parte din mama cu care nu mai aveam ce face.

3.

Eram chiaună bine de tot la căpuț când am coborât în Los Angeles, după zborul interminabil.

Mirosea atât de mișto. A cafea, a baloane, a libertate, a flori de câmp, a cartofi prăjiți, a vacanță, a culori pastelate, a adolescență. Un tip a venit la noi și ne-a întins niște baloane, un mănunchi uriaș, iar Puppy a băgat mâna după portofel, crezând că sunt de vânzare. Nu erau. Ni le dăruise.

Mă amețise zborul, dar și berea și whiskey-ul din avion. Puppy era foarte mândru de actele noastre false de identitate, pe care ni le făcuse Oaia Albastră. Nimeni nu suspectase nimic, trecusem lejer de toate controalele. Nu mă simțeam diferită la 22 de ani, în loc de 16, cum scria pe noua mea carte de identitate.

— Mergem la plajă!, am zis cum am ieșit în căldura din fața aeroportului.

Discutasem în avion și Puppy venise cu ideea să închiriem o mașină, cu care să mergem oriunde vedem cu ochii. Venise chiar și cu propunerea să luăm o rulotă, dar m-am gândit că nu avea sens, doar pentru noi doi, mai ales că nu aveam de gând să stăm un an întreg pe aici. A fost prima dată când am regretat că nu le propusesem și lui Tedy și Vicky să vină cu noi. Am fi făcut prăpăd în America, împreună. Și Coco ne-ar fi fost utilă în excursia asta, ne-ar fi înveselit nonstop. Ba chiar și Victoria, deși nu aveam idee dacă i-ar fi dat voie în avion. Poate ne-am fi înhăitat cu vreo gașcă de dezaxați locali, ca în *Devil's Rejects*, am fi primit arme și am fi mers într-un killing spree. E drept, nu prea aș fi văzut rostul să ucid americani. Ei nu-mi făcuseră nimic, nu-mi futuseră zenul, era ca și cum ar fi existat pe o altă planetă.

Citisem undeva că să ucizi e cel mai bun remediu când nu îți mai dorești să trăiești. Te face să apreciezi și simplul fapt că respiri. De altfel, era și părerea lui Tedy, care îmi reproșase că, dacă tot îmi trece prin cap să mă sinucid, nu pricepe de ce nu am de gând să duc până la capăt toate chestiile curajoase pe care oamenii în general nu le fac, pentru că se tem de consecințe. Tedy sugerase să pun o bombă la liceu, sau să mai facem încă o MAaP și să le dăm foc. Sau să-i găsim pe acei distruși care otrăvesc pisicile și câinii fără stăpân, să le răpim copiii și să le tăiem mâinile și picioarele, apoi să le turnăm opt feluri de otravă pe gât. Mărunțișuri de genul ăsta. Îmi reproșa că nu văd ideea sinuciderii în plenitudinea ei, că nu o trăiesc până la capăt, cu toate consecințele care decurg din a nu mai fi nevoit să te temi ca un idiot pentru viața ta, la fiecare pas pe care-l faci.

Tedy avea dreptate în multe. Era minunată libertatea de a nu te mai teme de moarte. Teama de a nu-ți pierde viața distrugea totul și mereu fusese așa. Nu te lăsa să zbori, să experimentezi, uneori nici măcar să iubești. Te ținea captiv în cotidian, în ceea ce creierul tău percepea ca fiind sigur, și te mai și mințea teama asta că e spre binele tău.

Dacă imediat ce urcasem în avion mă simțisem un pic mai vie, acum bucuria de a fi aici crescuse și mai tare.

Eram nerăbdătoare să văd ce avea să urmeze.

Și muream să merg pe plaja aia, pe care o văzusem într-un număr infinit de filme, despre care citisem în atâtea cărți.

A fost simplu pentru Puppy să închirieze o mașină, aparent era ceva ce făceau mulți turiști când ajungeau aici. Nu era cine știe ce, dar îmi plăcuse mult că modelul era vechi, pătrățos, demodat, ca în niște filme pe care mi le recomandase bunica Adele, cu adolescenți din alte vremuri. De mers nu prea mergea, cel puțin până s-a mai prins Puppy, după vreo treizeci de

kilometri, cum funcționează și care sunt cerințele ei de la șofer. După prima sută de kilometri, a început să nu i se mai oprească motorul la fiecare zece pași.

I-am spus că vreau să mergem pe plaja Venice, pe care o văzusem în multe poze și despre care știam că acolo se întâlniseră pentru prima dată membrii trupei The Doors și stabiliseră să cânte împreună – era una dintre formațiile pe care le descoperisem tot de la Puppy; my bestfriend era un fel de mentor când era vorba de muzică și filme din pleistocenul timpuriu. El și Adele, care constant își amintea că văzuse ea un film belea cu douăzeci de ani în urmă – era șocată că multe din ele se găseau în întregime pe YouTube, multe deveniseră cult și erau văzute de oameni din generații diferite, spre bucuria bunică-mii. Mai știam că erau mulți practicanți de yoga și meditație care vorbeau despre energia aparte pe care o avea locul acela. Nu credeam cine știe ce în așa ceva, dar avea rost să încercăm. Mai ales că era un decor frumos.

Și oamenii pe care îi vedeam din mers – bine, mai mult din stat pe loc, că mașina nu avea deloc o traiectorie cursivă – erau frumoși, altfel decât acasă. Luminoși și zâmbitori, radiind bucurie de a fi în viața. Își vorbeau prietenos, râdeau unii la alții, dar nu în felul ăla oligofren de acasă. Mai puțin bombastic, mai firesc.

Trecând pe lângă o pădure cu rabla noastră, am zărit o căsuță sub formă de ciupercă. Mititică, atât cât să încapă doi, trei oameni în ea. M-a dus cu gândul la ceva fericit. N-aș putea spune exact la ce, poate la copilărie.

Rabla mai mersese vreo patru kilometri și se oprise de treizeci de ori, când mi-am amintit exact unde mai văzusem ciupercuța.

— Puppy, întoarce! Hai înapoi la ciuperca aia, casa din pădure pe lângă care am trecut, mai știi? Mi-am adus aminte de ce îmi e cunoscută.

— De ce îți e cunoscută?

— E a unor oameni pe care-i știu de pe Facebook. Pun ei mereu poze cu vrăjitoare și fac bijuterii ciudate, mi-am comandat o brățară de la ei. Și știam că sunt din LA, dar nu-mi trecuse niciodată prin cap că... Vreau să-i cunosc!

— Dar sigur sunt ei?

— Da, uite.

Am căutat pe mobil și am găsit exact poza căsuței, era identică. Pe drum i-am mai povestit lui Puppy ce știam despre ei. Erau două cupluri care trăiau împreună, credeau în relațiile pansexuale și creau chestii de tot felul, de la obiecte decorative până la muzică și tatuaje. Respectau ciclul naturii, aprindeau focuri în pădure în prima zi din fiecare anotimp. Erau vegani și își creșteau singuri hrana, dar nu omorau plantele, doar culegeau roadele lor. Nu cumpărau cam nimic din supermarketuri, luau materiale pentru haine de la diverse persoane, apoi confecționau singuri ce aveau nevoie. Luptau pentru dreptul oamenilor de a nu fi judecați pentru plăcerile și pasiunile lor. Pe scurt, erau mișto. My kind of people. Genul care s-ar fi iubit pentru totdeauna cu Adele a mea, bunica mea sexy și desprinsă din povești.

Când am ajuns în fața ciupercii, doi dintre ei erau afară, pe iarbă. Beau ceai.

Ne-am prezentat, eu și Puppy, le-am zis că îi știam de pe net și că veneam tocmai din România. Inițial, au înțeles că am venit din România ca să-i cunoaștem pe ei și au avut o explozie de entuziasm, așa că mi-a fost jenă să mă mai corectez, am lăsat-o cum a picat. Aveau impresia că România e undeva prin Africa sau Noua Zeelandă, pe acolo. Le-am zis că e în Europa, le-a venit greu să creadă. Le-am arătat o hartă a lumii, pe telefon, s-au bucurat că au învățat ceva nou. Spuneau că erau siguri că România se afla pe un fel de insulă, că avea multă apă în jur, la asta îi ducea numele cu gândul. Le-am zis că nu, singurul

lichid care ne definea era unul diluat în care pluteau creierele goluțe ale oamenilor, cam atât.

Pe ea o chema Anya, pe el Stephen. Tipul aducea așa puțin cu Lemmy Kilmister, mai ales că se îmbrăca în genul lui și avea barbă și multe tatuaje, iar Anya era un fel de Courtney Love, dar roșcată, cu părul ca al bunicii mele. Îmi sfâșia sufletul părul ăla, fiindcă mă făcea să-mi fie dor de Adele. Mă gândisem o grămadă la bunica de când plecasem.

Cu câteva zile înainte, îi spusesem că Puppy a venit cu ideea să facem o excursie fără o destinație bine stabilită, și că el speră să-mi recapăt cheful de viață după asta. Adele spusese că era o idee minunată și că îmi dă voie să mă duc oriunde, dacă sunt alături de Puppy, fiindcă are încredere completă în el. Mi-a pus și niște bani în buzunarul gecii, moment în care am regretat că îl pusesem pe Oaia Albastră să ne facă acte false, ca să putem călători fără să avem probleme că suntem minori. Dacă Adele îmi semna o foaie că era de acord să călătoresc, puteam merge în excursie cu identitatea mea reală. Iar părinții lui Puppy, la fel, nu cred că ar fi avut de obiectat – în nouăzeci la sută din timp, nu erau excesiv de interesați să afle în ce țară e fiul lor sau cu cine. Mai ales de când observaseră că e atras mai mult de băieți. Preferau chiar să-l știe departe, scădeau așa șansele să-i facă de râs în fața cunoscuților.

Anya și Stephen ne-au întrebat dacă vrem să luăm niște ciuperci cunoscute pentru cele mai tari trip-uri pe care le dădeau și să bem ceai. Am zis că da și am întrebat din ce este. Ceaiul, evident. Era din fructe de pădure, culese chiar de ei.

În timp ce stăteam la povești, am aflat că de fapt căsuța fusese inițial o rulotă – ne-au arătat că încă mai existau și roțile, pe care le acoperiseră cu un lemn vopsit în roșu, care servea drept măsuță. Era un loc sublim, unde simțeai că poți uita de toate rahaturile care merg prost în lume. Intrat într-

un alt univers, aici nu mai aveai parte de idioți, cocalari, politică, certuri pe Facebook, bârfe la liceu, scandal la televizor, babe nebune, pițipoance plictisitoare, ultracreștini și ultranaționaliști psihopați, prea puțini bani, Eurovision, ordonanțe de urgență, teme pentru școală, autobuze pline cu babe isterice și perverși care abia așteaptă să te pipăie în înghesuială.

Ne-au povestit despre cuplul care locuia cu ei – unii mai tineri, doar cu câțiva ani mai mari ca noi. Momentan erau plecați în India, să se *redefinească spiritual.*

La un moment dat, tot afară, pe iarbă, bănuiesc că de la ciuperci, am început să văd sute de căluți de mare plutind pe lângă mine. Erau de culori diferite, așa cum pun unii părinți în băile copiilor mici, agățați cu sfericele, o perdea de delfini, sau căluți de mare, sau broaște țestoase. Un căluț portocaliu tot insista să mi se așeze pe nas, cred că era ăla pe care îl eliberasem eu la 2 Mai. Întindeam mâinile și îi atingeam, erau toți dintr-un fel de gelatină, foarte catifelați. Puppy râdea. Nu știam dacă vedea și el căluți. Mai târziu mi-a zis că nu, a văzut arici, mulți arici care țopăiau fericiți. Cred că de asta se apucase și el să meargă în patru labe. Anya și Stephen ne-au mai adus ceai.

Ceaiul nu se termina niciodată.

I-am amintit să nu cumva să uite să mă ducă la carusel, iar Puppy a zis că nici vorbă, la carusel și la far o să mă ducă. Nu știam nimic de niciun far.

Mă uitam la căluți și îmi aminteam amuzată cum descoperisem noi de fapt că e deșteaptă Coco.

Înainte ca eu și Puppy să plecăm în lume cu autostopul, când Tedy m-a dus în hala aia părăsită unde obișnuia să vină cu Vicky, după vreo oră petrecută împreună acolo, Tedy a primit un mesaj de la Coco, care i-a zis că trebuie neapărat să se vadă cu el.

M-a întrebat dacă eram de acord să o cheme unde eram noi, am fost. A venit Coco val vârtej și a început să-i spună lui Tedy că e îngrijorată pentru Vicky, fiindcă umblase prin lucrurile ei și găsise acolo o armă. Un pistol. Culmea, Coco îl luase în geantă ca să i-l arate fratelui lui Vicky. Tedy l-a luat, l-a învârtit pe toate părțile, s-a făcut că ia în vizor o țintă random, apoi a decretat că nu e niciun pericol în faptul că Vicky a făcut rost de un pistol și-l ține în șifonier, pentru că oricum ea era pasionată de arme, avea o colecție de cuttere și cuțitașe.

Coco s-a liniștit. S-a dus și a cumpărat niște beri, pentru toți trei. Apoi, dintr-una în alta, ne-a împărtășit viziunea ei asupra vieții.

— Eu cred că drama omului vine din neputința lui de a accepta că e un accident. Și alte specii sunt tot un accident, pentru că viața s-a creat întâmplător, într-o explozie în care ceva a mers prost. Dar alte specii nu sunt deranjate de lucrul ăsta, o iau ca atare. Omul, însă, fiind cea mai proastă specie de pe planetă, nu poate accepta adevăruri care nu-i măgulesc orgoliul, și atunci se dă de ceasul morții ca să demonstreze că el nu e accident – așa e de prost, săracul, că nici nu-și pune întrebarea cui are să-i demonstreze ceva, din moment ce se zice (greșit) că el e singura ființă rațională. Bănuiesc că simte de fapt nevoia să se amăgească, ceea ce arată încă o dată ce prost e: singura specie care nu poate supraviețui fără să se mintă. Și uite așa, din datul ăsta de ceasul morții, a inventat religia, o poveste frumușică, nu prea coerentă, totuși. Și a impus-o apoi ca adevărată. S-a investit mult în promovarea poveștii respective: bani, sânge, violență, războaie, simboluri personalizate. Și-au găsit influenced, diferiți gânditori sau conducători, care au aderat la poveste, au girat pentru ea. Dacă ar fi existat Instagram pe vremea aia, sau măcar aparat de fotografiat, s-ar fi pozat filosofii, regii și reginele

cu Biblia în mână și și-ar fi belit fațetele dentare la cameră, iar poporul ar fi căzut pe spate, leșinat. Pentru că n-au avut uneltele pe care le avem noi astăzi, au făcut-o the hard way, s-au dus cu cai și steaguri să-i omoare pe ăia care dădeau hate la poveste. Mă rog, a mers și așa. Cu vremea, n-au mai putut fi stârpiți toți ăia care băgau hate, așa că s-a creat o grupare distinctă, ăia care nu cred în poveste. Acum, și unii și ceilalți suferă ca niște mușcate în jardinieră căsăpite de o pisică. Ăia cu Biblia suferă din cauza frustrării că doar viața veșnică le va împlini dorințele, în timp ce în asta de aici sunt pielea pulii. Și mai sunt și prinși în capcană, nu se pot sinucide, că le dă Dumnezeu bătăiță și le ia farfuria cu viață veșnică de la bot. Ăia anti-Biblie suferă când văd prostia și lașitatea primilor, care nu-și pot asuma nimic din ce fac, spunând că așa i-a împins Dumnezeu. Și mai suferă pentru că nu au o plasă de siguranță, sunt aruncați în vid, cam ce zicea Heidegger, știți? Mna, și uite așa se umple lumea de nefericire, și apoi de ură, de invidie, iarăși violență, și ne trezim în punctul de unde am pornit. Poate, dacă nu s-ar fi băgat atâta promo la povestea biblică, am fi găsit o soluție universală mult mai bună, care să funcționeze pentru mai mulți oameni. Acuma stăm ca dobitocii și ne tot întrebăm care este sensul vieții. După atâta vreme pe pământ, logic era să fi aflat deja, nu?

O privisem pe Coco aproape șocată; aveam multe remușcări, fiindcă și eu, la fel ca toți din gașcă, o crezusem superficială, amuzantă și lipsită de prea multe idei proprii.

Nu doar eu eram șocată, aparent.

Tedy uitase să mai bea din bere. O privea pe Coco fascinat.

— Să-mi bag pula, băi Coco, băi. Ce ne-ai dus tu de nas, să moară capra. Dacă știam că ești cât de cât deșteaptă, mă combinam cu tine de

prima dată când te-ai dat la mine. Acum 8-9 ani, mai știi?

După câteva ore, ciupercile hippioților californieni și-au mai pierdut efectul, și m-am întrebat dacă nu or fi cumva vrăjitori, dacă nu am nimerit într-o poveste din care să nu mai pot ieși. Ei, și dacă aș fi nimerit, ce era așa de grav? Măcar îl aveam pe prietenul meu cel mai bun alături.

Intre a te sinucide, așadar a nu mai avea pe nimeni, și a intra pentru totdeauna într-o poveste, în care îți rămâne alături cel mai bun prieten și doi necunoscuți simpatici, cărora nu li se termină ceaiul niciodată, varianta a doua era clar mai bună.

Adevărul e că, de când mă urcasem în avion, mă gândisem mai puțin la sinucidere. Și, când totuși îmi trecuse razant prin minte, o privisem diferit. Mai detașată, poate. Ca și cum totul ar fi o glumă. Ca și cum motivele pentru care voiam să o fac erau și ele o piesă de teatru absurd, comic în final.

Mă simțeam ușoară, cu sufletul scos dintre coaste, lăsat la vedere, așa cum mă găsea de obicei primăvara. În fiecare an, mă apuca o bucurie imensă, inexplicabilă. Și nici nu apărea în martie, odată cu venirea primăverii, ci undeva pe la sfârșit de ianuarie, când începea să se simtă în aer un vag miros de ghiocei, în zilele rare în care nu era ger. Știai atunci că primăvara e o certitudine, nu doar o promisiune, că o să vină și anul ăla, chiar dacă mai întârzie puțin. Că aștepți ceva ce va veni negreșit. Cred că era ce-mi lipsea mie mai nou în viață – aș fi așteptat cu bucure să apară un sens al existenței noastre, dacă aș fi știut că sunt șanse ca el chiar să se contureze. Îmi doream să fie ceva real, nu o iluzie. Dar nu era. În fine, și când plecasem din România era un fel de început de primăvară, primăvară-iarnă, iar aici, când ajunsesem, eram deja primăvară spre vară, așa cum sunt zilele de mai, când poți ieși afară în tricou, peste care să tragi o cămașă subțire, descheiată.

Primăvara avea ceva naiv, promițător și superficial, ceva ce te îndemna să nu-ți mai pui atât de multe întrebări, doar să te bucuri de clipă. De culori, de mirosuri, de gusturi. Puteam să înțeleg de ce devenise anotimpul preferat al lui Vicky.

Primăvara poți fi un om și cu răspunsuri, nu doar cu întrebări chinuitoare, care nu tac niciodată.

Pentru noi, care gândeam oricum prea mult, era un fel de piua, pe loc repaus. Hai, mai lasă astea, ieși afară la joacă.

Anya și Stephen ne-au tot turnat ceai, de ajunsesem să ne pișăm din jumate în jumate de oră, și când s-a făcut noapte ne-au dus pe o plajă din apropiere, unde se aduna o comunitate hippie, aprindeau focuri și cântau la tot felul de chestii – mandolină, vioară, chitară, harpă. Era ca un festival, te mutai de la un foc la altul, vorbeai cu lumea, toți îți dădeau țigări, îți strângeau mâna sau te băteau pe umăr. Aduseseră mâncare și băutură. Puppy a dansat cu mine și mi-a spus că totul o să fie bine, nu avea cum altfel.

Mi-a zis că nu-mi dă voie să plec definitiv din lumea lui, pentru că nu va supraviețui fără mine, și asta m-a deranjat un pic, mi s-a părut egoist. Îmi restrângea libertatea. Nu-mi venea să cred că îmi face el asta, el care jura că mă iubește, care mă știa ca un frate geamăn, el care insistase mereu să aleg așa cum simt. Știa că nu mai pot să trăiesc, iar acum încerca să-mi încalce voința.

— Dacă aș muri mâine, ce ai ține minte din mine?

— Strălucirea, probabil, zisese Puppy.

— Detaliază.

— Cât de vie ai fost, ce mult ai iubit să fii vie. Să însemni ceva. Cum n-ai suportat niciodată să nu ai rost, cum n-ai putut să fii o frunza purtată de vânt. Ce puternică și ce vulnerabilă te-au găsit unele zile. Cât de liberă ai încercat să fii și în același timp cum n-ai putut ajunge în punctul ăla

în care să nu-ți mai dorești să fii iubită și înțeleasă de oamenii din jarul tău. Cum, într-un fel, ai știut mereu ce contează pentru tine, chiar și când păreai că n-ai nici cea mai vagă idee. Cât urăști superficialitatea și ipocrizia.

Printre lacrimi, m-a pufnit râsul amintindu-mi o față cu Vicky, fără legătură cu lucrurile pe care tocmai mi le spusese Puppy. Mergeam spre liceu și lingeam niște acadele uriașe, rotunde, din alea multicolore, răsucite, și un puști cocalar trecuse pe lângă noi și zisese, mândru de imaginația și curajul lui:

— Știți ce altceva ați putea linge?

— Hmmm, păruse Vicky serioasă dintr-o dată. Creier de prost?

Puștiul se făcuse palid și o luase la sănătoasa, ratând de puțin să fie lovit de o mașină, așa bulversat cum era.

Aveam multe astfel de amintiri trăsnite cu ea, le adunasem ca într-o casetă pentru bijuterii. Îmi părea rău că genul ăsta de întâmplări nu pot fi lăsate cuiva după plecarea ta, așa cum faci cu obiectele.

Și totuși, mi-am zis, chiar înainte să adorm pe nisip, ascultând valurile oceanului, totuși... poate că nu văzusem chiar totul pe lume. Poate că mai existau oameni pe care să merite să-i afli și să-i păstrezi. Poate că am fi reușit să descoperim sau să ne construim și noi un locșor cum era căsuța ciupercă, în care să facem regulile noastre și să nu ne pese de nimic altceva. Poate că, într-o zi, ar veni și mama în vizită în acel loc. Poate că i-ar plăcea atât de mult încât ar rămâne acolo, cu mine, pentru totdeauna.

Am adormit.

4.

Mă întrebase Puppy: dacă s-ar inventa o pastilă a fericirii, pe care luând-o ai fi convinsă că ai scăpat odată pentru totdeauna de gândurile legate de sinucidere, ai accepta-o?

Răspunsul fusese *nu,* dar îl dădusem cu greu. Pentru că, să fim serioși, pe cine nu ar atrage ideea unei pastile de fericire? De când e lumea și pământul, după fericire fugiseră oamenii. E drept, fugiseră în cele mai caraghioase feluri. Uciseseră pe alții în numele fericirii proprii, se mutilaseră pe ei în numele fericirii, urâseră, mințiseră, înșelaseră, răniseră, doar sperând că aia era calea, una întortocheată, către destinația fericirii. Chiar și tâmpiții care ardeau femei pe rug, cu scuza că le bănuiau de vrăjitorie, până și amărâții ăia o făceau sperând că hotărârea aceea le va aduce fericire. Credeau că așa vor alunga forțele necurate și vor dobândi binecuvântare, pace și bunăstare în viața lor veșnică, odată stârpite femeile vrăjitoare. Săracii.

Normal că și mie îmi suna bine, pe undeva. Era un test care circulase recent pe Facebook, cam așa: ce ai alege între a fi bogat, a fi frumos, a fi iubit, a fi veșnic tânăr sau a fi fericit. Logic că alegeai să fii fericit, dacă aveai creier, pentru că toate celelalte erau căi spre scopul ăsta. Bine, mai apărea câte un imbecil care zicea că vrea să fie bogat, sau că vrea să fie mereu tânăr. Că na, fiecare avea complexele lui, pe care dorea să le acopere cu remediul pe care-l considera potrivit.

Dar oamenii normali, care gândeau, alegeau mereu fericirea.

Așa că nu fusese simplu să dau răspunsul *nu.* De ce-l dădusem?

Pentru că nu, oricum ar fi părut la prima vedere, eu nu mă simțeam deprimată în sensul clasic. Nu cred că aveam gânduri sinucigașe pentru că eram prea pesimistă. Nu eram tristă, eram trezită. Cred că era cel mai potrivit cuvânt ca să-mi descrie starea.

Se mai spune că adevărul e relativ. Că azi poți vedea un lucru ca fiind rău, iar mâine poți vedea același lucru ca fiind bun. Mie nu prea mi se întâmpla, pentru că nu gândeam cu o unghie, sau cu un fir de păr, sau cu un sfârc, gândeam cu acel organ cu care se gândește și care vede o situație în toată complexitatea ei, care știe să analizeze și aspectele pozitive, dar și negative ale unui lucru. Când ajungeam la o concluzie, era pentru că avusesem premise corecte.

Și nu aș fi vrut să mă întorc la starea de dinainte, când eram un pic mai adormită, un pic mai copil, un pic mai naivă. Nu voiam fericirea, dacă ea presupunea prostie și minciună. Să ignori că trăiești undeva la capătul pământului, într-o țară aflată în ev mediu, să ignori că ai numai proști în jur, peste tot, proști pe care nu i-ai ales tu. Să închizi ochii în fața adevărului că viața nu prea are sens, că doar alegem noi să ne atârnăm în jur iluzii, ca să ne agățăm de ele pentru a rămâne vii, să ne spunem că ele sunt realitatea, și asta doar pentru că ne e frică să alegem să murim, pentru că nu se face. Să ajungem niște deplorabili care găsesc speranță într-o poveste de adormit copiii, care e religia. Să ne lipim instrucțiuni de viață pe ușa frigiderului, să citim cărți care au fost scrise să ne dea iluzia că ne scot din depresie, în timp ce ne iau banii. Cum bine zicea Puppy la un moment dat, au apărut tot felul de oameni inteligenți și imorali care pretind că-i învață pe proști să facă totul de la capăt – le explică cum trebuie să respire, să mănânce, să se cace, să se fută, să meargă pe stradă, să se îmbrace, să gândească, să simtă. Dar fericiți tot nu reușesc să-i facă. Cel mult,

satisfăcuți pe moment, că au fost cuminți și au urmat atent instrucțiunile.

Nu voiam să mai fiu naivă. Ce rost avea? Mai grav ar fi fost să mă trezesc la 30 de ani că m-am prostit cu bună știință și am ascuns sub preș goliciunea vieții mele, a vieții omenești în general.

Mai bine curaj, hotărâre, o decizie radicală, dar a mea. Care mă reprezintă sută la sută.

Stăteam uneori și-mi aminteam de mine de la 11 ani, de la 12, de la 13, și mă întrebam cum naiba nu observam pe atunci mizeria din jur. Cum de nu aveam fler pentru prefăcătorie, pentru superficialitate, cum de nu pufneam în râs la fiecare replică imbecilă a bipezilor, pe care o auzeam pe stradă. Cum de mă puteam îndrăgosti de oameni, pe care să-i văd atractivi, interesanți.

A doua zi după Marea Adunare a Proștilor, m-am dus la supermarket, trimisă de Adele, să iau spaghete, sos de roșii și cașcaval, plus ceva desert. Și acolo, la coadă, m-am întâlnit cu Andrei, iubitul meu dintr-a 8-a.

Nu-l mai văzusem de jumătate de an, așa că, după ce am stat la discuții până să ajungem la casă, apoi pe drum, până la mine, el m-a invitat să mergem la un suc. Am lăsam cumpărăturile în bucătărie și am ieșit într-un bar din apropiere, să bem două beri.

Nu neg, era sexy în continuare, îți lăsa impresia unui om care ar putea fi interesant. Îl remarcai în mulțime. Dar, căcat, conversația cu el a fost cam așa:

— Și, ce-ai mai făcut tu?, m-a întrebat.

— Păi, cum mă știi. Cu școala. Noi prieteni.

I-am spus pe scurt faza cu pozele în sutien și cum am mers eu dezbrăcată la școală. Credeam că măcar o să zâmbească, o să destind atmosfera. Nu-mi plăcea să-mi beau berea având un nod în gât și nesimțindu-mă în largul meu.

M-a dezaprobat radical.

— Eu nu aș fi făcut așa ceva. Mai bine să te vadă doar în lenjerie, decât goală complet, mă rog, înfășurată în hârtiile alea. Acum probabil au toți fantezii cu tine.

— Mi se rupe pula, l-am informat, calmă și detașată.

Mi se rupea, ce-i drept. În zilele de după ce se întâmplase chestia de la școală, avusesem tot felul de revelații. Despre cum mă privesc oamenii, despre ce simt eu când mă gândesc la impresia pe care o au străinii despre mine, despre ce ar trebui să fie niște relații cu sens, și am ajuns la concluzia că făcusem bine nu doar pentru ceilalți, dar și pentru mine – ca orice experiență ieșită din zona de confort, îți deschidea mintea.

— Nu cred că e bine să ai atitudinea asta... E esențial să fii bine văzută în societate.

Mă deprima direcția conversației, așa că am schimbat subiectul. Dracu' m-a pus și i-am rezumat tot ce făcuse Tedy la MAaP.

Andrei a fost șocat, s-a înecat cu berea.

— Doamne ferește, așa ceva!... Se putea lăsa și cu arestări, voi vă dați seama?! Daria, cum ai ajuns să te întovărășești cu oameni de genul ăsta?

Mă uitam la el și, așa cum îi bătea lumina pe față și cum sticla de Ursus părea să-i înverzească un pic obrazul, nu mi se mai părea nici măcar atât de sexy. Fusesem împreună 13 luni. Nu reușeam să-mi dau seama acum exact ce văzusem la el în urmă cu doi ani. Poate nu era prost și încuiat pe atunci? Poate căpătase retard sever între timp, de când intrase la facultate?

Bine, știam ce mă atrăsese. Arăta bine și era un pic rebel, dar în același timp romantic, când venea vorba de mine. Încerca să mă cunoască, toate cadourile lui veneau la fix, erau ce îmi doream în momentul ăla, de parcă îmi citea gândurile. Îmi făcea surprize. Mă asculta. Îmi dădea sfaturi, dar nu invazive, nu imbecile. Îmi lăsa libertate. Și destul de mult contase că era cu

patru ani mai mare ca mine, era într-a unșpea când eu terminam clasa a șaptea, și bănuiesc că fusesem flatată de interesul lui real pentru mine. Îmi zisese mereu că gândesc mult mai matur decât ar fi cazul la vârsta mea. Avea prieteni ok, sexul era mulțumitor, pentru că oricum nu-mi doream cine știe ce la capitolul ăla pe atunci. Avea bani cât să plecăm în weekend-uri la munte și la mare, deși Adele uneori se punea de-a curmezișul și nu-mi dădea voie. În perioada în care fusesem cu Andrei, avusesem și cele mai multe certuri cu bunica mea. Îmi spunea că o iau pe urmele maică-mii. Bănuiesc că se gândea că devin o ușuratică. La un moment dat, am avut o discuție cu Adele și i-am spus că îl iubesc pe Andrei, că și el mă iubește, iar asta a topit inima bunicii mele. Lăsa totul deoparte când venea vorba de iubire. An eternal sucker for love.

Cred că a suferit ea mai mult decât mine când m-am despărțit de el.

Îmi aminteam vag cum ne despărțisem. Știu că devenise tot mai gelos pe Puppy. Îmi reproșa că petrec atât de mult timp împreună cu bestfriendul meu. Că ne facem prea multe confesiuni, că suntem prea apropiați, că sigur Puppy e îndrăgostit de mine. Pufneam în râs de fiecare dată când îmi spunea asta. Era culmea, cum să fi fost săracul Puppy îndrăgostit de mine?! Fix de Puppy găsise să se ia, fix pe bietul Puppy să-l facă obiectul geloziilor lui prostești? Prietenul meu mă știa de când eram un țânc, mersese cu mine să-mi cumpăr primele tampoane, mă ascultase vorbind despre toți cântăreții și actorii din seriale pe care avusesem crush-uri – uneori, le avea și el, tot cu aceiași. Puppy îndrăgostit de mine, extraordinar ar fi fost asta; mai probabil era să cadă o bucată de Lună fix pe școala noastră, s-o spulbere din temelii la ora de chimie cu nefututa care nu ne scotea din 2 și din 3.

Cam atunci începusem să-mi pierd respectul pentru Andrei, când o dădea în sus și-n jos cu

Puppy care e îndrăgostit de mine. De aia îți face cadouri, e amorezat. Eh, pula, îmi face pentru că a văzut ceva într-o vitrină și s-a gândit la mine. Păi, de ce s-ar fi gândit la tine, dacă nu ar fi îndrăgostit? Căcat, pentru că sunt Daria, nu știu? Ce, trebuia să existe un motiv bătut în cuie?

Și e adevărat ce se spune, odată ce pierzi respectul pentru un partener, prin gaura aia se scurge și iubirea, un pic mai încolo.

Treptat, începuse să nu-mi mai placă Andrei. Devenea mai serios, cred că se transforma în băiatul ăla pregătit să intre în rândul lumii, să ajungă într-o corporație, să-și ia nevastă pe la 28 de ani, să facă un răhățel mic pe la 30, să aibă două mașini și casă în Pipera, să vorbească la hands free în timp ce înjură că e blocat în trafic alături de alte sute de corporatiști care înjură la hands free că sunt blocați în trafic.

Eu am fost aia care i-a dat papucii. Pe urmă am plecat cu Adele și Puppy două săptămâni în vacanță prin Europa și, când m-am întors, prin august, înainte să intru la liceu, ne cam uitasem unul pe celălalt.

Mă rog... el se simțea în continuare faultat și credea că Puppy se cuplase cu mine în vacanță, era convins că instinctul nu-l înșelase încă de la început și că prietenul meu cel mai bun era îndrăgostit lulea de mine.

— Sunt o gașcă chiar mișto, să știi, îi spusesem lui Andrei, despre Tedy și Vicky.

— Doamne ferește, o să te văd la știri într-o bună zi! Copiii ăia mi se par un pericol social.

— Și... tu ce-ai mai făcut?, l-am întrebat, terminându-mi berea.

Eram în dubii dacă să mai cer una sau nu. Mai bine mă căram, îl sunam pe Puppy și mai beam beri la mine în cameră, măcar aș fi fost cu o persoană cu care puteam vorbi și puteam râde.

— Ei, știi cum e, odată cu facultatea lucrurile se schimbă. Nu îți mai arde de copilării. Cai verzi

pe pereți. Te gândești la viitorul tău. Să intri în rândul lumii. Sincer, mă dezamăgește ce aud despre tine, mi se pare că treci printr-o faza teribilistă, tocmai acum, când ar trebui să ai mare grijă și să-ți alegi responsabil drumul în viață...

Și, căcat, a început să-mi țină morală, de parcă încă mai era iubitul meu, de parcă era proful meu, dirigul meu sau ceva. Mi se aplecase puțin, poate fiindcă băusem alcool pe stomacul gol. Mă tot gândeam la spaghetele Adelei, dacă or fi ieșit bune. Voiam să mă ridic, să-i zic vreo două și să plec, dar mi-am spus că aș avea o satisfacție mai mare dacă l-aș determina pe el să se ridice de bunăvoie și să plece.

Așa că...

— Andrei, tu vezi ciupercuța aia care vine țopăind spre noi?

— Ce, mă? Ciu... ciupercuța?! Cum adică ciupercuța?

— Uite, mă Andrei, ciupercuța aia verde cu buline galbene care tocmai a coborât de pe perete, n-o vezi, ce naiba? Vai, și are și cornițe! De melc așa, vezi ce frumoase sunt?

Mă privea uluit, deja era pe picior de plecare.

— Și-a pus căciula, măi! Ce căciulă cute, cu urechi de pisică, nu? Și roșie, așa.

— Dumnezeule, Daria, tu iei chestii? Droguri, gen? Păi, așa s-ar explica unele faze...

— Ah, nu zilnic.

S-a uitat șocat în jur, în timp ce eu mă abțineam să nu izbucnesc în râs.

— Te place, să știi.

— Cine, Daria? Cine mă place?

— Ciupercuța, mă. Ți s-a urcat în brațe, nu vezi?

A sărit brusc de pe scaun, și-a vărsat berea și a început să se scuture pe blugi. M-am pus pe râs.

— Na, că ai dat-o pe jos. S-a supărat. Când e nervoasă, să știi că devine ușor agresivă.

— Tu, Daria, nu știu... Nu cred că ți-e bine... Ai grijă de tine!

A ieșit în fugă din bar, nu mi-a mai zis *pa, pa* sau ceva asemănător. Era bine, puteam râde acum în voie.

L-am sunat și pe Puppy i-am zis să ne vedem. Cu el râdeam cel mai bine.

A OPTA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Am observat că îmi plac poveștile spuse de oameni bătrâni. Sigur, un anumit fel de oameni bătrâni – unii care și-au păstrat capacitatea de a se bucura și de a fi copii, rămânând în același timp și foarte înțelepți. Oamenii care au înțeles că e inutil să-i judeci pe alții, care știu că nimic nu durează o veșnicie, care au aflat că iubirea contează mai presus de orice, pentru că îți oferă momente pe care să le recapitulezi la final. Ei spun mereu poveștile cu umor, uneori mai și înjură, de multe ori râd, iar la final plâng. De tristețe că se termină și de fericire că a existat ceva care să se termine.

Ceva care să merite povestit și să te facă să plângi la sfârșit.

O astfel de bătrână avea să ajungă, cu siguranță, bunica mea Adele, peste vreo 40 de ani.

Îmi părea rău, da, că nu aveam să mai fiu acolo, să o ascult. Povestea ei de viață m-ar fi făcut să simt multe. Povestea ei ar fi fost unul dintre cele atât de puține lucruri vii.

Și îmi mai părea rău că nu aveam eu cum să mai devin o astfel de bătrână. O bătrână cu părul lung, arămiu, cu un batic albastru pe cap și rochie neagră de dantelă, care să stea pe plajă într-o noapte de vară, să fumeze țigară de la țigară și să le vorbească unora mai tineri despre toate lucrurile care contează pe lume.

M-aș fi iubit bătrână. Aș fi fost o bătrânică adorabilă.

5.

America mirosea într-adevăr a libertate, nu era doar un mit.

Ne-am trezit pe plaja hippioților, care dimineața era pustie. M-am plimbat cu Puppy vreo oră, ne-am cumpărat cafea și niște gogoși delicioase, pe urmă ni s-a făcut somn din nou și am pornit spre ciupercuță. Mă gândeam să le cerem să dormim la ei câteva ore, pe urmă să mai mergem să explorăm. Eu și Puppy nu rezervasem nicio cazare, iar acum îmi părea chiar bine. Mă simțeam mai liberă așa.

— Știi de ce anume mi-e mie dor din România?, m-a întrebat Puppy la un moment dat.

— Hm... să ți se lipească pe tălpile tenișilor coji de semințe când te plimbi prin parc?

— Nu, haha, adică nu știu, poate că și asta. Nu, băi. Mi-e dor deja de cozile de la noi. Românii ar trebui să-și branduiască în primul rând coada, statul la coadă la magazin. Aia e cu adevărat ceva original, unic. Ce Nadia, ce Hagi, ce Brâncuși, ce Halep, din ăștia poate avea oricine, dar coadă ca a noastră nu există pe nicăieri în lume. Ceva atât de viu și de haotic, o poveste în sine. Știi, cum nu stă nimeni în spatele ăluia din față, să aștepte răbdător, în șir indian, ordonat. Nu, noi avem mereu babele care se bagă pe lateral, și mai fac un pas în față când nu ești atent. Și când aproape ai ajuns la casă, hop, baba își aruncă hotărâtă coșul în fata ta, convinsă că n-o să-i bați obrazul, trebuie să ai respect pentru bătrâni. Cum mai vine câte o gospodină din fundul magazinului, vede coada, și bagă tehnica aia gen ochelari de cal, nu știu, nu sunt din localitate – se aruncă direct spre casă, oarbă și surdă la protestele gloatei: ce, de unde era să știu eu că e coada acolo?! Scrie undeva?! Și mai

e tânăra mămică venită cu plodul, care plod a dărâmat deja șapte rafturi și a spart două sticle și trei borcane; vede ce codoi impresionant și intimidant o așteaptă, așa că recurge la gestul imposibil de combătut – ia cogeamite orăcăitor în brațe. Toți fac loc, trebuie să acorzi respect, mamă care s-a sacrificat pentru țară, pântec roditor, plus că ăștia mici cresc și apoi plătesc pensiile la om. Mai e și femeia nerăbdătoare, care îți bagă mereu coșul între coaste sau ți-l adăpostește pe picior. „Haideți, ce faceți, înaintați, e loc! A, tre' să-și pună doamna în pungă mai întâi, lasă, să nu-și mai pună, puneți și dumneavoastră acolo peste ale dânsei, că stăm aici de ne apucă Paștele!" Și tehnica bețivul agresiv și picat din Lună – ăsta e perechea gospodinei care nu e din localitate; vine din spate, se aruncă direct spre casă, de obicei cu un pet de bere și o pâine, și se clatină un pic așa, să te gândești că e beat și că nu vrei să cauți scandal cu el, să-i bați obrazul. După ce i-a lăsat pe toți cu buza umflată, te prinzi foarte ușor că nu e beat: îi pui piedică la ieșirea din magazin, să vezi ce pe față e, ce ușor se ferește și rămâne pe picioare. Mna, eu mereu fac asta cu piedica, și doar doi au fost până acum bețivi veritabili. Cine mai e? Ah, vociferantul. Ăla care mereu se aude din mijlocul cozii, dar nu-i poți vedea fața, că e înghesuit printre alții: „da ce face dom'le casierițele acolo, doarme în front? Da mai deschideți o casă, ziceți domnule să deschidă o casă, nu suntem bătaia de joc a nimănui! Dracii să vă ia, că veniți la muncă să dormiți în front și noi stăm aici și ne apucă noaptea!" A, și mai e doamna depășită de vremuri, care nu știe cum e cu banii noi, îi ceri un leu, îți dă zece bani, îi spui că face nouă lei, ea se uită speriată, înțelege nouă milioane sau ceva. Dacă îi spui că nu ai să-i dai rest și-i ceri mărunt, ai nenorocit toată coada, femeia o să mai petreacă încă un sfert de oră la casă. Mai e ăla care se pune la coadă în coș cu un șervețel, o gumiță și o

sticluță, și tu te așezi în spatele lui, zici, ia uite, domnul nu are mai nimic, merge repede, și după cinci minute din magazin îi vine familia – nevasta, soacra, socrul, mama, cumnata, verișoara și opt copii cu șase cărucioare ticsite. Pe care l-am uitat? Ah, veșnicul ciorditor. Se dă mai pe lângă tine, te caută de telefon, de mărunțiș... mai verifică și să nu cadă bani de prin buzunare neatente, să facă mizerie pe jos. Pe ăla îl iubește toată lumea, de fapt. După ce și-a făcut plinul, treaba, se scoate din rând și lumea răsuflă ușurată. Unul mai puțin, hai că parcă ne-am mai apropiat.

Am râs mult, Puppy avea așa un ochi format pentru detalii.

În drum spre ciuperca fostă rulotă – drum pe care l-am rătăcit de vreo două ori, deși ne aminteam că plaja era foarte aproape de ei, cu o seară în urmă parcă făcusem doar douăzeci de pași până la nisip – mi-am dat seama că îmi plăcea tare gogoașa cu ciocolată neagră pe care o mâncam, și asta m-a mirat tare. De câteva luni nu mai simțeam gusturi sau mirosuri. Mâncam în dorul lelii, nu prea mai aveam mâncăruri preferate. Uneori mâncam de plictiseală, alteori pentru că era nevoie să mă hrănesc. Chestia asta o convinsese pe Adele că mă paște un început de depresie și mă trimisese la un psiholog, care îmi recomandase un psihiatru.

Dar acum, acum simțeam gustul minunat al gogoșii, și asta era de-a dreptul minunat. Nu doar gustul... Îmi dădeam seama că simțeam în nări și mirosul oceanului. Era puțin diferit de al mării – parcă mai puțin sărat, mai lipsit de acea aromă specifică de alge, dar care te trimitea și el cu gândul la libertate, la o depărtare uriașă.

L-am luat pe Puppy de mână, l-am pupat pe obraz și el mi-a zâmbit.

Voiam să-i mulțumesc pentru vacanța asta neașteptată. Știam că o făcuse numai pentru mine, sperând să vindece ceva. Cu toată convingerea pe care o purtam în suflet, cu toată durerea, ceva mic

acolo începea să se crape. Mi se fisurau certitudinile, ca un ou pus la fiert în apă prea fierbinte, prea brusc, a cărui coajă capătă o dungă subțire, abia vizibilă.

Mi-am spus că îi voi mulțumi mai târziu, când voi ști mai multe despre viitorul meu.

Am ajuns într-un final la Anya și Stephen, la ciupercă. Erau cam prăjiți, sau poate nu se treziseră ca lumea din somn. Ne-au adus din nou ceai, licoarea lor interminabilă, iar eu le-am spus că aș vrea să merg să văd și plaja preferată a vedetelor, să-mi fac o poză acolo. Stephen a zis că vor veni și ei, dar mai întâi o să prepare niște chiftele din legume, să nu plecăm pe burta goală.

Mă așezasem pe pernele colorate, lângă Puppy, lipită de el, și beam ceai. O negresă venea și ne umplea mereu cănile, chiar înainte să le golim. O întrebasem ceva, nu-mi răspunsese, așa că ajunsesem la concluzia că e fie timidă, fie mută. Anya o striga Diva. Stăteam și așteptam să fie gata chiftelele, beam din ceai și mă pufnise râsul. Genul ăla de criză de râs din care e foarte greu să te oprești.

Îmi amintisem de o fază amuzantă: stăteam într-o dimineață în fața școlii, era pe la mijlocul lui februarie, toată lumea se pregătea de Valentine's Day, nivelul de prefăcătorie din aer era gros să-l tai cu cuțitul, iar Coco venise trântind și bufnind. Se așezase lângă mine, pe gard.

— Ce-ai pățit? S-a întâmplat ceva cu Tedy și cu Vicky?, m-am impacientat.

Nu-mi dădeam seama dacă se simțea Coco vreodată jignită fiindcă mulți dintre prietenii noștri o vedeau ca pe o prelungire a celor doi frați, ca pe un accesoriu al lor. Nu părea deranjată de asta. De fapt, de multe ori spunea că îi datorează lui Vicky cine este azi. Bănuiesc că Vicky era idolul ei.

— E, nu, ce să se întâmple, ăia doi știu să-și poarte mereu de grijă, n-ai tu treabă. M-a enervat un babalâc dobitoc, cu o babă nebună. Ieșisem cu

Victoria, câinele, și el se căca. Și trece moșul ăsta jegos pe lângă mine, și era cu baba lui, care îi mergea în urmă, așa, politicos, respectuos, știi. Și brusc face el la mine: *domnișoară, să știți că orătania dumneavoastră a defecat lângă copac.* I-am zis că orătanie e mă-sa, după care l-am mângâiat pe Victoria, l-am lăudat că se căcase așa repede, de nu mai era nevoie să-l plimb jumate de oră și să întârzii la școală. *Vai de mine, caca*, *eu când văd așa ceva mi se întoarce stomacul pe dos, nu pot să mă uit la așa ceva, fă-l să dispară, și animalul, și căcatul,* s-a introdus și băbăciunea în vorbă. I-am zis mai întâi vreo două despre cine ar trebui de fapt și de drept să dispară de pe fața pământului, după care am întrebat-o dacă ea nu are borac care s-a căcat la vremea lui în scutec și nu cumva l-a șters la cur și, dacă da, cum de mai are stomac cu toate astea, dat fiind că i se întorsese pe dos de sute de ori în timpul procesului. *Vai,* a zis imbecila scandalizată, *e cu totul altceva, copilul e o binecuvântare de la Dumnezeu și a fost croit după chipul și asemănarea lui, nu ca jivinele astea care sunt bune doar să dea carne*, *lapte și ouă.* Pentru că era genul de mentalitate de primată cu retard, genul de mizerie pe care o mai auzisem sau citisem de sute de ori, m-am enervat atât de tare, încât nu mi-a venit altă idee decât să iau basca mov cu țumburuc în mijloc a babei, direct de pe capul distinsei, și să o arunc în acel caca moale și gălbui pe care îl produsese Victoria și din care încă ieșea abur.

— Nu creeed, am zis, amuzată.

— Mda, și am și învârtit-o pe toate părțile, să se mozolească bine. Baba, să leșine, nu alta. Bărbat-su începuse să tremure din toate încheieturile, ziceai că-i sar mâinile, picioarele, cât colo. S-a uitat la mine și a zis: *panaramă ce ești, care duci în ispită bărbați însurați, pic de moralitate nu ai!* I-am zis că e nebun. Credeam că are o problemă cu hainele mele. L-am întrebat ce

anume nu-i convine: *uite, nebun idiot, blugi, tenişi, tricou cu sutien pe dedesubt, geaca asta până în talie, machiaj aproape zero, doar rimel şi gloss, care e problema ta, pocitule?* Victoria se enervase şi el, mârâia şi-şi arăta un canin, aşa, pe o parte. *Eh, duduie, nu e vorba de haine*, zisese el. *E vorba de comportament, de lipsa valorilor*, zisese şi baba. *N-am valori fiindcă mi se cacă patrupedul, sau cum? Nu, domnişoară, panaramo*, zisese moşul, *te-a văzut o ţară întreagă cum te-ai culcat cu bărbatul ăla însurat!* Mă uitam la el, clar că era senil. N-am mai zis nimic, l-am tras pe Victoria de lesă şi am plecat mai departe. Bine, nu înainte să calc şi eu pe basca la babă. Îţi imaginezi ce nebuni umblă liberi pe străzi, Dario?

Pe atunci nici eu, nici Coco nu aveam habar de ce ăla era a douăzecea persoană care îi bagă placa aia cu lipsa de moralitate şi bărbaţii însuraţi. I se mai întâmplase la un moment dat în autobuz, când ne urcasem ea să mergem în centru. Îi spusese asta şi profa de fizică, tot o nebună, mă gândisem eu. Mai târziu, când cu capra, deslușisem și misterul cu reality show-ul.

Am râs vreo douăzeci de minute nonstop, iar Puppy şi-a făcut griji să nu mă înec, îmi tot zicea să scuip ceaiul din gură şi să nu mai beau până nu îmi trece complet criza de râs. Tot îmi imaginam scena în care Coco, nervoasă, şterge cu basca babei prin rahatul moale ale câinelui. Era mortală. Am încercat să le explic şi lui Stephen şi Anya, dar, cum ziceam, cred că erau cam prăjiţi. Diva m-a privit şi ea ciudat, de parcă se pregătea să-şi facă dintr-un minut în altul cruce.

Tot foarte prăjite au venit pe un platou şi chiftelele de legume. Chiar un pic cam arse pe o parte – dar bune, cu toate astea. Am mâncat şi mi-a mai trecut râsul.

Apropo de râs, mi-am amintit şi de o discuţie pe care o avusesem cu Tedy şi Vicky. Pornise de la o replică foarte ironică a mea legată de ceva,

probabil de un prost care își dăduse în petec, iar Vicky prinsese ocazia să îmi arunce un compliment, zisese ceva gen că pentru o fată care își planifică sinuciderea am încă destul de mult umor. I-am zis că n-am fost niciodată într-un singur fel, m-a scutit necuratul de a avea ochelari de cal prin care să văd într-o singură direcție. În plus, umorul e un stil de viață, nu prea cred că ai cum să gândești, dar să-ți lipsească umorul, iar Tedy și ea au fost imediat de acord, au spus și ei că n-au cunoscut pe nimeni care să fie prost și să aibă în program glume mișto.

Cu burta plină, Anya m-a invitat afară, la o sesiune de meditație. M-am dus. Mai făcusem așa ceva, căutasem filmulețe pe YouTube și ajunsesem la concluzia că sunt bune ele la ceva, doar că nu neapărat pentru mine. Erau potrivite pentru femeile mai în vârstă, cu ușoare crize de personalitate, dar totuși hotărâte să trăiască. În cazul meu, erau frecție la picior de lemn. Dacă meditația ar fi fost o persoană, și-ar fi pierdut vremea stând după mine.

Totuși, meditația Anyei a fost destul de simpatică, chiar m-am distrat. După meditație, a făcut și yoga. Apăruseră de nu știu unde vreo zece femei și, când Anya a terminat, au rămas să discute cu ea subiecte de corazon.

A fost momentul potrivit ca Stephen să vină la noi și să ne arate ce croșetase în dimineața aia – un costum de baie foarte colorat. Voia să i-l facă iubitei lui cadou. Nu mai văzusem un bărbat cu o croșetică atât de mică în mână până atunci, așa că iar am râs. A zis că dacă mai așteptăm jumătate de oră, vine un amic de-al lui cu o motoretă și plecăm toți la plaja vedetelor, că are și el treabă în direcția aia.

M-am întrebat oare cum am putea pleca toți patru pe motocicleta amicului, dar mi-a trecut. Eram departe de casă, măcar aici avea sens să nu-mi mai pun întrebări.

Într-un fel, Puppy avusese dreptate. Departe de România, chiar se respira mai bine. Se simțea libertatea în aer, iar oamenii erau indiferenți, relaxați, nu se grăbeau să te judece, sau măcar, dacă te judecau, învățaseră cu timpul să nu o arate atât de ostentativ ca în amărăciunea noastră de țară. Era ca o primăvară fără sfârșit. Îmi amintea de un film care îmi plăcuse în urmă cu câțiva ani, *Spring Breakers.* De o vacanță sălbatică, în care să încâlci toate regulile, să fii crud în toate felurile posibile și lipsit de moralitate, să încerci totul și să nu te gândești la ce va fi când vei reveni la viața de dinainte. Dacă vei mai reveni cândva. Chestia cu vacanța de primăvară era mai mult o stare, nu o perioadă de timp. Era un loc în care mergeai în mintea ta, unde îți păsa mai puțin de ceilalți, unde te încărcai de energie pentru încă niște luni de școală și supraviețuire. Era despre nopți interminabile și vise nebune, care nu dau socoteală legilor logicii.

Pe de altă parte, mă vedeam cumva și în ipostaza asta și nu știu cât de tare mă încânta. Să bat pământul în lung și-n lat, toată viața mea pe care aș lăsa-o să fie lungă, și să nu găsesc ceea ce visez, ceea ce-mi doresc. Era atât de riscant și de trist să-ți lași speranțele să zburde nestingherite, pentru că speranța era ca un cal năzdrăvan – odată ce o lua la goană, nu-l mai puteai opri. Și ai fi vrut să-l oprești uneori, știai că nu va găsi ceea ce caută, va fi dezamăgit și va suferi mult.

Aș umbla așa, din țară în țară, din om în om, de pe un continent pe altul, dintr-o carte poștală în alta, și poate că aș aduna amintiri colorate, da, poate pe ici-colo aș reuși să mai simt câte ceva; dar dacă la final voi da piept tot cu goliciunea, tot cu lipsa de sens? Poate că în alte locuri iluziile erau doar îmbrăcate mai bine. Oamenii căpătaseră știința de a le vinde în așa fel încât să-ți ia ochii. Dar tot nu era mare lucru de capul lor.

Am intrat pe Facebook, cumva mi se făcuse un pic dor de casă. Iarăși am dat peste subiectul zilei. Mă rog, peste subiectele săptămânii, că nu mai intrasem de șase zile. Subiectul de luni era că Mircea Badea luase bătaie într-un ring de box, într-o demonstrație organizată la mall, îl caftise unul și-l lăsase lat în cinci secunde, un tip pe care Badea amenințase că-l bate. Subiectul de marți era că un medic chirurg estetician de fapt se prefăcuse că e doctor, și pusese țâțe așa cum se pricepuse el mai bine – subiectul ăsta făcuse un pui: o dezbatere pe tema dacă e bine sau rău ca o femeie să-și pună sâni de plastic. Puiul ăla mai făcuse și el un pui – oare era bine ca o femeie să-și modifice aspectul pe care i-l lăsase Dumnezeu? Și ăsta avusese o încercare de pui: oare exista Dumnezeu?, dar se fâsâise repede, căci ducea un pic în filosofie, și asta îi complexa și speria pe români. Subiectul de miercuri era că un om mai în vârstă așa, politician, din ce-mi dădusem seama, spusese în Parlamentul European sau într-o instituție asemănătoare că pescărușii fac baie în piscină. Cormoranii, mă rog. Subiectul de joi a fost că băgaseră clor în apa de la robinet și nu era bună de băut. Vineri, se rupseseră copacii în București, din pricina unei ploi care înghețase, și se prăbușiseră pe mașini. Tema de sâmbătă – își găsise Irinel Columbeanu o altă Moni, tot de abia trecută de majorat, și tot un pic mai înălțuță ca el... practic, cea mai mare parte din femeia respectivă începea acolo unde se termina bătrânelul.

Mă uitam ca un vițel, vorba proverbului, și mă întrebam prin ce miracol, în ce univers, m-aș putea arunca eu cu toată energia mea să-mi dau viața pentru un astfel de subiect, oricare din cele ale fiecărei zi din săptămână. Cu ce mă atingea? Cum ar fi putut să mă intereseze? Cât de inadaptată eram, cu o viață doar a mea, cu propriile mele necazuri și reușite, cât de extraterestră să trăiesc pe cont propriu?

Ah, și mă mai uitam la ăștia care furau. Statusuri, meme, poze, glume, dialoguri, fragmente din cărți, citate din filme, bucăți din interviuri cu personalități, faze din emisiuni TV, și evident le dădeau ca fiind ale lor. Unii erau tot ei nemulțumiți. *Da-ți shi reacți nu decat ser,* îi certa un prost pe oamenii lui din listă. Să-i dea *reacți* la chestii furate. O lopată peste ceafa i-aș fi dat eu, ca reacție... Tot internetul românesc era o furăciune de la un capăt la altul. Eu, dacă aș fi fost umorist, să zicem, m-aș fi lăsat complet de meserie. Trebuie să fie oribil să știi că ți-ai stors creierii să dai ceva și original, și la zi, și funny, și pentru o categorie largă de public, și cool, și memorabil, și să-ți vină 50 de rahați fără viață și să-ți fure gluma, să se laude cu ea, să agațe cu ea, să fută cu gluma ta, să facă și copii din cauză că tu ți-ai fiert creierii să scoți ceva mișto. Culmea, dacă îndrăzneai să îți revendici copilul, creația ta, imbecilimea îți sărea în cap: *Da ce coae cei așa special la gluma ta? E pă net deci este lu' toata lumea!* Păi, dacă nu era nimic special la ea, de ce ai luat-o să-ți facă plozi?

Pe lângă aia cu *deprimată, dar fericită,* pe piatra mea de mormânt mi-ar fi plăcut să mai scrie: *Fata care n-a furat în viața ei nici măcar o memă.* Mda, nu furasem, deși eram născută în România. Nu furasem, și totuși supraviețuisem. Dacă îmi plăcuse vreodată o chestie pe wall-ul altcuiva, îi dădusem share, sau o transcrisesem și tăguisem autorul. Nu aveam de ce să mă dau eu mare cu creația altcuiva. Ce trist, să-ți asumi din start că nu ai pentru ce să fii plăcut, că nu e nimic de capul tău, să te simți nevoit să iei de la alții și să juri că ai căcat tu. Ca și cum ai fute o gagică cu pula altcuiva. Ce satisfacție era aia?

În primul rând, oamenii, oricât de retardați ar fi fost ei, îți cam cunoșteau nivelul intelectual, cu atât mai mult cu cât aveai o listă restrânsă de prieteni, sub o sută, să zicem. Erau persoane care te știau din viața reală, erau perfect la curent cu

faptul că nu ești în stare să fii amuzant nici dacă supraviețuirea ta ar depinde de asta. Sigur că își dădeau seama că ai ciordit un banc, dacă el era reușit. Sigur că râdeau și mai tare de tine, le era și mai milă. Bine, singura chestie cu care te scoteai era că și ei făceau, probabil, la fel, și ajunsese să fie ceva absolut normal.

A, că toți ne puteam lăsa inspirați, aia era o fază super mișto. Da, sigur că o glumă reușită putea să mă bage și pe mine în starea de a spune ceva amuzant, de a fi ironică, ceva pe acolo. Dar în stilul meu. Cu lucruri și întâmplări din viața mea. Care spuneau ceva despre mine. Viața era scurtă și nesatisfăcătoare, asta mai lipsea, să umblu în papucii altcuiva, să nu apuce dracului să mă cunoască nimeni pe bune.

Sincer, doar asta nu mai făcusem – să iau viața altuia, mintea altuia, să spun că-s ale mele. Cât de defect să fii să mergi în direcția aia? Cu ce rost? Slavă Domnului că aveam ceva orgoliu și o cât de mică stimă de sine, peste care nu aș fi trecut.

Un țiuit de la marginea pădurii mi-a întrerupt gândurile. Iată, intrasem pe Facebook, îmi amintisem de România și deja îmi futusem starea.

Acolo, la marginea pădurii, era amicul lui Stephen, un tip bărbos, pe la vreo 200 de kile, călare pe o motocicletă cam rablagită. Agățată de motocicletă, era un fel de cutie pătrățoasă, ca o remorcă. Ne-a făcut semn să urcăm înăuntru și așa am făcut.

Stephen a luat din remorcă două beri și ni le-a întins mie și lui Puppy. Am băut și am admirat ziua aia de primăvară-vară, dintr-un loc care mirosea altfel, unde copacii foșneau diferit, soarele era mai optimist, iar noi eram atât de departe de casă, încât orice ar fi fost posibil.

Chiar și să începi de la zero.

Chiar și să te gândești la o nouă viață.

PUPPY

Fata pe care o iubeam eu era momentan într-o lume gri. Într-un labirint tern, din care nu vedea nicio ieșire – nici înainte, nici înapoi, nici în dreapta, nici în stânga.

Fata pe care o iubeam strălucea, deși nu știa asta.

Nu știa ea multe, nu doar că o iubeam eu de jumătate de viață.

Nu știa că nu avea nevoie să caute alte lumini. Alte ieșiri. Alte speranțe.

Trebuia să privească mai puțin în afară și mai mult înăuntru. Dacă ar fi privit înăuntrul ei, dar să privească într-adevăr, să se scufunde în marea aceea de lumină aurie, și-ar fi dat seama că nu căutase unde trebuie. Nu mai avea de ce să dispere și să scotocească toate cotloanele labirintului, doar-doar va da de o ușă ascunsă.

Chiar ea era ieșirea, ea era strălucirea, ea era speranța.

6.

Fusesem nespus de mândră când Tedy preluase de la mine expresia mea cu oamenii-umbră, doar că el le zicea acum căcații-umbră. Nu aveam nimic împotrivă, mi se părea o descriere corectă.

Tedy era genul de băiat care, bănuiam eu, nu ar fi putut sta cu o gagică fără personalitate, conformistă și proastă. Într-un fel, faptul că se uita la mine era ca o validare, deși îmi spusesem mereu că nu aștept validarea nimănui... dar poate Tedy nu se încadra la *nimeni, nimănui.*

Stăteam pe gardul ăla unde avusesem și conversația cu Coco despre cățelul Victoria și babalâcii isterici, în prima zi când fratele lui Vicky se apropiase de mine. Era după faza cu protestul legat de pozele sexy, și bănuiesc că atunci auzise și el de mine. Nu îmi vorbise cum își vorbeau oamenii normali și timizi, care caută un pretext cât mai veridic pentru a se băga în discuție unii cu alții – se așezase lângă mine, zâmbise, își aprinsese o țigară și făcuse un comentariu despre colegii noștri, ceva jignitor și realist, dacă îmi amintesc bine, ceva care se lipise la marele fix pe starea mea de spirit.

Era melancolic și cumva întotdeauna detașat. Îmi amintea de eroii filmelor vechi, din anii 80 sau 90, cu adolescenți rebeli și charismatici, mereu originali, alături de care nu aveai cum să te plictisești decât dacă îți lipsea cumva creierul. Poate nici atunci.

Era opusul oamenilor care se căznesc și își storc mintea ca să producă o glumă. Lui umorul îi ieșea fără să-și propună să fie amuzant – era un umor doar al lui, și îți lăsa impresia că făcea acele remarci doar pentru el.

Și era sexy, mai mult decât orice, bănuiesc că asta era principala lui trăsătură. Când stătea dus pe gânduri, când făcea o boacănă, când ironiza pe careva, când își punea brațul în jurul umerilor lui Vicky.

Sora lui, versiunea lui feminină.

În loc să fiu intimidată de relația lor, despre care se vorbea șoptit, cu oroare și fascinație, pe la toate colțurile, eram și mai mult atrasă. Mi se părea un curaj nebun să-ți asumi să ai mai mult decât o relație normală cu sora ta. Cel mai îndrăzneț lucru era să-ți cauți jumătatea până la capătul pământului și să nu renunți la ea, oricine ar fi fost, oricât de greu s-ar fi dovedit să fiți împreună. Dacă jumătatea ta era o găină, era atât de frumos și îndrăzneț să-ți asumi asta, să o prezinți tuturor, să fii mândru de ceea ce sunteți împreună. Dacă sufletul tău pereche e sora ta, go for it. Era ceva atât de romantic în povestea de dragoste dintre Vicky și Tedy. Nu mai văzusem niciodată două ființe care să se înțeleagă atât de bine.

Erai jumătatea mea, dar nu pentru că eram incompletă, ci pentru că mă făceai fericită, scrisese Vicky cândva despre Tedy. Exact așa se întâmpla, în sensul că amândoi erau perfecți, desăvârșiți, practic nu ar mai fi fost loc de altcineva alături de ei – nu se punea problema să se completeze, erau deja compleți. Dar, împreună, se făceau unul pe celălalt să strălucească mai tare.

Nu mi-a trecut prin cap că n-aș putea avea și eu loc în cercul lor perfect închis; de fapt, cred că în ziua aia în care îmi vorbise Tedy pentru prima dată nu prea știam care e faza cu ei doi. După ce am stat pe gard vreo oră, m-a invitat să merg cu el la o bere, se întâlnea cu niște amici, dar eu aveam program cu Puppy, care oricum apăruse și el prin curtea școlii și fusese surprins că vorbeam cu Tedy. Nu știu cum, Tedy a înțeles că sunt pedepsită și că trebuie să fiu acasă. Chestia asta nu mi se

întâmplase niciodată – Adele nu era genul ăla de părinte/tutore/bunică. Orice aș fi făcut, nu ar fi țipat la mine, nu m-ar fi închis în camera mea, nu mi-ar fi tăiat banii de buzunar. Mi-ar fi făcut o cafea slabă cu mult lapte și m-ar fi invitat la o discuție lungă.

Și, contrar tuturor așteptărilor, cumva avusesem loc și eu lângă Tedy. Coco, beată, îmi zisese la un moment că Tedy e atras de tristețea mea, că melancolia aia de viitor sinucigaș e singura chestie pe care nu o are Vicky. Dar nu știu cât de multă bază puteai pune în ce zicea Coco, pentru care Vicky era mai importantă ca întreg universul.

Am ajuns cu remorca, hâțânându-ne, vărsând berea pe noi, până la plaja aia unde doream eu să caut vedete pe ea. Îmi și imaginam cum dau peste Aguilere și Shakire și Rihanne și ne facem selfie-uri împreună. Îți dai seama, îmi ziceam, bând din berea americanului gras, ce tare o să fie, după ce mă sinucid or să se uite în telefonul meu și or să găsească selfie-urile cu mine și cu divele astea și or să zică *Aoleuuu, cum să te sinucizi când ai întâlnit niște superstaruri, era ceva foarte în neregulă cu fata asta.*

De când mă trezisem, nu prea mai avusesem pe creier imaginea cu mine sărind, ceea ce era neobișnuit, pentru că în zilele normale era prima chestie pe care o vedeam după ce deschideam ochii. Puppy era lângă mine acum, îmi întindea mâna să cobor din remorcă, și avea zâmbetul lui vindecător.

Descoperisem pe la nouă ani ce puteri magice avea zâmbetul lui. Putea șterge decepții, tristeți, griji. E drept, toate erau mai mărunte pe atunci, mai banale. Luam o notă mică și îmi făceam o mie de gânduri că o voi dezamăgi pe Adele, dar Puppy îmi zâmbea și propunea să se jucăm o chestie, un joc, chiar și unul de tocilari, și îmi zâmbea încontinuu, asta era faza, că nu renunța niciodată la

zâmbet, și grijile mele pentru cum va reacționa Adele treceau pe plan secund, zâmbetul lui Puppy îmi dădea încredere că poate pentru bunica mea valorez mai mult decât o notă, că poate mă știe mai bine de atât.

Veneam nopțile tristă și îngândurată după o semi-decepție în dragoste, când poate colegul meu de clasă de care îmi plăcea îmi trăsese țeapă și mă lăsase să aștept ca o proastă în fața cinematografului, el preferase să rămână cu băieții la fotbal, deși, la naiba, ne înțelesesem să vedem un film ales special pentru el, o prostie gen Spiderman sau oricum ceva sec cu super-eroi, și mă așezam acasă în pat cu genunchii la piept și-mi puneam Scorpions sau Bon Jovi, ceva vechi și trist, iar Puppy, cățărat pe balcon, îmi bătea la geam să-i deschid, apoi îmi zâmbea, și îmi dădeam dintr-o dată seama că poate nici nu-mi plăcea băiatul ăla de la mine din clasă atât de mult, poate că oricum m-aș fi plictisit cu unul care merge la film să vadă super-eroi, care trăiește în lumea jocurilor pe calculator și a benzilor desenate, poate că aveam nevoie de cineva care să fie capabil să trăiască în mult mai multe lumi, în toate lumile, așa cum părea să fie Puppy, care îmi zâmbea atât de sincer și de frumos, și uitam complet de colegul ăla, începeam să probăm haine la nimereală din șifonierul meu și să dansăm, și Puppy mă lua în brațe și-mi spunea că sunt cea mai frumoasă din lume, că sunt inima a tot ce există, culoarea cea mai aprinsă din univers.

Așa îmi zâmbea și acum, când coboram din remorcă, încă ținând berile în mână, și era primăvara peste tot în jur, o primăvară completă, perpetuă, atât de puternică încât nimeni și nimic n-ar fi putut s-o îndepărteze, nicio vară, nicio toamnă, și părea că în primăvara asta, într-o țară îndepărtată, noi vom rămâne pentru totdeauna adolescenți, și vom putea fi fericiți aici, pentru că puteai respira și puteai să ai scurte perioade în care

să nu te mai gândești la nimic, iar perioadele alea să te încarce, să aduni rezerve din care mai târziu să poți spera, să poți simți.

Mă gândeam la mama, cum poate ar fi vindecat-o și pe ea o vreme să meargă într-un loc unde nu mai fusese niciodată. Să facă un pas în spate și să înțeleagă ce e important.

Mi-ar fi plăcut să descopere într-o zi că de fapt mă iubea mai mult decât își dădea seama.

Că eram o parte din ea.

Că nu mă putea nega.

Că nu eram atât de simplu de dat deoparte.

Am alergat cu Puppy până în mijlocul plajei de fițe, și era atât de întinsă, încât deja nu mai distingeai fețele oamenilor rămași pe faleză. Stephen și grasul cu motocicleta ne-au făcut cu mâna, apoi au dispărut. Nisipul era foarte fin și foarte alb. Ne-am descălțat și am alergat așa o vreme, hârjonindu-ne. Puppy zâmbea mereu, poate că o făcea intenționat, îmi ștergea cu zâmbetul lui gândurile negre, și poate toată istoria, tot ce fusesem. Începeam să uit că am o mamă doar pe Facebook și Instagram, că nu prea știu nimic despre cum am venit pe lume, că urăsc atât de tare prostia de la mine din țară, că uneori mă blestem că m-am născut într-un astfel de loc de care nimănui nu-i pasă și unde oamenii pot să-ți facă cele mai oribile lucruri, fără să fie trași la răspundere, uitam că e atât de descurajant că îmbătrânești repede și apoi mori, și nu ai suficient timp să faci nici zece la sută din tot ce ți-ai propus, pentru că omul, chiar și cel genial, e atât de vulnerabil, și din păcate nu-ți poți petrece toate clipele așa cum ți-ai dori, văzându-ți de drumul tău, uneori ești dat la o parte, alteori te împiedici sau doar te oprești să contempli, să vezi imaginea completă, uneori cazi în bălăriile de pe lături, paralele cu drumul tău pe care-l iubești, și așa îți vine să te odihnești acolo o vreme, te simți atât de obosit, stând acolo te întrebi și la ce bun tot

zbuciumul tău, care va fi răsplata, uiți că de fapt nu pentru răsplată te agiți, ci pentru că așa ești tu, așa știi tu să trăiești, nu poți altfel, și stând și punându-ți întrebări uneori mai și adormi, și când te trezești îți dai seama ce mult timp a trecut, deja alții ți-au luat-o înainte, au făcut lucrurile pe care doreai tu să le faci, e drept că ei le-au făcut atât de prost încât te și bușește râsul, dar nu prea mai contează, pentru că spectatorii se uită și nu fac diferența, dacă tu le-ai fi făcut perfect oricum nu ar fi observat asta, pentru ei e fix același lucru, și îmi mai ștergea zâmbetul lui Puppy toată durerea de a fi singură pe lume, de a fi altfel, de a fi avut ghinionul nenorocit de a mă fi născut altă specia și de a nu-mi găsi locul nicăieri, alături de nimeni, dar având în același timp și încăpățânarea de a dori să fiu printre ființe asemeni mie.

Zâmbetul lui Puppy se băga iar și peste hotărârea mea de a mă sinucide, mușca din ea, o fărâmița, și îmi venea să-i zic – așa cum vorbea prostul ăla de-i citisem gândurile la metrou prin creierul lui aerisit și transparent – fratello, ia ieși tu de acolo, în pula mea, nu-ți mai băga zâmbetul ăla peste tot, hotărârea mea rămâne cum am stabilit, nu mai zâmbi peste ea, că nu rezolvi nimic.

Am ajuns până la apă și Puppy m-a împins în valuri așa cum eram, îmbrăcată, cu tenișii într-o mână. A mormăit ceva despre cum o să-mi ia alte haine, să nu-mi fac griji. Era rece apa și nu prea se bălăcea nimeni – de fapt, nici la plajă nu prea stăteau mulți. Poate că la ei nu era sezonul, poate că mergeau la plajă doar când era foarte cald, nu ca noi. Mie mi se părea o vreme perfectă. O zi cum nu mai avusesem de mult.

După vreo jumătate de oră, am ieșit din ocean și ne-am așezat pe nisip, să ne uscăm la soare. Puppy și-a scos tricoul. Am văzut că avea un tatuaj nou.

— Vai, ce-i asta? Eu de ce nu-l știu?

— Ei, lasă, a zis el, vrând să se acopere cu tricoul.

— Dă să văăăd!

L-am smucit de brațe, până când am ajuns să văd tatuajul micuț pe care și-l făcuse în dreptul inimii. Se vedea că era recent, încă mai avea pielea puțin înroșită, iar liniile nu se cicatrizaseră.

D, my forever unicorn.

Ăsta era tatuajul. Litere mici, rotunjite, așa cum vorbisem noi să alegem dacă vreodată aveam să ne tatuăm un citat, un cuvânt care să ne reprezinte.

— Ce genial e. Cine e D? Auzi, tu ai secrete față de mine? Te-ai îndrăgostit de cineva? Puuuuppy!

Mi-a zâmbit din nou și a început să-mi topească certitudinile, dezamăgirea, hotărârea.

Chiar în clipa aia, s-a apropiat de noi un grup de doamne între două vârste, foarte colorate și trăsnit îmbrăcate. Au intrat în vorbă cu mine și Puppy. Erau atât de vesele și mișto, nimic nu era forțat în exuberanța lor, în hainele sfâșiate după ultima modă, în adidași, în părul bleu, roz, alb sau gri, în bijuteriile diverse care îți luau ochii, încât m-am gândit că sigur trebuie să fie o conspirație, e ceva ce pusese la cale Puppy, venea în sprijinul zâmbetului cu care încerca să-mi dărâme lumea cu care deja mă resemnasem. Mă rog, ruinele pe care mă resemnasem să nu mai construiesc niciodată nimic. Am stat mult de vorbă cu ele, vreo jumătate de oră, am râs, una ne-a oferit o sticlă de lichior pe care o purta în geantă, alta ne-a întins un joint. La un moment dat, cea mai gălăgioasă dintre ele m-a întrebat care e aroma mea preferată de înghețată. I-am spus că probabil aia de ciocolată. *Și de cireșe,* a adăugat Puppy, *și aia îți place, Daria.* Tipa s-a ridicat și a dispărut. Priveam în urma ei, cum flutura fusta aia în toate culorile curcubeului, făcută din vreo șase texturi diferite, și mă gândeam ce diferite erau femeile astea de 50 de ani,

dezinhibate, libere, vesele, față de acriturile de la noi din țară, care nu știau decât să bârfească și să invidieze. Cum știau astea de aici să se bucure de începuturi noi la orice vârstă.

Doar o femeie mai cunoscusem așa. Puternică, originală, bună, înțelegătoare, inteligentă mai mult decât ar fi fost indicat pentru liniștea ei, matură, copilăroasă, încrezătoare în drumul și în pasiunile ei. O femeie căreia îi puteai spune orice; nimic nu o depășea, nimic nu o scandaliza. Femeia care avea mereu un sfat bun, dar pe care nu ți-l dădea dacă nu i-l cereai. Care știa că trebuie să te lase să greșești, fiindcă greșelile te dezvoltă cel mai bine și te fac să te descoperi.

Șaisprezece ani fusesem mândră să o numesc bunica mea.

Am simțit lacrimi adunându-mi-se în ochi.

Sigur, Adele aflase despre tentativa mea de sinucidere de Crăciunul trecut. Îi spusese Puppy, până la urmă, gândindu-se că așa era bine pentru mine, crezând că aveam să încerc din nou să o fac atunci, imediat după, poate de Revelion, sau poate la mijloc de ianuarie, când se spune că este și cea mai deprimantă zi din an. Îi spusese chiar în ziua în care Puppy venise după mine la mall și mă găsise acolo, la o masă, resemnată, prea debusolată ca să mai încerc gesturi extreme, gândindu-mă cât de inutil e totul, cât de multă pasiune trebuie să pui în actul dramatic de a-ți sfârși viața.

Adele îmi răsfoise și caietele, îmi cunoscuse și acea parte întunecată pe care încercasem să o țin departe de ea. Nu se panicase, nu mă pedepsise, nu mă obligase să vorbesc, să dau raportul, cum ar fi făcut niște părinți idioți. Dar încercase, așa cum știuse, să mă cunoască și mai bine, să fie mai atentă. Mă rugase să merg la terapie, să văd dacă mă ajută – *dacă nu îți este de folos sau crezi că e o prostie, jur că nu am să te oblig să mai mergi*, îmi promisese.

Simțeam că mă întorc pe drumul pe care mai mersesem la 13 ani, când crezusem că e ceva în neregulă cu mine și că pastilele m-ar putea repara. Aceiași pași îi urmasem și atunci. Mersesem la terapeutul școlii, care recunoscuse că problema îl cam depășește, și mă trimisese la un psiholog cu cabinet, pentru oameni serioși, care mă analizase zece ședințe și recunoscuse că și pe el problema îl depășea într-o oarecare măsură, așa că mă trimisese la psihiatru, căruia i se păruse și lui că doar discuțiile ar fi prea puțin pentru starea în care eram eu – perfect lucidă, pe de o parte, dar mult prea negativistă, prea încăpățânată și aprigă când venea vorba de semenii mei, așa ceva îmi zisese. Mă băgase pe pastile, promițându-mi că o să fiu mai bine, o să găsesc bucurie în lucrurile mărunte, aparent banale, o să descopăr un sens nou.

Le luasem 11 luni și nu fuseseră neapărat o idee rea. Tot într-un film antic, recomandat de Puppy, cu Christina Ricci în rolul principal, găsisem o replică pe la final cu care rezonam perfect. Antidepresivele îmi lăsaseră puțin spațiu în care să respir, ca o nișă în care puteam intra și lua o gură de aer. O spărtură în zidul care îmi mărginea drumul, prin care am băgat capul. Dincolo de el, erau mai puține gânduri, mai puțin de simțit. Preocupări banale, obiceiuri superficiale. Așa cum îmi promisese doctorul, pastilele mă lăsau puțin să mă bucur de mărunțișuri.

Dar erau o minciună mărunțișurile acelea, nu? La fel cum bietul corporatist se amăgea cu teambuilding-urile lui, cum biata pițipoancă supraviețuia pentru programările la manichiură unde avea să-și schimbe forma și culoarea unghiilor, cum bieții neîmpliniți faultați de viață se amăgeau când aflau că aveau să fie părinți și mai primeau o șansă. Ce-i drept, mărunțișurile mele erau pe o treaptă mai sus decât amăgirile astea din topor. Erau ceva cât de cât mai rafinat.

Ideea era că tot la fel vedeam lucrurile importante și în timp ce luam pastilele. Nu devenisem mai proastă peste noapte. Mai naivă, mai optimistă. Nu, ți-ai găsit. Astea nu se schimbaseră. Eram aceeași Daria. Dar, ce-i drept, acum îmi plăcea mai mult pizza și să mă plimb prin magazine de pantofi, să mă uit ore în șir la flori în parc sau să discut cu porumbeii.

Așa că, până la urmă, cu acordul medicului și al lui Adele, am renunțat la ele, cu promisiunea că aveam să cer ajutorul dacă lucrurile se înrăutățeau în viitor și mai tare.

După ce Puppy mă prinsese la mall Crăciunul trecut, proaspăt coborâtă de pe balustradă, am mers la psiholog de câteva ori, dar de pastile nu m-am reapucat. N-avea rost să dau banii degeaba, să golesc rafturile farmaciilor, când poate antidepresivele pe care le-aș fi înghițit eu de pomană ar fi putut ajuta pe cineva care chiar își dorea să trăiască. Mi se păreau o investiție fără rost, din moment ce oricum voiam să mor curând.

La fel făcusem și cu hainele. De prin ianuarie, de vreo patru luni, nu-mi mai cumpărasem nimic nou. Ce rost avea, să port de două, trei ori, apoi să rămână ale nimănui? Și așa mi se rupea sufletul pentru tot ce aveam în șifonier. Pe unele le îndrăgeam mult, pentru că le asociam cu momente din viața mea, în care le îmbrăcasem pe ele și fusesem foarte prezentă, aproape fericită. Uneori, deschideam șifonierul și le priveam, imaginându-mi cine avea să le poarte când eu urma să nu mai fiu. Tricourile îmi imaginam că avea să le poarte Puppy, pentru că erau oricum unisex și pentru că aveam aceeași mărime, M. Bine, aveau să-i stea largi pe piept, un pic. Câteva geci, la fel, i-ar fi venit lui Puppy. Niște blugi de-ai mei l-ar fi încăput, cu un pic de efort. Mă bucurasem nespus când aflasem că Vicky purta 36 la picior, mă gândisem pe loc să-i las ei toți bocancii, tenișii, pantofii, sandalele, cizmele. Investisem ceva la

capitolul ăsta, erau o mică avere. Și aveam un stil aproape identic noi două, oricum.

Mai găsisem în fundul rafturilor niște chestii destul de girlie, pe care nu-mi aminteam când le purtasem ultima dată și de ce le cumpărasem, mai exact. Imediat îmi venise în minte Coco. Rochie roz cu volane, fuste din plasă verzi și roșii, bej uri, griuri, movuri, rozuri pudrate... la fix ar fi stat pe Coco.

Aveam și niște chestii retro, din perioada mea boho-chic, și regretam că eram micuță și slabă, pentru că dacă aș fi avut cu douăzeci de centimetri mai mult și cu cincisprezece kile în plus, ar fi fost pe măsura Adelei. M-aș fi simțit onorată ca bunica să-mi poarte măcar o eșarfa sau o fustă, după ce aveam să nu mai fiu.

Maică-mii i-aș fi lăsat moștenire un rucsac. Aveam unul din piele, cu multe ținte argintii, pe care prinsesem și câteva insigne. Se potrivea cu ținutele ușor punk ale Coraliei.

Bănuiam că ar fi fost surprinsă. Nu neapărat că m-am sinucis, ci că m-am gândit mai înainte să-i las ei un rucsac.

— Ţine, draga mea!

Nu, nu era ce aveam să-i spun eu maică-mii în viitor, când îi dădeam rucsacul, ci era ce îmi spunea mie bătrânica aia colorată, mă rog, doamna cea rebelă și mișto, că numai a bătrânică nu arăta, deși o fi avut vreo șaizeci de ani în buletin. Râdea cu gura până la urechi și îmi întindea un pahar cu înghețată maro și roz.

— Cu ciocolată și vișine! Cu cireșe n-am găsit.

I-am zâmbit și eu cât de inocent am putut, i-am mulțumit și am început să mănânc. Era cea mai bună înghețată pe care o gustasem vreodată.

— Dar de ce?, am întrebat-o. De ce mi-ați luat înghețată?

— Draga mea, pentru că aveai cei mai triști ochi pe care i-am văzut în viața mea. Înghețata e

remediul perfect pentru ochi triști.

Am pupat-o pe obraz, iar Puppy a îmbrățișat-o, de parcă spusese un adevăr pentru care îi eram recunoscători, fiindcă singuri nu am fi putut să ne dăm seama de claritatea acelui lucru.

S-a făcut încet-încet seară, am mai fumat un joint cu doamnele colorate, care apoi au plecat, și am început pentru prima dată să ne facem griji pentru că dispăruseră Stephen și motociclistul. Nu de alta, dar nu prea mai știam să ne întoarcem la casa-ciupercă, unde lăsasem mașina închiriată. Și, mă gândeam eu, dacă nu o să returnăm la timp mașina închiriată, poate că nu va fi așa de bine.

Puppy a venit cu ideea foarte logică să căutăm pe Facebook pagina ciupercuței pe care oricum o știam, pentru că acolo mai mult ca sigur erau o adresă și o hartă. Erau, într-adevăr, dar devenea un pic mai complicățel, dat fiind că nu cunoșteam străzile, orașul, țara, continentul. Cel mai naspa era că, după cum se vedea, distanțele erau în general foarte mari și, dacă greșeai drumul, îți lua vreun sfert de zi să repari eroarea. Oricum, din ce ne-am prins de pe hartă, aveai o bucată bună de mers pe plajă, pe acolo era cel mai scurt drum, așa că am pornit desculți, țopăind, râzând.

Și poate că am fi ajuns înainte să se facă de tot noapte, dacă nu mi s-ar fi năzărit mie că o văd pe Lana Del Rey la masa unei terase de pe plajă.

7.

Arăta fix ca Lana în videoclipul *Love,* într-o rochie albă și cu multe margarete în părul negru și drept. Ori era ea, ori era o clonă mai reușită decât orice fel de imitație pe care o văzusem vreodată.

— Nu e ea, zisese Puppy.

— Ba e ea!

— Nu este, pentru că Lana are casa într-o parte diferită a orașului, îți arăt chiar acum pe net... Și cum ar putea să stea la masă cu oamenii ăia, și nimeni din jur să nu sară să-și facă o poză?

— Nu știu, poate sunt orbi. Ia uite!

Chiar în secunda aia, un băiat de la bar a venit și a cerut voie să-și facă un selfie cu tipa.

— Ţi-am zis că e ea!

— Ba nu e, insista Puppy.

Și rău făcea el că insista. Dacă n-ar fi fost așa încăpățânat să mă contrazică, poate că m-aș fi mulțumit cu satisfacția că am văzut o divă și gata, ne-am fi continuat drumul spre ciupercă. Dar așa m-a ambiționat să merg să mă conving.

Așa, am alergat spre masa unde stătea femeia, dar, când eram la câțiva pași, s-a ridicat și a fugit pur și simplu. Probabil o enervase cineva de la masa sau își amintise că avea ceva urgent de făcut, un loc unde trebuia să ajungă.

Hotărâtă, am început și eu să alerg după ea. Avea ceva viteză. Încă nu eram convinsă că e Lana – la viteza cu care alerga, părea un animal sălbatic și mă gândeam că, dacă Lana ar fi avut abilitățile astea, aș fi citit undeva despre ele. Pe de altă parte, sigur Lana se antrena zilnic ca să arate în formă, deci nu era exclus...

Am simțit la un moment dat că îmi dau sufletul, așa că m-am oprit și m-am așezat pe un ziduleț care mărginea faleza, mâzgălit cu niște

graffiti destul de reușit. Tipa luase ceva viteză. Începusem să mă gândesc că nu era Lana, la urma urmei. Nu alerga ea așa de nebună, chema un taxi sau ceva. Și, vorba lui Puppy, dacă ar fi fost ea, ar fi oprit-o lumea să-i ceară chestii.

O vedeam deja în depărtare, din ce în ce mai mică. O mașină a oprit lângă rochia ei albă, o portieră s-a deschis, iar femeia a intrat înăuntru. Înainte să închidă portiera, am văzut cum i-a căzut ceva din geantă. Am alergat cu ultimele puteri, cu gândul de a-i atrage atenția că își pierde lucrurile, dar mașina pornise în viteză. Când am ajuns la locul unde stătuse ea, am găsit un portofel din piele întoarsă, maro. L-am deschis și acolo avea actele – carte de identitate, ceva cărți de vizită, carduri de credit. Nu era Lana, într-adevăr. O chema Luana. Meh...

Brusc, mi-am dat seama că eram o tâmpită. Mă despărțisem și de Puppy, care fusese suficient de înțelept încât să nu vină după mine, și acum naiba știa de unde să-l iau. La ciupercă nu aveam idee cum să mă întorc, Stephen și motociclistul erau de negăsit.

Am încercat să nu mă panichez. La urma urmei, nu era cel mai rău loc în care puteam fi, reușeam eu cumva până la urmă să dau de Puppy, și dacă nu... nu era mai rău să fii rătăcită decât să fii moartă.

Am întrebat o tipă ce adresă era chiar în locul în care mă aflam, iar ea mi-a spus, toată numai un zâmbet, numai bucurie că ajuta pe cineva. M-am așezat lângă un palmier și i-am dat mesaj lui Puppy. Speram să vină el, se pricepea cu harta aia, ne-am fi descurcat și în Africa, zic. Stând lângă palmier, m-am simțit iar un pic fericită. Împăcată, așa. Cred că soarele era de vină. Mă bătea în creștetul capului, îmi era cald, dar nu zăpușeală văratică, doar lumină și încremenire în timp. Am intrat pe Facebook și pe Instagram, să văd ce mai făceau Tedy și Vicky. Păreau că nu au făcut nimic

special, nu mai postaseră de câteva zile, doar Coco îi tăguise într-o poză mai veche de la o petrecere unde mersesem și eu. În schimb, era un vaiet general. Pe de o parte, se dăduse legea aia de-i revoltase pe revoluționari, ceva cu justiția, și se pregăteau să meargă la luptă, pe de altă parte, venise o furtună puternică și rupsese balcoane, copaci, luase copiii pe sus, iar multor bărbați le zburaseră pălăriile și șepcile de pe cap și nu mai reușiseră să le recupereze. Părea că România ajunsese în regatul vrăjitorului din Oz. Mi-am amintit că, pe când aveam vreo cinci ani, Coralia îmi spusese pe Skype povestea vrăjitorului din Oz, doar că ea îi zicea *vrăjitorul din orz*, în glumă, probabil, iar eu chiar așa mi-l imaginasem, un vrăjitor făcut din boabe de orz. Îmi plăcuse să mă pun în locul lui Dorothy, să zbor cu tot cu casa mea, să merg apoi într-o călătorie nesfârșită, plină de provocări.

Nu am idee de ce fusesem un copil atât de îndrăgostit de viață, și apoi o pre-adolescentă în așa hal de exagerat de sociabilă, deschisă, dorita, mereu în centrul atenției, mereu stabilind reguli, mereu căutată și apreciată. Și cum ajunsesem acum să fiu ASTA, ce eram în prezent. Ce se rupsese. De ce se rupsese. Da, nu e vorba că mă plăceam mai mult acum neapărat, era vorba că acum eram versiunea mea corectă, trezită, obiectiv eram mult mai ok acum.

Dar, înainte să fiu ce eram azi, fusesem fericită.

Extraordinar de fericită.

Avusesem speranțe. Doamne, atât de multe. Îmi imaginasem că o să schimb lumea. Că o să adun în jurul meu toți oamenii mișto și n-o să-i mai las să plece niciodată. Că aveam să pictez, să cânt, să inspir pe cei în căutare de ceva creativ, de speranță. Eram sigură că voi avea o gașcă de tineri boemi, cu care să revoluționăm tot ceea ce ținea de imaginație.

Când îi găsisem, într-un târzia, mi se păruse inutil să mai fac ceva, orice.

Știam că Puppy spera ca ducându-mă departe de casă să văd că poate exista și o altă realitate. Și da, ceva dreptate avusese. Acum îmi zgâlțâise puțin convingerile. Era de ajuns pentru ca eu să-mi recapăt un fel de speranță, chiar și palidă, vagă, care să mă împingă înainte, să mai vreau să-mi dau o șansă?

Nu știam.

Era devreme încă.

Bănuiam că ar fi trebuit să aștept să ne întoarcem înapoi în România și abia atunci să mă prind dacă excursia schimbase ceva esențial în mine.

Dar o alternativă a lui Puppy ar fi fost să nu ne mai întoarcem prea curând, eram conștientă de asta. Nu ar fi fost prea greu de pus în practică. Puppy plecase cu o sumă serioasă de bani, din care încă nu cheltuisem prea mult. Ne-ar fi ajuns pentru încă vreo lună și jumătate pe aici. Apoi, ar fi încercat să-i convingă pe ai lui să-i mai trimită, și șansele erau destul de mari să reușească. La o adică, o puteam ruga și eu pe Adele să-mi trimită ceva. S-ar fi bucurat să știe că starea mea de spirit e una bună. Mi-ar fi trimis bani. Am fi putut sta pe aici până venea toamna.

M-am mai uitat încă o dată pe Facebook, să văd pe care l-a mai luat vântul pe sus, și am văzut că mama avea un punct verde în dreptul numelui – era online. Nu-și mai spunea acum nici Coralia, nici Cora, nici Lia. Era Coraillie.

Hey, ce mai faci?

Bn obositala munca

Aha. Uite, eu sunt în America. Cu Puppy, prietenul ăla al meu. E mișto pe aici. Ai fost vreodată? Momentan m-am pierdut, sunt pe o plajă fițoasă. Nu am bani, dar sper să mă găsesc cu Puppy cât mai repede.

N.am bani nici eu

Stai calmă, nu-ți ceream. Voiam doar să-ți spun ce mai fac.

Bn

Ai fost vreodată în America?

Da

Și ți-a plăcut?

Da

Aha, mă gândeam eu. Să știi că ți-am citit scrisoarea.

...

Cred că te înțeleg. Într-un fel.

...

Atât cât pot...

Nu prea mai știu ce ti.am scris Daria

Eh, multe. Despre ce a însemnat pentru tine venirea mea pe lume. Cum ai încercat să faci față. Cum eu nu am fost cel mai cuminte bebeluș din univers. Nu ai înfrumusețat prea mult, ai fost sinceră.

Da

Mă bucur că te-ai hotărât să-mi dai niște răspunsuri, oricât de dure ar fi ele. Am senzația că acum te știu mai bine ca înainte să o fi citit.

Puppy a insistatt

Să îmi scrii?! Puppy te-a rugat?

Da

Oh. Nu știam. Păi, în orice caz, mă bucur. Și am văzut că vii iarna viitoare în țară. Poate că... poate că o să avem timp să vorbim mai mult atunci.

Numai pot vorbi tresa fug

Și verdele a dispărut chiar în clipa aia. Se întorsese la muncă, sau nu mai avea chef să discute cu mine, pur și simplu. No more fucking Coraillie.

Uneori, le comparam involuntar pe Adele și pe maică-mea. Erau și ele mamă și fiică și, bănuiesc, aveau și trăsături comune, doar că mie îmi atrăgea atenția mai mult cât de diferite erau. Bunica mea era exact genul de persoană pe care ai descrie-o ca fiind plină de resurse, genul de ființă

care din orice poate extrage partea bună. Genul care se bucura de viața, fix persoana aia despre care spui că a primit lămâi și a făcut cea mai bună și dulce limonadă. Ţin minte cum, în urmă cu doi ani, Adele realizase că o lovise menopauza – avea bufeuri, schimbări de mood și de libidou, și nici menstruația nu mai era ca pe vremuri. Ce făcuse? Anunțase pe toată lumea că dă o petrecere, care se chema, ce să vezi, Menopause Party. Veniseră o mulțime de prieteni, se cântase, se dansase, se băuse, Adele o arsese auto-ironic și purtase o perucă albă de babă, asortată cu ochelari fund de borcan. Ţinuse petrecerea până a doua zi la prânz. Era ceva ce i se potrivea bunicii mele, să trateze totul cu umor și voie bună, să vadă partea pozitivă. La ea, oricum, partea bună a oricărui eveniment era că respectivul putea deveni tema unei petreceri.

Și, ei bine, Coralia nu ar fi putut face asta, cel mai probabil. Mama era diferită; s-ar fi lamentat și ar fi intrat în depresie, s-ar fi izolat, s-ar fi întrebat de ce i se întâmplă tocmai ei, nu s-ar fi putut resemna cu ideea. Nu ar fi dat o petrecere, ci ar fi încercat să convingă pe toată lumea – și mai ales pe ea – că așa ceva nu se întâmplă și că e o confuzie la mijloc. Mama era într-un fel răsfățată și imatură: voia ca universul să-i asigure o viață perfectă. Adele, de partea cealaltă, trăise suficient cât să știe că iei ce poți mai bun din ceea ce ți se oferă.

— Băăăi! Te-am găsit!, am auzit chiar atunci vocea lui Puppy.

Lângă el, se legăna un Stephen beat muci.

— L-am găsit și pe hippiot. Cică motociclistul s-a luat cu unii la bătaie și l-a săltat poliția. L-a prins cu niște droguri, așa că nu avem șanse să-l revedem prea curând. Și a dispărut motoreta... Stephen aici de față zice să mergem la ciupercă pe picioarele din dotare.

— E departe?, l-am întrebat pe american.

— Nooo, aici după colț. Maxim patru, cinci ore, dacă mergem lejer.

O nimica toată, chiar aici după colț... nu prea mă prindeam eu care era colțul, dar mă binedispusese că-l regăsisem pe Puppy, așa că am pornit toți trei la pas întins.

Era un pic mai greu cu Stephen, care se tot punea pe jos în cur și zbiera că vrea să bea, să doarmă, să fută, să fumeze și așa mai departe. Speram să nu fie nevoie să-l târâm la propriu după noi. Oricum, nu ne bazam pe el să ne arate drumul. La un moment dat, ne-a făcut semn să intrăm în ocean.

— Pe acolo!

— Ești sigur?, l-a întrebat ironic Puppy.

— Cum să nu, știu drumul cu ochii închiși.

— Cam ud drumul ăla, hai mai bine să ocolim puțin, l-a ironizat Puppy în continuare.

Tot harta era de bază.

M-a întrebat dacă fusese Lana cea adevărată. I-am zis că nu, și i-am arătat actele care îi căzuseră femeii când se urcase în mașină. I-am spus lui Puppy că aveam să-i scriu tipei pe Facebook și să stabilesc să i le las undeva.

— Dar chiar e leită Lana, dacă stau să mă gândesc, zisese Puppy, uitându-se la poza de pe cartea de identitate.

— Da, bănuiesc că e confundată des.

— Poate chiar mizează pe asta. Și numele ei... Luana. Poate că e pseudonim.

— E posibil, am zis.

Mă dureau picioarele și am cerut un popas. Stephen era oricum mult în urma noastră, stătea de vorbă cu niște pescărași, le explica niște rețete de prăjituri vegane, așa că îi prindea bine că ne oprisem, de abia avea timp să mai micșoreze din distantă.

— Mi-a zis mama că tu ai fost cu ideea să-mi scrie o scrisoare.

— Ce? Când ți-a zis?, s-a mirat Puppy.

— Pe Facebook. Am vorbit un pic mai devreme.

— Uite, îmi pare rău... Nu trebuia să ascund. Dar știu că ai fost dezamăgită după ce ai citit-o, așa că m-am simțit nasol și nu mi s-a părut momentul să mă laud că a fost ideea mea.

L-am luat de mână.

— A fost o idee minunată. Și știu că faci toate astea pentru mine. Ești cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva, Puppy, și de asta faci ca totul să fie atât de greu, mă faci să mă simt vinovată, egoistă.

— Nu, D. N-ai cum să fii vreodată egoistă. Nu ești construită așa.

L-am îmbrățișat și am simțit mirosul ăla ca de bețișoare arse, pe care îl avea mereu părul lui.

Apoi mi-am dat seama de ceva.

— Cum mi-ai zis? Mai devreme, cum mi-ai zis?

— Auzi, fată, mai servești aici? Sau po' să strâng?

Ridic ochii și nu realizez pe moment unde mă aflu.

Sunt mese în jur, atmosfera e cam tristă, rece, și e întuneric. Se aude ceva muzică enervantă pe fundal.

— Mâncarea asta, o mai mănânci? Sau po' să iau tava?

Mă uit la piranda mai mare ca mine doar cu vreo zece ani, dar părând trecuta de cincizeci, îmbrăcată în uniforma de debarasator mese la mall, uniformă care o strânge pe pieptul voluminos, dar lăsat.

Mă întreb dacă are deja nepoți.

Abia apoi observ farfuria cu resturile de tăiței cu legume de la vietnamezi și un Pepsi Twist, băut pe jumătate. Nu-mi amintesc când le comandasem, când le plătisem, când mâncasem.

Când venisem aici.

De ce venisem.

Eram în Los Angeles cu câteva secunde în urma. Puppy, Stephen, plajă, ocean, culoare, un drum nesfârșit până la ciupercuță, de unde trebuia să recuperăm mașina închiriată. Toate imaginile se spulberaseră în vânt.

Bag mâna în buzunarul de la spate al blugilor, unde ar trebui să fie actele femeii pe nume Luana, pe care tocmai le găsisem și voiam să i le dau. Dar acolo e doar un creion de buze și o bancnotă de o sută de lei.

Realitatea, prezentul, durerea mă lovesc ca o pală de viscol peste față.

— Da, poți să iei, îi spun femeii.

— Ți-am spus D, parcă.

— D. E prima dată când te aud spunându-mi așa. Așadar, eu...

Aveam un nod în gât și nu mai puteam pronunța cuvintele.

— Despre mine e tatuajul tău?, ham întrebat.

— Da. Despre tine.

Am privit la soarele care cobora deasupra oceanului. Era portocaliu și îmi amintea de o perioadă din viața mea când avusesem părul fix în nuanța aia.

— Ca să mă ții minte... după? În memoria mea, cum ar veni?

— Doamne, Daria, nu... Adică, nu știu. E despre tine și atât. Despre tine vie. Cum mi-ar plăcea să rămâi și anul ăsta, și următorul, și mulți câți vom avea noi de trăit pe lume.

Nu i-am mai răspuns nimic. I-am luat doar mâna, am întors-o cu palma în sus și am sărutat-o. El mi-a prins obrajii în palme, apoi m-a sărutat pe buze. Avea un gust de sare, și parcă și puțină aromă de iarbă. Drugs and the ocean. Tot ce am fi avut nevoie ca să rămânem vii și întregi.

— Uite ce ți-am adunat, după ce tu ai fugit după Lana aia închipuită.

A scos din buzunar vreo treizeci de pietre, în toate culorile posibile, toate șlefuite de apa oceanului. Erau cele mai frumoase pietre pe care le văzusem în viața mea.

— Sunt superbe, am spus.

— Așa mi se pare mie că ești tu pe dinăuntru. Mereu te-am văzut așa. Câte o culoare pentru fiecare gând de-al tău. Și pentru stări. Uite, asta e pentru furie... Asta pentru bucurie. Asta pentru când ești îndrăgostită.

— Ai și pentru când vreau să mor?

— Da, asta albă. Mereu mi-am imaginat moartea ca fiind albă.

Avea dreptate Puppy, și eu tot albă o vedeam.

— Capitaliștii! Capitaliști nenorociți!, s-a auzit din spatele meu, și m-am întors să-l văd pe Stephen, care se împleticea spre noi.

Era ud din cap până-n picioare, căutase drumul spre casă de câteva ori prin ocean.

Am văzut că avea un cuțit în mână și îl tot agita, când amenințând aerul cu el, când apropiindu-l periculos de propriul gât.

— Ei cred că noi nu ne prindem! Că nu vedem că au distrus lumea! Toți oamenii au devenit ahtiați după bani! Nu mai există iubire, prietenie, respect... Nu mai poți intra în vorbă cu un străin, de teamă că o să te lase fără portofel! Peste tot mașini, curve, bani, bani, bani...

— Ia uite, am mai auzit discursul ăsta. Culmea, în România, zisese Puppy.

— Mda, cine s-ar fi gândit?

— Ajungi să nu mai vrei să trăiești! Îmi bag pula în vremurile de azi! Mă piș! Mă fut, urla Stephen, punându-și de data asta cuțitul la gât.

— Incredibil, mă. Până și ăsta..., zisese Puppy.

Bietul copil, Puppy. Fugisem de dracu, dădusem de taică-su. Peste tot, oamenilor le trecea prin cap să se sinucidă. Aparent, nu era un singur loc blestemat, în care să te ajungă astfel de

gânduri. O fi fost vreun virus cu care se naște fiecare om, și pe care îl activează dacă ajunge vreodată prea deștept și i se deschid ochii. Sau, cine știe, eram noi ăștia o specie aparte, răzvrătiți împotriva vieții, tocmai pentru că o iubeam, tocmai pentru că ne păsa. Tocmai pentru că ne doream să fie mai mult decât atât. Să fie reală tot timpul, să nu ne mai amăgească. Să merite.

L-am apucat pe Stephen de mâini, am reușit să-i luăm cuțitul, iar Puppy l-a pus bine, în buzunarul gecii. Am mers toți trei spre casă, o adunătură ciudată, nepotrivită. Un bărbat american care s-ar fi întors cu bucurie prin anii 70, un pușți cu înclinații gay, care voia nespus de tare să mă salveze, pentru că se obișnuise cu prezența mea pe lume, sau poate fiindcă mă iubea sincer, și eu. Pierdută, pierdută într-o mie și unul de feluri.

A NOUA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Tot într-o noapte de iarnă, pe când afară urla vântul neîmblânzit și masa înăuntru era plină de bunătăți proaspăt scoase din cuptor, Adele mi-a spus povestea ei de iubire din tinerețe.

Sau una dintre poveștile ei de iubire din tinerețe, până la urmă. Una care îi venise în minte atunci, poate scoasă din cine știe ce colț al minții ei de aroma prăjiturilor care se lăfaiau pe farfuria de plastic cu ursuleți, sau de mirosul crizantemelor puțin ofilite într-o glastră albastră, sau de ceva ce trezisem eu când îi mai povestisem în după-amiaza aia ce se întâmplase pe la școală și cu cine. Adele mereu își țesea amintirile ca o artistă pricepută și uneori mă întrebam dacă nu cumva inventează, pe măsură ce înaintează spre miez, apoi spre deznodământ.

Avea optsprezece ani și locuia într-un oraș mic, aproape de mare, un oraș dintr-o altă țară. Îi

plăcea să picteze, era talentată și apreciată, tablourile ei se cumpărau, se dusese vorba despre ocupația pe care o avea și oamenii veneau să facă diferite comenzi – cei mai mult își doreau ca Adele să facă portrete-surpriză unor femei pe care respectivii le iubeau sau doar voiau să le impresioneze. Îi aduceau câte o poză cu aleasa inimii lor, iar Adele se străduia să o surprindă cel mai bine pe pânză.

Nu mă mira deloc că bunica mea se pricepea să pună sufletul cuiva pe o pânză moartă înainte de a căpăta culori. Avea acea abilitate de a surprinde în fiecare persoană exact acea particularitate care o făcea altfel decât restul lumii, recognoscibilă și irepetabilă. De când eram mică, observasem că bunica era cea mai potrivită persoană când venea vorba de a transforma ceva mort sau amorțit în ceva viu.

Într-o zi, pe când venea acasă de la plajă, unde se ducea să picteze, simțise că e urmărită. Tot întorsese capul, dar în spatele ei nu surprinsese pe nimeni. Era bun urmăritorul. Poate că nici nu era ea prima victimă... Adele era Adele, însă, așa cum o știam – nu se dădea niciodată bătută. Se strecurase într-o nișă, lângă o vitrină, și privise pe ascuns de acolo, cu capul lipit de tencuiala rece a peretelui. Văzuse un bărbat cu o pălărie, îmbrăcat după moda unor decenii trecute. Era foarte elegant, purta un baston argintiu și ghete înalte. Adele se gândise că era cel mai misterios și atrăgător tip pe care-l văzuse vreodată. Cu siguranță chiar o urmărea pe ea, fiindcă se oprise în mijlocul drumului, își aprinsese o țigară din port-țigaret și apoi își rotise privirea, nedumerit. Unde oare dispăruse fata cu păr roșu și rochie albă?

Fără să îndrăznească să se miște din locul în care stătea, Adele mai așteptase câteva minute. În cele din urmă, bărbatul se resemnase și trecuse mai departe, chiar pe lângă ea, fără s-o vadă. Adele mersese acasă și pictase cele mai nebunești

tablouri, cu o inspirație și poftă de viață pe care nu le mai simțise niciodată până atunci. Era ca și cum i se trezise abilitatea de a privi nu doar în afară, ca până atunci, la obiectele și oamenii din jur, la culori, la mișcările repetitive ale universului, ci reușise să pătrundă cu privirea într-un loc pe care înainte doar îl intuise: înăuntru.

Era de parcă dintr-o dată căpătase abilitatea de a citi suflete, cu atâta claritate, ca și când ar fi fost întinse pe o foaie, cu toate secretele la vedere. Atunci simțise prima dată că a început să strălucească.

După numai câteva zile, povestea se repetase. Bunica mea se întorcea de la plajă – „atelierul" ei pe perioada verii –, și îl observase din nou pe străinul misterios pe urmele ei. De data aia, mersese direct acasă, fără să mai tragă cu ochiul în urmă. Începuse să-i placă la nebunie ideea că era urmărită. Intrase grăbită și surescitată în casă, apoi ridicase un colț de draperie și privise pe geam. Tânărul cu baston și cu pălărie își aprinsese o țigară, în fața casei, și se uita drept spre camera de unde îl spiona bunica mea.

Urmărirea se tot repetase timp de trei săptămâni, într-una din zile, nemaiputând să-și înfrâneze curiozitatea, Adele făcuse o răsucire neașteptată pe tocuri și se trezise față în față cu el. Îl întrebase de ce o urmărește. El își păstrase calmul și îi mărturisise că dorea ca ea să-i facă portretul, pentru că auzise numai laude legate de arta ei.

I-l făcuse chiar în după-amiaza aceea. În timp ce foaia albă căpăta viață, primind liniile trasate de o mână care aparținea unei femei pe jumătate îndrăgostite, Adele îi memorase trăsăturile în cele mai mici detalii. Observase două cicatrici lungi care îi treceau peste obraz, și un tatuaj pe gât. Se apropiase mai mult de bărbat, ca să vadă ce reprezentau literele imprimate pe gât. „Mereu tânăr", așa s-ar fi tradus în română. Îi plăcuse la

nebunie mesajul. Era ce-și dorea și ea, deși înainte să-l întâlnească nu se gândise niciodată la acel lucru. Nici n-ar fi avut de ce, pentru că Adele era tinerețea întruchipată. Cum și-ar fi putut imagina că într-o zi ar fi existat pericolul să piardă tot ce era în anii ăia? Toată bucuria și curiozitatea, tot răsfățul și încăpățânarea, toată exuberanța, visele, imaginile colorate, tot freamătul ei interior... cum ar fi putut ele să dispară într-o zi, iar Adele să mai rămână totuși în viață? Era un nonsens.

Așa că asta își dorea: o clipă prelungită la infinit, în care să nu se schimbe nimic. Adele să țină pentru totdeauna o pensulă în mână, bărbatul să stea în semi-profil, pe jumătate dezbrăcat, cu cicatricile lui care nu aveau cum să spună altceva decât cea mai interesantă poveste din lume.

Au făcut sex pe podeaua camerei ei de la mansardă, unde Adele picta – atunci când ploua și nu o putea face pe plajă, sau când era frig, sau când era tristă –, unde uneori scria, unde dormea și unde își imagina cel mai colorat și plin de aventură viitor. Fusese ca un vis. Deși senzațiile erau atât de intense, lui Adele i se părea că trecuse într-o lume paralelă, în care orice se putea întâmpla, unde logica nu mai funcționa la fel ca în realitatea cu care era obișnuită. Își descoperea părți din corp de existența cărora nu avusese habar până atunci.

Nu doar fața bărbatului avea cicatrici, ci întregul lui corp. Fundul, picioarele, șoldurile. S-au întâlnit în fiecare zi de atunci, uneori în camera ei de la mansardă, alteori pe plajă, au făcut sex ore întregi ca și cum lumea avea să se sfârșească, iar el i-a spus de fiecare dată altă poveste legata de cum dobândise cicatricile. Era fascinantă de fiecare dată, numai că bărbatul părea să aibă impresia că fiecare dintre povești era la fel de reală ca și cea de dinaintea ei. Sau, cine știe, poate credea că Adele căpătase o formă timpurie de scleroză și nu avea cum să țină minte de pe o zi pe alta.

Într-o zi, când venise după ea pe plaja pustie, bărbatul arătase diferit. Îi lipseau cicatricile, iar privirea îi era mai senină. În afară de acele detalii, nu avea nimic schimbat, vocea îi era identică, și-o amintea din zilele trecute, când îi făcuse o mie de promisiuni, îi spusese că o va duce departe, într-un loc cu o stâncă și un far alb, care luminează noaptea, și într-un alt loc, scăldat mereu în soare, unde există cel mai frumos carusel din lume, care nu se oprește niciodată. Visurile străinului deveneau și ale bunicii mele.

În ziua în care venise fără cicatrici, Adele simțise că străinul rezona cu o parte diferită din ea. Îi era greu să explice exact în ce fel și de ce simțea așa. Astăzi ar fi putut, treizeci și ceva de ani mai târziu, după ce trăise tot ce încăpuse într-o inimă de om, dar pe atunci... Era doar o stare neclară, pe care nu o putea exprima în cuvinte. Ca și cum bărbatul cu cicatrici îi ghicise dorințele cele mai întunecate, prin asta o cucerise definitiv, în timp ce acela nou-apărut intuia în ea ceva ce nu mai văzuse nimeni, niciodată: feminitate, timiditate, vis neîntrerupt, roz pastel, pasiunea pentru coafuri și haine croite după propria ei imaginație, plăcerile vinovate cum ar fi fost un cântec la modă sau un film care nu te schimbă profund, ci doar îți place, fără să știi de ce, bucuria cu care privea copii și animale, felul în care adora foșnetul unui material mătăsos, care îți atinge picioarele.

O făcuse și el să picteze diferit. Culorile deveniseră mai pastelate, iar chipurile femeilor pe care le copia din fotografii căpătau ceva copilăresc, o inocență cuceritoare. Atunci strălucise pentru a doua oară.

După o săptămână petrecută cu al doilea străin, Adele își dăduse seama că avea nevoie de amândoi, că doar așa, împreună, reprezentau o persoană ideală, care îi oferea tot ce și-ar fi putut dori.

A continuat să se vadă cu amândoi. Le stabilea zilele în funcție de stările ei. Nu îi era dor de primul când era cu al doilea, și nici invers, deși uneori gândul îi mai zbura aiurea, fiindcă așa se întâmplă cu ceea ce lași liber.

Străinul cu cicatrici o ducea în locuri periculoase și întunecate, o plimba pe marea învolburată, pe furtună, descoperea cu ea galerii neștiute de nimeni pe sub pământ, alteori se urca alături de ea pe clădiri înalte sau pe stânci, și ea se gândea tot timpul că ar putea sări amândoi de acolo, se aștepta ca el să-i propună lucrul acesta într-o bună zi – era mereu imprevizibil, o făcea să-și descopere tot întunericul pe care nu știa că-l poartă în suflet, un întuneric care îi plăcea din ce în ce mai mult. I se părea că întunericul care se aduna ca o mătase neagră reprezenta maturizarea, cunoașterea de sine, înțelegerea lumii. Străinul cu cicatrici o făcea să nu se mai teamă de nimic. Absența fricii însemna libertate și devenea din ce în ce mai dependentă de senzația asta.

Relația cu celălalt străin – fizic aproape identic cu primul, dar atât de diferit în tot restul – avansa mai timid. O ajuta să picteze, îi ducea trusa cu ustensile pe umăr, se așeza pe plajă lângă ea și o privea ore în șir. O învățase să vorbească dimineața, înainte de răsărit, cu diverse creaturi ale mării. Era o anume perioadă scurtă de timp în care se putea vorbi cu ele – dacă întârziai fie și un minut, deveneau mute, așa cum erau pentru restul oamenilor. Îi adusese în dar un cal mic, pe care îl ținea la mătușa ei în grajd și îl vizita zilnic. Îl împodobea cu un colier de pietre prețioase roșii și verzi și îl plimba, la apus pe malul mării, cu o liniște în suflet care putea să pară ciudată pentru o adolescentă.

Trecuseră deja câteva săptămâni, iar ei doi nu făcuseră mai mult decât să se sărute și să se țină de mână, sau să înoate împreună în mare. Când totuși au mers până la capăt, într-o noapte de vară, Adele

s-a simțit ca și cum toți unicornii din lume fuseseră eliberați, și iarba înverzea pe unde treceau copitele lor.

La scurt timp după asta, primul străin a găsit-o într-o seară pe plajă pe iubita lui alături de alter ego-ul lui mai luminos și optimist, cu pielea nemarcată de întâmplări. A privit-o pe Adele în așa fel încât ea s-a gândit că privirea aia o va preface în stană de piatră – mi-a spus că, dacă lucrurile astea s-ar fi întâmplat cu vreo sută de ani mai înainte, primul străin l-ar fi provocat cu siguranță pe al doilea la duel. Dar nu era cazul, lumea devenise civilizată între timp, învățase să mintă și să păstreze aparențele.

Bărbatul cu cicatrici a plecat, ea a rămas cu al doilea. După câteva zile, s-a trezit cu primul în fața casei ei, așteptând-o acolo, cu pălăria și bastonul, ca în prima zi. Au urcat în mansarda ei și nu au mai ieșit până ce nu au simțit că leșină de foame.

A mai curs apoi un timp blând, în care Adele s-a văzut cu amândoi, s-a îndrăgostit de amândoi.

Îi era ușor să o convingă pe străbunica mea, mama ei, că avea un singur iubit. Deosebirile nici nu prea se vedeau pentru cineva care nu era îndrăgostit.

Uneori, ieșeau toți trei împreună. A aflat că asemănarea incredibilă dintre ei avea o explicație simplă și prozaică. Erau frați gemeni. În timp ce primul dusese o viață mai palpitantă și în centrul atenției, al doilea trăise cuminte și izolat, aterizând acum în lume cu o inocență pe care primul dintre ei, fratele mai mare cu doar câteva minute, recunoștea că nu o avusese niciodată.

Într-o noapte de la începutul toamnei s-au întâlnit toți trei în mansarda Adelei. Pe atunci, îmi spusese bunica mea, de fapt o chema Adelaide. Numele și-l prescurtase în anii care urmaseră. Au băut vin până dimineața, s-au spus multe – și bune, și rele. Străinul cel bun, aparent, îl alungase și-l persecutase pe cel răzvrătit, îl făcuse să se

îndepărteze de casă, îi răpise dragostea părinților, complotând și mințind, dezvăluiri care o cam dăduseră peste cap pe Adele, care nu mai știa să spună care dintre ei era mai demonic decât celălalt. Spre dimineață, cu toții s-au trântit pe podeaua plină de perne a femeii și au dat frâu liber imaginației, trecând peste orgoliu și rivalități și uitând, pentru câteva ore, cine sunt și către ce se îndreaptă.

Adele a adormit, pe la prânz. Când s-a trezit, era deja seară. Avea un trandafir lăsat pe taburet și o scrisoare de dragoste. Era o scrisoare perfectă. Cuprinzătoare și intensă, o trecuse prin diferite sentimente, atât pline de căldură, cât și atinse de tristețe, încât bunica mea nu a reușit să identifice care dintre cei doi frați o scrisese. Poate că o compuseseră împreună, și-a spus, ca să lase în urma lor ceva perfect, complet, la care să nu mai fi nevoie să adaugi nici măcar un cuvânt.

Și chiar fusese vorba despre a lăsa ceva în urmă. Pentru că, imediat după asta, cei doi dispăruseră definitiv din orașul în care locuia Adele. O săptămână mai târziu, s-a zvonit că fusese găsit cadavrul unuia dintre ei într-o mlaștină de la periferie, spre pădure. Adele nu a avut puterea să meargă și să se convingă dacă e adevărat. Cel mai tare se temea că va trebui să identifice bărbatul, să observe dacă are cicatrici pe față și corp, sau, dimpotrivă, o piele neatinsă, perfectă.

I-a fost mai bine să nu știe.

Am întrebat-o dacă unul dintre ei a fost cumva bunicul meu, și Adele a zis că „poate”. Am mai întrebat-o de ce a fost cea mai memorabilă poveste de iubire din viața ei și mi-a spus că ținem minte acele iubiri care ne fac să aflăm ceva ce nu știam despre noi înșine. Dacă iubirea nu te schimbă, îmi zisese ea, înseamnă că nu a avut rost. Sau că nu a fost cu adevărat iubire.

Și a mai spus că acum, după atâta vreme, nu mai e atât de sigură că existaseră într-adevăr doi bărbați diferiți, Poate că de la început fusese unul singur, la fel cum și ea, Adele, părea a fi una pentru restul lumii, deși ascundea atâtea fețe în interior, ca păpușile rusești. Atâtea femei-păpuși, parcă nu se terminau niciodată, parcă nici nu voiai să se termine, parcă n-ai fi vrut să rămâi cu una singură. Aveai nevoie de curaj ca să desfaci acele păpușele, pentru că nu te asigura nimeni că următoarea pe care o vei privi nu va avea chip de monstru. Dar totul era despre curaj. Viața era despre curaj. Fericirea, mai ales.

Mi-am pus și eu întrebarea pe care dintre cei doi frați gemeni l-aș fi ales, dacă ar fi fost doi, nu unul singur. Bănuiesc că pe primul, cel cu cicatrici. Dar nu poți ști sigur niciodată, nu? Mă gândesc că, așa cum spusese Adele, alegi ce simți că te completează într-un anumit moment, alegi un pansament pentru o rană la care nu mai vrei să privești, de care te temi, alegi ceva ce găsești a fi inspirație, zbor, nebunie. Ce faci când vezi că n-a fost nimic din toate astea? O treci pe o foaie ca pe o istorie personală, zâmbești, bei o bere, faci o glumă împreună cu prietenii tăi și mergi mai departe.

Înainte să-l întâlnesc pe Tedy, scrisesem undeva că „într-o zi se va mai naște un om care să aibă un suflet asemănător cu al meu, și să înțeleagă toate lucrurile pe care le înțeleg eu acum, și să-i placă tot ce îmi place mie și să urască tot ce urăsc eu. Și poate atunci m-aș gândi că doi e suficient pentru a alcătui de la zero un nou univers.

Dar nu pot aștepta până atunci.

Nu poți trăi având un deșert fără margini în miezul ființei tale.”

Între timp, descoperisem că să împărți totul cu o altă persoană nu te salvează de la propria moarte. Oricât de asemănători ați fi și cât de bine ați rezona unul cu celălalt.

Existența unui alter-ego e doar o consolare, nu o soluție.

Mereu suntem singuri.

Și în iubire suntem tot singuri, poate mai mult ca oriunde altundeva.

8.

Anya nu era deloc impacientată că lipsisem atât de mult, ne aștepta cu veșnicele ciuperci promițătoare de vise, și cu un termos plin de ceai. Aflase că motociclistul fusese arestat și dăduse toată ziua telefoane prietenilor, să strângă bani ca să-l recupereze pe cauțiune.

Am refuzat ciupercile și am căzut lați în patul pe care ni-l pregătise. L-am luat pe Puppy în brațe, ca și cum ar fi fost un ursuleț de pluș, și am dormit dusă.

Când m-am trezit, mi-am spus că, iată, ceva ce ignorasem sau chiar ironizasem mereu se dovedea adevărat: somnul avea mult de spus în viața unei persoane zdruncinate psihic. După cele zece ore odihnitoare de sforăit, la ciupercuța boemilor, vedeam viața ca pe o chestie care are ceva să-ți aducă surprinzător atunci când te trezești dimineața. Iar asta era ceva ce nu mai simțisem în ultimii cinci ani.

Ne-am așezat la o cafea. Anya ne-a pus iar în față ceai și ciuperci, dar voiam să întâmpin ziua asta cu mintea cât de cât clară, așa că le-am refuzat din nou, spre mirarea femeii, care s-a consolat imediat după refuz cu o ședință de o oră de yoga pentru recăpătarea energiei.

L-am întrebat pe Puppy unde mergem. El mi-a spus că văzuse pe internet ceva foarte drăguț, care sigur avea să-mi placă, un loc unde se gândise de la început să mă ducă. Nu am cerut detalii, am lăsat să fie o surpriză. L-am întrebat dacă ne mai întoarcem la Anya și Stephen sau mergem unde vedem cu ochii și ne cazăm la un motel, iar Puppy a recunoscut că îi surâde mai mult a doua variantă, se plictisise un pic de ceaiurile eco și muzica pentru meditație. Ne-am dus să ne luăm rămas

bun, și l-am găsit pe Stephen ghemuit într-un colț, făcând incantații. Ne mărturisise pe drum, noaptea trecută, că a încercat de șaisprezece ori să se sinucidă, că Anya l-a salvat ultimele dăți, și că acum se gândește destul de rar să o facă, mai degrabă s-a obișnuit cu ideea că va trăi cât va fi să fie.

— Viața oricum e cam scurtă, concluzionase el.

Replica asta semăna destul de bine cu una pe care o auzisem și de la Tedy. *Oricum mori repede, nu-i mare sfârâială să te sinucizi, doar dacă ai făcut ceva memorabil și vrei să scapi de pârnaie,* zicea fratele lui Vicky.

Îmi dădeam seama că îi era mai ușor aici lui Stephen, într-o țară unde fiecare putea fi pe cât de ciudat îl ducea imaginația, ba având și alături pe cineva care îi împărtășește credințele. Era mai ușor să te lași convins să trăiești.

Și să-ți porți cicatricile pe încheieturile mâinilor ca pe niște lupte câștigate. Care te-au îmbogățit, te-au făcut să afli lucruri despre tine.

Ne-am luat la revedere și de la femeie, care ne-a condus până în fața ciupercii și ne-a făcut cu mâna, în timp ce Puppy reușise după a opta încercare să pornească mașina și o luasem din loc.

M-a întrebat unde vom merge după ce ne plictisim de Los Angeles, iar eu am zis că vreau neapărat să mă duc în New York și să mă plimb prin cartierul cu blocurile alea superbe din cărămidă pe care le văzusem în serialul *You*, unde Joe o pândește pe tipa aia, scriitoarea aspirantă, pe care o omoară la sfârșit. Puppy a zis că bine, New York-ul e pe listă, dar că el vrea neapărat să vadă și Las Vegas-ul, și că mai bine am merge la Las Vegas mai întâi, fiindcă e mai aproape. New York-ul, pe urmă.

A fost frumos pe drumul spre locul misterios unde mă ducea *my bae.* Am cântat până am răgușit *Total Eclipse of the Heart* și *I Need a Hero.* Am

descoperit că mașina avea capota detașabilă parțial, așa că am ieșit pe acoperiș și mi-am lăsat părul în bătaia vântului. Mirosea a câmp pustiu cu maci.

Mi-am amintit de o carte care îmi plăcuse mult, în care personajul (de care mă îndrăgostisem) își dădea seama cât de minunate ar fi câmpiile nesfârșite fără suflet de prost pe ele, care să le spurce, cât de respirabilă ar fi țara în care ne-am născut dacă ar da o apocalipsă peste ea, sau dacă în laborator s-ar face niște zombies speciali, care să mănânce doar creier de prost, care nu a fost folosit de zece ani, să zicem. Cum ar lucra acei zombies în favoarea noastră, cât de ușor ne-ar fi să ne găsim om cu om după aia.

Locul propriu-zis nu era doar superb, sau doar breathtaking, sau doar potrivit pentru a te reconecta cu partea cea mai valoroasă din tine (la naiba, mă molipsisem de la Anya). Era mult mai mult de atât. Era Daria sută la sută.

Puppy știa de visul meu care se repetase o vreme, cu acel vapor transformat într-o casă, pe malul unei mări, iar acum mă adusese la un far, care strălucea alb peste un peisaj în albastru închis și negru. Era miezul zilei, dar totul te făcea acolo să te gândești la o pre-apocalipsă. Lângă far, pe marginea stâncii, te simțeai ca fiind printre ultimii oameni rămași în viață, și era o senzație sublimă.

— Mulțumesc, i-am zis.

Puppy a dat din cap. Știa că o să-mi placă. Știa totul despre mine. Poate că așa arăta o persoană care te știa complet, așa cum îmi dorisem dintotdeauna să găsesc. Poate că de asta îmi lipsise Coralia, fiindcă auzisem că mamele trebuie să fie acele persoane – oamenii care te iubesc necondiționat, care sunt alături de tine și îți sprijină deciziile, indiferent cât de incomode. Mamele te vor în viață no matter what, și își doresc mereu să fii fericit.

A mea nu era așa, dar poate că venise vremea să trec peste dezamăgirea asta. Oamenii sunt cum sunt. Alegerile lor cu care nu ești de acord nu arată mereu că sunt rău intenționați, ci poate că atât s-a putut într-un anumit moment. Nu suntem sută la sută noi înșine de-a lungul întregii noastre vieți, nu avem cum. Poate că trebuia să fiu eu mai maleabilă și mai matură, să înțeleg că nu plecase peste mări și țări negândindu-se la mine, că nu-mi dorise răul, ci pentru că se gândise mai întâi la ea. Și cine ar fi putut-o condamna?

Dar, în loc de Coralia, o avusesem pe Adele. Îl avusesem pe Puppy, mereu. Avusesem oameni care mă trecuseră prin experiențe din care devenisem eu mai înțeleaptă – da, nu era ok să te gândești la oamenii trecători prin viața ta ca la niște instrumente, și totuși asta fuseseră. Trepte pe o scară care te ducea în miezul ființei tale, în acele colțuri ascunse pe care nu le poate accesa oricine, ba nici chiar tu nu poți, decât după o luptă crâncenă.

Puppy m-a luat de mână și am început să alergăm pe scările farului. Paznicul ne spusese că se poate plăti și cu cardul, ne dăduse niște bilete, apoi ne lăsase în legea noastră, după ce ne avertizase că priveliștea de sus face toti banii.

Într-adevăr, era incredibilă.

Departe, în mijlocul oceanului, se vedeau vapoare, la fel de minunate ca alea din visul meu. Imaginea despre care îmi spusesem mereu că mi-aș dori s-o iau cu mine după ce mor, pentru că o iubeam, pentru că îmi devenise intimă, ca o haină de care nu poți să te mai desparți. Tot pe suprafața apei, am văzut delfini, sau rechini, sau poate chiar vreun pui de balenă făcând cerculețe după ce se scufunda, și m-am gândit la lumea din adâncuri, la poveștile citite de Adele, în care era vorba de un univers întreg scufundat sub apă, mai minunat decât cel de la suprafață. Mai real, așa cum îmi dorisem mereu să fie lumea noastră – fiecare

viețuitoare avea de spus o poveste acolo, nu ca în universul nostru, unde ființele sunt de obicei carcase goale, atât de triste și plictisitoare.

Mi-am imaginat cum Puppy ar fi prințul meu de sub apă, cum ar fi atent și creativ cu felul în care și-ar decora zilnic palatul, cum ar purta cele mai fistichii ținute, cum ar cere să aibă un sceptru diferit pentru fiecare zi a săptămânii. Tot el mi-ar alege mie rochiile, croite după ultima modă, dar care în același timp nu ar semăna cu nimic din ce ar purta alte creaturi feminine, indiferent din care lumi. Duminica, mi-ar cere să îmbrac rochia de sirenă și să ieșim pe mal, să facem mișto de pământeni. Să bem, să dansăm, să batem din palme și să se nască stele.

— Uite. Epava ta, mi-a spus Puppy, de acolo, din vârful farului, și într-adevăr în depărtare, pe o plajă părăsită, se vedeau rămășițele a ceva ce fusese cândva un vapor.

Nu-mi aminteam dacă îi povestisem cu atâtea detalii visele mele sau dacă el pur și simplu intrase în mintea mea, așa cum fac uneori oamenii care se cunosc de-o viață.

Am dus degetele lui la buze, iar Puppy mi-a zis că mă iubește.

Și că o să mă salveze, chiar dacă nu va mai face nimic în viața lui în afară de asta.

Că m-a salvat deja.

PENULTIMA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Mai stai, Daria, pentru că dacă pleci acum îți va fi dor.

Nu mai pot sta. E deja târziu.

9.

Lângă mine a aterizat un cârd de țânci. Urlă și se îmbrâncesc, iar imaginea minunată cu farul, cu Puppy, cu împăcarea și iubirea devine imediat istorie. Deschid ochii larg și văd că sunt la ultimul etaj al mall-ului, acolo unde fusesem și când piranda în uniformă mă întrebase dacă mai „servesc” ce aveam în farfurie.

Ah, căcat, și tocmai când mă pregăteam să visez cu ochii deschiși că mergem să vedem și caruselul...

Mă uit în jur parcă trezită dintr-un vis. Oare cât am lipsit? Oare unde am fost ultimele câteva zile? Ce e cu ouăle astea imense și oribile atârnate de tavan? Ce e cu tot galbenul, roșul, verdele ierbii artificiale, ce e agitația asta, de ce aleargă toată lumea de colo-colo, mimând fericirea și libertatea?

Ah.

Trebuie să fie Paștele.

Dap, anul ăsta am văzut că pică la o zi după ziua mea. Iar ieri trebuie să fi fost ziua mea. Înseamnă că azi am 16 ani și douăzeci și patru de ore. Mă rog, douăzeci și două. M-am născut seara, pe la 7 și jumătate.

Într-adevăr, ieri chiar a fost ziua mea, ba chiar am și vag sărbătorit-o, pentru că descopăr într-un colț al minții niște amintiri cu Vicky, Puppy, Tedy și Coco, noi într-un bar, dând pe gât shot-uri, apoi luând parte la un karaoke dezlânat. Plecând cu Tedy de mână, un Tedy ușor amuzat că îi venise o amendă pentru că organizase Marea Adunare a Proștilor, o amendă pe care nu avea de gând să o plătească vreodată. Nu-mi mai amintesc cum se sfârșise seara.

Bănuiesc că am venit devreme aici, la mall. Îmi imaginez că nu am zis nimănui unde merg. În

special lui Puppy.

Tot ieri, de ziua mea, îi văzusem tatuajul. *D, my forever unicorn.*

Întâi fusesem furioasă. Nu cerusem eu să fiu unicornul nimănui. Nu voiam să fiu model în viața cuiva, nu voiam responsabilitatea asta. Nici măcar nu-mi doream să se îndrăgostească de mine cineva, nu voiam să frâng inima nimănui. Voiam libertate. Voiam să răspund doar pentru mine și atât.

Pe urmă îmi trecuse furia și simțisem o emoție copleșitoare. Tatuajul lui poate că era pentru totdeauna. Avea Puppy o vorbă când era mai mic – ceva gen: așa cum e în interior, la fel și pe afară. Se referea în special la faptul că ar trebui mereu să purtăm hainele care spun ceva esențial despre noi, nu cele pe care le poartă alții că au văzut undeva, și avea mereu convingerea că doar ființele lipsite de personalitate au nevoie să-și schimbe complet garderoba în funcție de trendurile care pleacă și vin. Dacă știi cine ești și prin ce te definești, zicea Puppy, mereu vei avea în dulap măcar zece piese vestimentare care să-ți spună povestea de la cap la coadă, niște țoale pe care le iubești așa tare, că la o adică ți-ai da și viața pentru ele.

Și despre tatuaje avea o părere asemănătoare. Puppy nu și-ar fi tatuat în veci ceva în care să nu creadă sută la sută. Dacă alegea ceva să-și imprime pe piele, era convins că acel desen va fi tot EL și peste cincizeci de ani.

Iar acum își tatuase ceva despre mine. Poate era cel mai frumos cadou pe care mi-l făcuse cineva vreodată.

La fel ca intenția lui de a mă plimba câteva luni prin lume. În seara de dinaintea petrecerii de ziua mea, îl surprinsesem pe Puppy rezervând bilete de avion. Bănuiesc că avea să mă ducă în America, pentru că acolo îi zisesem că vreau să merg.

Nu trebuia să mai aștept. Cercurile mele, convingerile mele, se clătinau deja.

Ok, dar care era problema, până la urmă? De ce să nu îi mai dai vieții o șansă?

Pentru că tot ce ținea de ea era oribil de pervers. Avea ea trăsătura asta, de a te minți atât de bine, încât oricât de înțelept ai fi fost tot existau șanse să-i cazi în plasă.

Aș fi petrecut câteva luni minunate cu Puppy, asta ar fi fost capcana. Trăirile mi-ar fi întunecat rațiunea, aș fi ajuns să cred că e posibil să avem o lume a noastră închisă ermetic în lumea oribilă de afară. Apoi ar fi urmat dezamăgirea. Ar fi fost mai rău ca înainte, mult mai rău. Toate speranțele alea spulberate, toate speranțele pe care oamenii care mă iubeau le puneau în mine... Nu aș fi putut suporta.

Dacă mai dădeam o șansă, era doar amânare. Pentru că lucrurile nu se schimbă doar fiindcă le vedem noi diferit. Ele sunt ceea ce sunt.

Îmi deschid Facebook-ul și mă gândesc dacă ar trebui să-i scriu ceva, pentru ultima oară. Dacă ar avea rost să las ceva pentru Adele, pentru Coralia, pentru Vicky. Nu cred. Fiecare om la care am ținut a aflat asta, într-un fel sau altul. N-am fost genul de persoană reținută, care să-și ascundă sentimentele. Tocmai pentru că știam că nu voi fi prea mult timp pe aici.

Și Puppy știe.

Cred că a știut mereu că e cea mai importantă persoană pentru mine. *My bae*. Before anyone else.

Cea care rămâne acolo, când toți ceilalți pleacă.

Cel căruia îi pasă, când alții se plictisesc.

De fapt, doar Adelei i-aș lăsa un bilet, dacă aș fi genul care lasă bilete înainte. I-aș spune că mi-a dat mai mult decât am meritat vreodată să primesc și că, fără să fie mama mea, a fost cea mai bună mamă din univers. Aș ruga-o să nu mă perceapă ca pe o lipsă, ci ca pe o prezență care și-a terminat

rostul. Care, cât timp a fost, s-a simțit onorată să-i stea în preajmă.

Văd pe Facebook că am primit mai multe mesaje. O tipă care scrie la o revistă de atitudine vrea să facă un reportaj cu mine în rolul principal, despre cum am luptat împotriva unor tentative de revenge porn. Îmi scrie chestii flatante, spune că aș putea fi un model pentru adolescenți, le-aș putea da curaj împotriva bullying-ului din licee. Multă lume îmi spune asta, de la un timp.

Nu-i răspund tipei. Ce aș putea să-i zic? *Mi-ar plăcea, dar nu pot, că peste o oră mă sinucid?*

Poate că va prelua Puppy inițiativa și va face reportajul, prin ochii mei. El se pricepe la asta.

Mă ridic, pentru că nu mai suport urletele copiilor. Mă uit la părinții lor, la fericirea tâmpă care li se citește pe chip, numai fiindcă au pus câțiva metri între ei și sursele alea nesfârșite de zgomot. Ce bucurie, să poată sta la o masă doar între adulți, să bea o cafea și să se plângă de martiriul prin care trebuie să treacă cineva care și-a luat în serios rolul sfânt de a aduce pe lume copii. *E greu, dar merită, altfel nu-ți faci datoria față de societate*, spune un tătic cu ochii roșii, cocoșat de frustrări.

Copii ar trebui să facă exclusiv oamenii îndeajuns de maturi emoțional, care înțeleg complet ce înseamnă să fii responsabil pentru o ființă care nu poate decide pentru sine.

Doar unul la câteva mii ar trebui să fie părinte, dacă am vrea o societate fără traume.

Mă urc pe scărița mea, pe care o ochisem în urmă cu un an și ceva, când luasem hotărârea.

Este complet izolată de vacarm. E și destul de greu să o observi, pentru că în general nimeni nu cască ochii spre tavan. O studiasem cu atenție – era foarte eficientă, pentru că de acolo aveai drum liber până la subsol, până în dreptul Carrefour-ului.

Mă urc pe balustrada pe care mă mai cocoțasem și altă dată, când nu mă simțisem pregătită, când încă mai aveam mărunțișuri de rezolvat. Acum nu mi se mai pare că am... sau, dacă am, nu-mi prea mai pasă.

De sus, oamenii par ca un caleidoscop. Nu sunt prea diferiți față de realitate. Sunt mai frumoși așa, mici, dar se vede chiar și de sus toată inutilitatea lor, cum aleargă degeaba, cum se îmbrâncesc, cum suferă, cum se frustrează, cum speră ca retardații, cum se iluzionează, cum capătă complexe de inferioritate, nemulțumiri, traume, invidii, cum se resemnează, cum urăsc, cum bârfesc, cum se sperie, cum se înfurie când nu înțeleg lumea. Cel mai rău îmi pare în momentul ăsta că am ales să mor printre ei. Să îi am în fața ochilor în ultimele momente.

Încă mai simt balustrada rece sub fund.

E atât de ciudat. Ce diferență fragilă este între a fi viu și a fi mort. Aș putea în clipa asta să-mi întorc picioarele spre podea, să fac o săritură pe gresie, câțiva centimetri, apoi să cobor pe scările rulante, să ies din mall și să fiu o adolescentă de șaisprezece ani și aproape o zi încă în viață, încă având un viitor înainte. Da, aș putea.

Simt cum palmele îmi transpiră. Mi-e frig. Mă simt singură, dar știu că eu am ales asta.

Nu mă gândesc la nimic.

De fapt, încerc să nu mă gândesc la nimic.

Pentru că imaginile vin, una după alta.

Vicky, cu părul blond scânteind în soare, întorcându-se spre mine și zâmbind șmecherește peste umăr.

Tedy, dezbrăcat, cu ochii lui ca de catifea, făcând planuri să aducă un foc metaforic în lume. Sau, dacă nu se poate, unul mai puțin metaforic.

Coco, pe gardul liceului, povestind ce năzbâtii a mai făcut cățelul Victoria și cum a mai oripilat babe pocăite.

Adele, în halatul ei minunat de salin turcoaz, plângându-se că îi sare mămăliga din oală și o arde pe brațe. Adele, ascultând Janis Joplin și Joan Baez.

Mama, când eram mică și mi se părea cea mai frumoasă și mai puternică femeie din lume. Mama, un pic mai târziu, cu părul albastru electric făcut țepi, și machiaj negru la ochi.

Puppy, cu tatuajul lui în care îmi declară iubire. Lângă un far imaginar, dintr-o țară pe care n-o să mai apuc vreodată să o văd, altfel decât în vis. Pe o plajă întinsă, unde te poți pierde și regăsi într-o singură noapte.

Apoi mă las să cad.

Simt cum ceva se schimbă în momentul în care mă desprind de balustradă.

Gălăgia e tot acolo, oamenii sunt la fel de urâți și pestriți, cu copiii lor inutili, care vor deveni și ei urâți și pestriți, ouăle kitschoase de Paști sunt și ele acolo, forfota spre nimic a lumii noastre pline de plictis nu s-a schimbat, dar...

Cine s-ar fi gândit că ai timp, chiar ai timp până ajungi jos?

Timpul curge mai încet ca niciodată și, pe măsură ce mă apropii de podea și țin ochii cât pot de strâns, așteptând impactul, mai simt și altceva.

Nu mai am pic de durere pe dinăuntru.

Doar o liniște roșie, moale ca o catifea.

Fericire pentru ce am fost. Pentru iubirea primită.

Bucurie că am putut să strălucesc.

10.

PUPPY

Mă trezesc în miezul unui atac de panică și o înjur cu o creativitate demnă de invidiat pe Daria. Știu că ea mi-a provocat asta. Nu am mai avut parte de anxietate de la paișpe ani, dar acum... Nici nu pot să respir, iar inima îmi bate ca în pragul unui infarct.

Mă rog, probabil e o combinație letală, nu e doar Daria pură. Ceva gen Daria plus bere plus iarbă plus disperare.

Noaptea trecută am rezervat biletele ca să o duc câteva luni cu mine prin lume. Știu, mai sigur decât am știut ceva vreodată, că o voi scoate din locul întunecat în care e acum. Știu că România are efectul ăsta, știu că școala subliniază orice lipsă de orizont, știu că un program de trezit dimineața și mers într-o instituție inutilă te scoate din pepeni chiar dacă ești sută la sută stabil psihic.

Mi s-a făcut rău și am vomitat după ce aseară am citit scrisoarea pe care o primise de la maică-sa. Nu știu cum dracu' se întâmpla de toate planurile mele pentru ea se sfârșesc catastrofal. E drept, Coralia era și al naibii de imprevizibilă. Chiar și așa, Daria spusese că scrisoarea o ajutase să-și înțeleagă mai bine mama. Mi se părea o consolare nedreaptă... ea nu ar fi trebuit să aibă parte de rahaturile astea, merita mult mai mult.

Dar încrederea nu-mi dispăruse. Excursia în America avea să facă minuni, eram sigur. Pusesem cap la cap o hartă cu toate locurile pe care știam că i-ar plăcea să le viziteze. Mă ajutase că știam totul despre Daria.

Adormisem fericit, încrezător. E drept, mă tulburase puțin că Daria, beată muci, plecase cu

Tedy, care era iarăși într-o dispoziție foarte psihotică, se lua la harță cu toată lumea, amenința să schimbe regulile oricărui joc. Mi se părea foarte teatral... de fapt, de vreo câteva săptămâni nu-mi mai plăcea deloc, ba chiar începusem să cred că are un efect negativ asupra Dariei, că o împinge și mai mult spre marginea prăpastiei, la fel cum făcea și sor-sa. De asta mă și bucuram că o scot pe Daria din mijlocul lor.

Pentru oricine, îmi ziceam, o schimbare radicală, o vacanță, e un punct de pornire. Îți poți schimba viața dacă ai de ajuns timp în care să începi să-ți vindeci creierul.

Așa că mă culcasem plin de speranțe, și mă trezisem panicat. M-am împleticit până la chiuvetă, unde am început efectiv să arunc cu apă pe mine, fără să-mi dau prea bine seama dacă încerc să mă ud pe față sau să o beau, sau ambele.

Mi-a luat vreo zece minute până mi-a mai scăzut pulsul și am început să văd bine. Am scotocit prin sertare după un Xanax, dar toate foliile aveau pastile expirate. M-am trântit pe pat, am fixat tavanul cu privirea, am încercat să mă gândesc la lucruri frumoase și am așteptat să-mi treacă.

Îmi ating cu degetele tatuajul de pe piept. Daria îl văzuse aseară și se enervase. Pe urmă se bucurase. Mda, așa era ea. Semăna cu acel carusel pe care îl pusesem pe harta locurilor unde voiam să o duc.

Nu făcusem tatuajul pentru ea. Aveam să-l iubesc chiar și în cazul nenorocit în care se sinucidea, până la urmă. Îl făcusem pentru mine, pentru că îmi dădusem seama că nu o să mai iubesc niciodată pe cineva așa cum o iubeam pe ea, că n-o să mai găsesc niciodată pe lume vreun om care să mă inspire atât.

Îmi fusese greu să accept că eram îndrăgostit de Daria? Nu știu.

Poate. Mă simțisem un pic vinovat, de parcă o păcălisem cumva. Poate că, dacă ea își dădea seama, avea să se gândească la mine ca la un pervers care se îndrăgostise de ea încă de când eram mici și îi ascunsese asta, prefăcându-i-se doar prieten, ca să-i câștige încrederea, atenția, intimitatea, să aibă un drum neîngrădit spre sufletul ei. Dar sigur că nu fusese așa. Cred că mă îndrăgostisem după Crăciunul trecut, când o găsisem singură în mall, la masa aia jegoasă, tristă și lipsită de orice speranță că și-ar mai putea reveni. De iubit o iubisem mereu, dar pasiunea asta era ceva mai nou. Mă surprinsese și pe mine.

Sau poate nu atunci mă îndrăgostisem. Poate în ziua când venise dezbrăcată la școală, învelită doar în bucata aia de hârtie cu mesaj pe ea, atât de curajoasă, atât de reală, dându-le și altora forța să fie ei înșiși, să-și apuce viața în mâini. Poate în ziua când mă chemase acasă la ea, fiindcă nu se mai putea da jos din pat din cauza tristeții, și îmi dădusem seama cum, în ciuda evidențelor, Daria era atât de atașată de viață, făcuse atâtea pentru viață în sine, poate mai puțin pentru a ei, cât mai degrabă pentru a altora, și chiar dacă alegea să se sinucidă nimeni nu avea cum să-i reproșeze ceva, pentru că ajutase atât de multă lume să trăiască dând un sens existenței, nu doar să supraviețuiască așa cum supraviețuiește o halcă de carne moartă atârnată într-un cârlig în așteptarea cumpărătorului.

Sau poate mă îndrăgostisem când începusem că facem cu toții planurile pentru organizarea unei adunări a proștilor. Când îi observasem implicarea și altruismul. Când descoperisem că mai poate să spere, chiar și când era la pământ.

Sau când îi zisesem să pună degetul pe hartă, să ne alegem destinația de vacanță. Când plânsese după ce citise scrisoarea maică-sii.

Poate, mai în urmă în timp – când avea treișpe ani și ieșise într-o dimineață afară, pe

balcon, când o strigasem, și avea șuvițe roșii în păr, care arătau ca niște cireșe, sau mai degrabă ca jeleurile alea lungi, roșii, acrișoare, care îmi plăceau când eram mic.

Poate și mai devreme, la petrecerea de sfârșit de clasa a patra, când purtase o rochie bleu ciel și mănuși negre, de piele eco, cu ținte. Și bocanci, mereu bocanci.

Sau poate chiar din prima zi. Când îmi luase apărarea, mă privise cald și îmi zâmbise. Poate încă de atunci, chiar dacă nu aveam cum s-o știu, pentru că eram mic, prost și speriat.

Bănuiesc că, într-un fel, din punctul altora de vedere era ceva firesc să se întâmple. Așa pățești când cunoști pe cineva atât de bine pe cât o știam eu pe ea. Treci peste toate barierele.

Oricum, în călătoria noastră, urma să-i povestesc și să-i explic totul. Să mă destăinui total, să-i spun ce cred despre ea și mai ales care sunt argumentele mele în favoarea ideii că lumea ar fi și mai oribilă fară Daria în ea.

Beau apă ca un măgar, pahare după pahare, în timp ce-mi aleg hainele pe care să le port astăzi. Tricoul cu pelicani pe care ea mi-l alesese dintr-un second hand. Blugi negri, teniși portocalii. Cercelul în formă de semn de întrebare. Când sunt gata și dau să ies pe ușă, îmi dau seama că încă mi-e cam rău și mă clatin pe picioare. Bănuiesc că e starea de după atacul de panică, genul ăla de fleoșcăială și tremurat de care uitasem. Plus mahmureala. Mă gândesc că e de căcat să merg așa la Daria, așa că decid să-mi fac o cafea și un sandviș și să mă pun în pat. Dau scroll pe Facebook, dezolarea de pe lume, așa că îmi pun un episod din *Riverdale.* Am senzația că l-am mai văzut o dată, probabil am greșit sezonul, e unul mai vechi, dar nu contează, vreau doar să treacă timpul și să mă simt mai bine. Din zece în zece minute, îi dau pauză și verific dacă Daria a postat

ceva sau dacă mi-a scris. Din inerție, verific și profilurile lui Vicky și Tedy.

După ce îmi termin sandvișul, constat că mă simt mai bine. Îmi schimb blugii, pentru că simt nevoia să port kaki. Îmi trec degetele prin păr, îmi pun brățările și ies pe ușă.

Merg într-un suflet până la Daria acasă. Nu observ mare lucru pe drum, poate doar că în sfârșit a venit primăvara. De fapt, fac o singură oprire. Îmi dau seama că vreau să-i duc un buchet de flori, așa că mă opresc la o florărie improvizată și cumpăr frezii, lalele, liliac și zambile. Un buchet mare, colorat. Alerg cu el în mână, găsesc poarta deschisă, intru, sun la ușa casei.

Îmi deschide Adele, este îmbrăcată într-un capot vișiniu, lucios, și are papuci cu toc și cu blăniță în picioare. Mă invită înăuntru, îmi spune că tocmai scoate niște tarte din cuptor, nu am voie să plec înainte să gust măcar una. O întreb dacă s-a trezit Daria, îmi spune că da, s-a trezit și a și ieșit deja.

Mă așez la masa din bucătărie și mă las învăluit de mirosul tartelor fierbinți, scoase din cuptor. Adele îmi întinde o bere cu lămâie. Mă gândesc că e perfectă pentru mahmureala și anxietatea mea, așa că o beau repede, îmi spun că nu e un semn bun totuși că Daria a plecat de acasă așa devreme – e de abia puțin trecut de prânz. Poate s-o fi dus să se vadă cu Tedy? Mă uit pe telefon, la biletele de avion pe care le-am cumpărat online și acum le am pe mail. Mai sunt doar trei zile și plecăm. N-am așteptat niciodată cu atâta nerăbdare și bucurie un lucru. Știu sigur că excursia asta îi va face bine. Voi face tot ce pot ca să o redescopăr pe Daria de dinainte, Daria fericită că este vie, și i-o voi arăta ei pe acea Daria pe care a uitat-o, pe care a neglijat-o. Iau buchetul în brațe și îl miros. Îmi spun că îi voi cumpăra Dariei flori în fiecare zi, până la sfârșitul timpului. Îi voi aduce toate anotimpurile și i le voi arunca în brațe, îi voi

aduce toate motivele din univers pentru care merită să trăiască. Toate culorile, toată muzica, toate filmele, cărțile, îi voi găsi cei mai interesanți și intensi oameni și îi voi face cunoștință cu ei, îi voi vorbi despre anii minunați care au fost cândva, în trecut, despre oamenii care au trăit atunci, îi voi spune că speranța nu e pierdută, că toții înțelepții pământului spun că tot ce a fost va mai fi, așadar trecutul acela la care visăm poate că se va mai întoarce cândva, chiar dacă nu în România, dar pe noi nu ne leagă nimic cu adevărat de locul ăsta, putem fi ca păsările, putem zbura spre orice fel de zări, ne putem folosi imaginația, putem sta câte un an într-un alt colț de lume. Putem visa neîncetat, ne putem vindeca prin imaginația noastră fără margini.

Nu avem nevoie de nimic în afară de noi înșine.

În fiecare zi o să-i aduc flori și o să-i spun toate lucrurile astea. În orice colt de lume ne-am afla. Chiar dacă nu voi mai avea bani, la un moment dat – mă voi trezi în toiul nopții și voi bate pământul cu pașii până voi ajunge într-un loc cu flori, și de acolo voi rupe câteva și i le voi aduce, i le voi pune în brațe.

Simt brusc că mă cuprinde din nou neliniștea. Uneori, mă uit la Adele – pe care o admir nespus, nu e vorba că nu – și mă întreb cum de poate fi atât de liniștită în ce-o privește pe nepoata ei. Cum poate sta împăcată, în timp ce îi oferă toată libertatea din lume, când știe ce era să se întâmple cu numai câteva luni în urmă.

Dar cred că, în definitiv, sunt doar două forme diferite de iubire. Sau, mai bine zis, două fețe diferite ale aceleiași iubiri, pentru că amândoi o adorăm pe Daria și am face orice ca să-i fie bine.

Adele probabil se mai baza și pe convingerea ei că toate femeile din neamul ei iubiseră enorm viața. Avea siguranța asta, că iubirea lor pentru viață le salvează. Îmi povestise despre mama ei

cândva, când jucasem cărți și băusem vin, așteptând-o pe Daria să vină de la școală. Era un paradox uriaș – îmi spunea că își iubește mult mama, dar că n-o mai vizitase de doisprezece ani. Nici nu-și scriau. Poate că era ceva ce mie îmi scăpa, ceva ce o făcea pe Adele să fie atât de îngăduitoare cu propria ei fiică, mama Dariei, pe care nu o vizita, căreia nu-i dădea niciun semn cu lunile. Știam că Adele avea credințele ei, dar unele mi se păreau depășite, iraționale. Nu se pupau cine știe ce cu lumea în care trăiam. Or fi fost bune pentru anii în care femeile alergau cu lupii, vorba unei cărți, în care nu-și pieptănau părul roșu și lung niciodată, în care mergeau peste tot desculțe, ca să fie conectate cu pământul... dar nu neapărat pentru 2019, pentru primejdiile de acum.

Așa că, după prima tartă, parcă simt un nod în gât. Nu-mi place să nu știu unde este Daria.

Ah, parcă a zis că se duce la mall, să vadă dacă au nu știu ce pantofi cu platformă la reduceri, zice Adele când o întreb, apoi flutură din mână.

Simt că mi se taie picioarele.

Daria la mall, singură, și Adele spune lucrul ăsta atât de calmă?

Sar de la masă, dau și tartele pe jos, alerg disperat spre ușă. Bunica Dariei vine în urma mea și mă întreabă ce s-a întâmplat, îi spun că mall-ul e un loc sensibil pentru ea, nu ar trebui să fie singură acolo, ținând cont de ce era să se întâmple în decembrie. O văd că devine palidă, îmi spune să o aștept, vine și ea cu mine. În două minute e îmbrăcată, ieșim pe ușă. Luăm mașina Adelei.

Las un mesaj pentru Vicky și unul pentru Tedy, îi întreb dacă știu ceva despre Daria, dacă au vorbit cu ea în dimineața asta. Tedy răspunde primul, spune că nu, a vorbit doar cu o seară în urmă. După ce au plecat de la petrecere, s-au plimbat vreo oră, au vorbit, apoi el a dus-o acasă. Îl întreb cum era Daria. *Calmă, împăcată, așa,*

spune Tedy. Cât timp Adele parchează, îmi răspunde și Vicky – nu, nu a mai vorbit cu Daria de aseară, de la petrecere. Îi spun că Daria s-a dus singură la mall. Vicky mă întreabă dacă la Mega Mall, îi zic că da, spune că o să vină și ea într-acolo cât de repede poate.

Mă gândesc tot timpul ăsta – în care picioarele mele mă poartă lipsite de voință, în virtutea inerției – la cât am greșit, fiindcă ar fi trebuit să plecăm în excursie chiar de a doua zi după ce ea s-a răzgândit cu Austria, nu să așteptăm să treacă zile, o săptămână întreagă. Acum nu am mai fi aici, în situația asta. Aș fi dus-o peste tot, în locuri despre care eram convins că i-ar fi plăcut, la carusel, la far, aș fi urcat-o pe clădiri și i-aș fi arătat apusul roșu ca focul, păsările zburând încotro văd cu ochii, oameni care nu au uitat să fie copii, oameni care știu că au pe lume o singură șansă, ființe care merită să fie numite oameni, nu ca acei căcați-umbră pe care îi adunase Tedy la marea reuniune a proștilor. Aș fi făcut-o să simtă cât mai multe chestii. Să înțeleagă că mai are de trăit. Că viața poate fi altfel decât vrea societatea să-ți bage pe gât. I-aș fi arătat libertatea, i-aș fi spus că ea, Daria, este atât de puternică încât să-și construiască exact viața pe care și-o dorește.

Alergăm spre lift și îmi dau seama că sunt idiot, am uitat buchetul pentru Daria pe masa din bucătăria bunicii ei. Dacă o găsesc ca data trecută, stând singură și tristă la o masă de la ultimul etaj, n-o să am buchetul, să i-l dau, pentru că sunt un imbecil care nu e în stare să se concentreze la o treabă ca lumea.

Suntem acum la parter și văd lumea alergând care încotro, dar e ceva diferit, nu e forfota normală pentru prima zi de Paști. Se îndreaptă cu toții într-o singură direcție, de parcă s-ar fi anunțat o promoție sau un concert, și ne luăm și noi după ei, eu și Adele, intrăm în rând, apoi aud ce se discută, e vorba despre o fată, *da, domnule, se*

aude că a sărit, incredibil, în ziua înălțării Domnului, așa un păcat, și parcă m-am întors cu șase ani în urmă, pentru că picioarele mă lasă, corpul mi se prăbușește pe podea, de parcă aș fi o momâie construită din bețe de chibrit peste care acum suflă un vânt puternic, iar Adele mă apucă de un braț, mă ridică și mă forțează să înaintez, deși nu cred că ar trebui s-o fac, pentru că sunt aproape sigur că știu ce se găsește la capătul drumului, pentru că știu că lumea ei s-a frânt și odată cu a ei și a mea, știu că nu voi mai avea o viață de om de acum înainte, ci doar că voi bâjbâi prin întuneric și voi încerca să uit, să trec peste asta, cum se spune, și deja îmi apar în minte toate cele zece mii de ședințe de terapie pe care le voi face cu treizeci de psihologi diferiți, și nimeni nu-mi va putea alina durerea și vina, și o simt pe bunica ei cum tremură lângă mine, aș vrea să fiu Tedy acum și să dau foc la tot, să dau foc lumii, știu că mă voi distanța și mai tare de părinții mei după asta, știu că îmi voi da seama că ea a fost singurul om pe lume care m-a putut înțelege și cunoaște, iar maică-mea, taică-miu, amândoi mă vor urî pentru că nu vor avea cum să mă ajute, se vor simți slabi, neputincioși și nu vom mai fi o familie, iar toate relațiile mele din viitor cu oamenii pe care îi voi cunoaște vor fi viciate din start, voi simți că nu merit bucurie și fericire, și voi avea dreptate, pentru că nu merit, pentru că am avut ceva minunat și m-am trezit să lupt prea târziu pentru el, pentru că ea a strălucit, strălucit, strălucit mereu și eu nu am fost acolo în fiecare zi să-i țin o oglindă în față și să-i spun *ești perfectă, Daria, mai mult decât perfectă, nimeni nu va mai fi ca tine niciodată,* și era adevărul, în definitiv, iar acum strălucirea va fi doar o amintire, și noi, oamenii, suntem atât de greșiți încât începem să uităm până și ce a strălucit vreodată atât de tare de era să ne orbească, uităm tot, și ce ne-a făcut să fim ceea ce suntem azi, îi uităm mai ales pe cei pe care i-am iubit cel mai mult, pentru

că altfel suferința nu ne-ar mai lăsa să respirăm, durerea că nu mai sunt aici cu noi, iar seara de ieri, când ea a împlinit șaisprezece ani, o să mi-o amintesc ca pe cea mai tristă din lume, o să-i revăd ochii în coșmarurile mele care nu mă vor mai părăsi niciodată, și poate că vina o să mă ucidă în cele din urmă și o să fie bine așa, toată lumea va fi împăcată, și da, acum îmi dau seama că Tedy avusese pe undeva dreptate, o citise bine, da, ieri seară Daria părea mulțumită, împăcată, ca și cum luase o hotărâre și se gândea să se țină de ea, dar cred că o iubeam prea mult ca să mă gândesc la ce era mai rău, o iubeam și i-aș fi dat toate stelele să și le prindă în păr, să le umbrească pe ele cu strălucirea ei, și e adevărat că devii orb când iubești, și faci greșeli peste greșeli, iar întrebarea obsedantă din anii mei viitori, ce puteai să faci mai mult și nu ai făcut?, unde ai greșit?, unde ai abdicat?, ai fost prea slab?, ce mai puteai face ca s-o ții aici, poate că nu ți-ai folosit toate resursele, de ce nu ai luptat mai mult, Puppy?!, a fost firesc ca ea să nu se gândească la noi, până la urmă, pentru că nimeni nu trăiește pentru altcineva, fiecare trebuie să facă așa cum simte, chiar dacă doare, chiar dacă ne doare pe toți, și nu știu câți ani vor trebui să treacă pentru ca eu să mă împac cu durerea imensă și să încep să văd, așa cum fac oamenii cu inimi pe jumătate cicatrizate, să văd din nou părțile bune din ceva care m-a sfâșiat, da, o să-mi fie dor, o să aștept să mă vindec, poate abia la finalul vieții, și atunci să redescopăr cât de minunată și irepetabilă a fost ea, D, my forever unicorn.

EPILOG

PUPPY

Stau cu Vicky și fumăm în fața mall-ului. Îmi tremură picioarele, nimic nu se mai oprește din tremurat.

— Știi, dacă am fi acum într-o carte, nu ar avea cum să se termine atât de brusc, nu?, spune ea.

— Ba da, am citit eu undeva un final asemănător. Toată lumea moare, într-un fel sau altul, în afară de doi eroi, care stau și fumează pe niște șine de tren, apoi unul dintre ei aruncă țigara și concluzionează că asta a fost tot. Ca și cum ar trage o draperie, și nu mai pot vedea nimic dincolo de ea.

— Mda. Bănuiesc că lucrurile vor fi diferite de acum înainte.

— Nici nu știu dacă vor mai fi într-un fel.

— Da, ai dreptate. O să mai ne ia timp.

— Nu-i vorba doar de timp. Auzi, hai mai bine să mergem să o găsim pe Adele.

— Hai, spune Vicky și aruncă țigara pe jumătate fumată pe dalele din fața ușii.

O culege de pe jos o femeie care împinge un coș uriaș plin cu ouă vopsite, uriașe, din plastic sau ceva cauciuc. Trage cu sete din ea și pare atât de fericită, ca și cum jumătatea de țigară găsită ar fi paradisul.

Îmi repet, în timp ce picioarele mă poartă fără ca eu să fiu acolo propriu-zis, că a rămas doar strălucirea, strălucirea, strălucirea.

ULTIMA SCRISOARE A DARIEI CĂTRE DARIA

Mă întreb uneori ce o să rămână din anii ăștia. Din anii noștri.

Poate singurătatea. Barierele pe care trebuie să le treci pentru a te apropia de oameni. Așteptarea. Imposibilitatea de a găsi un sens nou. Lupta pentru a fi diferit.

Nebunia. Momentele în care ai fi putut fi totul. Vulnerabilitatea, lacrimile, pierderile.

Lumina. Alcoolul. Speranța.

Spațiile închise, în care rămâi fără aer.

Senzația că totul a fost spus înainte să apucăm noi s-o facem, spus în toate felurile posibile.

Râsul pe seama oamenilor care nu pricep nimic din viață. Tristețea. Goliciunea.

O barcă goală care plutește pe o apă liniștită, o barcă în care nu se mai urcă nimeni, pentru că e mult prea târziu.

Viața.

Moartea.

Strălucirea.

Depărtările.

NOTA AUTOAREI

În cărțile scrise de mine de până acum, toate personajele principale au dus o luptă îndelungată, dureroasă și intensă cu propriii demoni, pentru ca în final să și-i răpună sau să îi adoarmă o vreme și să găsească un scop autentic pentru a continua să trăiască. Și nu oricum, ci în felul în care un om trebuie să trăiască: cu bucurie reală, implicare, speranță și luciditate.

Dar poveștile pe care le întâlnim zi de zi nu au întotdeauna un final fericit. Nu toată lumea se vindecă, deși ar fi extraordinar să se întâmple așa. Nu toți putem da obstacolele la o parte, ca să ne vedem cu claritate drumul, și apoi să continuăm să mergem pe el orice ar fi. E frumos ca literatura să te lase cu un sentiment optimist, dar mai important e să-ți arate cât de diverși suntem, cât de puternici și cât de vulnerabili, cum putem afla mai multe despre noi intrând în universuri atât de diferite de ale noastre și cât de minunată este în cele din urmă unicitatea umană.

Am simțit că și povestea celor mai puțin norocoși merită să fie spusă. Este primul motiv pentru care am scris *Răzvrătiții.* Și, așa cum zicea Daria, pentru mulți aflați în momente dificile este cel mai important să știe că și alții simt ca ei, gândesc ca ei, indiferent ce aleg la final. Pentru cineva aflat pe marginea prăpastiei, contează să știe că nu e singur pe lume. Că și alții au trăit acele momente când nu-ți mai poți imagina nimic bun pentru viitorul tău.

Bătălia se câștigă pe cont propriu, dar există ajutor specializat care îți poate face lupta mai ușoară. Dacă te confrunți cu probleme a căror rezolvare ți se pare imposibilă, poți suna la

numerele de telefon 0800 801 200 (Alianța Română de Prevenție a Suicidului), 0800 080100 (Centrul de prevenire a tentativelor de suicid la adolescenți al Spitalului Alexandru Obregia), 0722-116.123, 0755-116.123, 0761-116.123 (Asociația Sf. Damian). De asemenea poți scrie pe adresa de email sos@antisuicid.com.

Dacă ai o persoană apropiată pe care o simți pe marginea prăpastiei, este atât de important să știi că niciodată nu trebuie să te dai bătut în încercarea de a o ajuta, pentru că orice gest mic poate face diferența. Iubirea nu e niciodată prea multă, înțelegerea și comunicarea nu au cum să fie vreodată în exces.

Mulți adolescenți cu care am vorbit de-a lungul timpului simt exact ca Daria. Contează mult ca ei să știe că pentru cineva poate că sunt întreaga lume și rațiune de a trăi. Pentru cineva, poate că ei strălucesc. Este cel de-al doilea motiv pentru care am scris cartea aceasta.

Table of Contents

PROLOG
SMOALA NESFÂRȘITĂ A LUMII
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
DEPĂRTĂRILE
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
EPILOG
NOTA AUTOAREI

Table of Contents

PROLOG 4
SMOALA NESFÂRȘITĂ A LUMII 6
1. 6
2. 12
3. 18
4. 31
5. 48
6. 58
7. 75
8. 85
9. 98
10. 111
11. 122
12. 138
13. 146
14. 161
DEPĂRTĂRILE 168
1. 168
2. 174
3. 188
4. 199
5. 208
6. 220
7. 232
8. 252
9. 257
10. 263
EPILOG 273
NOTA AUTOAREI 275